

Immigració i acolliment

**Quasi mig milió
d'estrangers, amb
residència legal
o sense, viuen
actualment
a Catalunya**

La precarietat econòmica i la persecució de qualsevol signe amb la qual s'enfronten moltes persones a diferents països fa que l'emigració es converteixi en l'única sortida, però a la vegada, en ocasions, en un autèntic calvari, en sentir-se rebutjades o discriminades. El repte de la immigració ho és per a tota la societat, però a més ho és també per a l'Església catòlica «integrada en aquesta societat i

que aspira a ser solidària amb ella i a servir-la», segons assenyala en la seva carta pastoral *Caminem amb esperança* el cardenal Ricard M. Carles:

Actualment les autoritats assenyalen que a Catalunya hi ha més de 341.500 estrangers residents, als quals s'han d'afegir els més de 130.000 que encara no han pogut regularitzar la seva situació legal. El grup poblacional més nombrós el formen les persones arribades del Marroc, l'Equador, el Perú i la Xina, a més dels ciutadans comunitaris.

L'Església catòlica a través d'entitats com Càritas realitza una important tasca d'acollida i d'integració per a molts d'aquests immigrants, que no es limita únicament a cobrir les seves necessitats primàries bàsiques sinó a potenciar i descobrir-ne els importants recursos personals.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Festa neocatecumenal a la catedral

Els membres del Camí Neocatecumenal estan radiants per l'aprovació oficial dins de l'Església del seu Estatut. Aquest reconeixement els confirma una cosa que ells ja vivien des de feia anys. L'1 de març passat les comunitats de Barcelona van voler compartir la seva joia amb el cardenal Ricard M. Carles i juntament amb ell donar gràcies per l'aprovació de l'Església. La festa es va emmarcar en una Eucaristia solemne presidida pel cardenal i celebrada amb alguns elements del ritu neocatecumenal.

Pàg. 19

Per una nova cultura vocacional

Instantània de tots els participants a les Jornades.

Les I Jornades Catalanes de Pastoral Vocacional celebrades l'1 i 2 de març a Barcelona van superar totes les expectatives. Més de tres-centes persones van assistir a les diverses activitats programades en què eren convidades a impulsar una nova cultura de la vocació. Amb el desig

de fer una pastoral més engrescadora i entusiasta, els participants es van comprometre a treballar-hi fermament. També van assistir a la trobada Mons. Martínez Sistach, Mons. Traserra y Mons. Vives.

Pàg. 17

A l'espera de Joan Pau II

Davant de la propera visita de Joan Pau II a Espanya, el mes de maig, l'Església espanyola ha llançat una campanya educativa mediàtica multimèdia anomenada *100 dies, 100 respostes. A l'espera de Joan Pau II*. Al llarg de les properes setmanes publicarem les diferents preguntes i respostes. Aquesta setmana iniciem la sèrie amb el tema *Joan Pau II, aquell desconegut*.

Pàg. 10

«Veniu a mi»: lliçó vital del missatge de Jesús

La Passió de Llinars celebra enguany la quarta representació

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 7 El Papa crida a la conversió com a camí a la pau

Pàg. 18 Lleida: nou temple per a la parròquia de Sta. Teresa Jornet

Pàg. 26 Revolució cibernètica al bisbat de Barcelona

Pàg. 29 El cardenal Rouco aposta per la unitat de la família

Pàg. 32 La pel·lícula «Amén» desvirtua la figura de Pius XII

Editorial

Els immigrants i els racistes

Els immigrants formen part del nostre teixit social, són un percentatge minoritari però gens menyspreable en els nostres pobles i ciutats. Vénen de països ben diversos: àrabs, llatinoamericans, orientals, de l'Est europeu... Per a molts ciutadans la presència d'aquests immigrants és una riquesa cultural i són reflex d'un món on cada dia hi ha menys fronteres i més globalització. Pensen que en aquest col·lectiu hi ha de tot: persones bones i persones dolentes, com en tots els grups, i que no es pot generalitzar ni anar posant-los tots en el mateix sac amb una mateixa etiqueta.

En canvi, hi ha un altre grup de persones que tristament va creixent dia a dia i que pensa d'una altra manera. Per a ells els immigrants són un perill, són mala gent, i vénen aquí per delinquir o per canviar els nostres costums, no s'integren i a més prenen els llocs de treball als ciutadans originaris del nostre país. Aquestes afirmacions són sens dubte «racistes», i estan força esteses en tertúlies dels carrers, de bars i de companys de treball. Ningú no vol que se l'identifiqui com a racista, però les actituds i opinions són clarament pejoratives cap als ciutadans d'una altra raça o d'una altra cultura. En alguns països europeus, existeixen partits polítics que tenen en el seu ideari electoral postures clares i molt dures contra la immigració, es presenten als comicis i obtenen en alguns casos resultats més que preocupants. Els més pessimistes fins i tot veuen en aquests moviments el ressorgiment d'ideologies tan nefastes com el feixisme o el nazisme. Recordem, sense anar més lluny, l'exemple dels nostres veïns francesos que van tenir com a candidat a la presidència de la república un polític que no ha amagat el seu menyspreu cap als immigrants, com és el fundador del Front Nacional, Jean-Marie Le Pen. El líder ultradretà va aconseguir desbancar el candidat socialista al Palau de l'Elisi, quan va ser el segon més votat.

Els dirigents d'aquests partits polítics i els racistes del carrer s'haurien de plantejar seriosament l'origen de la immigració i el per què unes persones han d'abandonar la seva terra per buscar con guanyar-se la vida en terra desconeguda. Perquè en

descobrir les causes de la immigració s'adonarien que els veritables culpables som nosaltres, els països de l'anomenat primer món o més desenvolupats.

Una primera causa d'aquest fenomen és la baixa taxa de natalitat dels països occidentals europeus. Molts dels que es queixen de la presència d'immigrants són persones «còmodes» que no han volgut complicar-se la vida portant fills al món, i contribueixen que la societat es vagi envellint per falta de noves generacions; això sí, esperen que quan els arribi l'esperada edat per a la jubilació algú els mantingui. Però qui? Han de ser els seus successors generacionals, aquells que ells no han volgut portar al món i que han hagut de venir d'altres països per cobrir les necessitats laborals del seu país.

Una segona causa és el món injust que vivim i que continua sent així com a conseqüència de la poca solidaritat dels països rics cap als més pobres. Mentre aquí es viu amb escreix, allí la gent mor de fam i com a conseqüència de malalties que són perfectament curables. No podem pensar que aquesta part del món que hem deixat viure en la misèria no busqui solucions als seus problemes, i aquestes solucions, si no compten amb la nostra generositat, passen únicament per la immigració.

Ningú no emigra a un altre país per gust sinó per necessitat, això ho saben molts ciutadans espanyols que van sortir de la seva terra (Andalusia, Extremadura, Castella...) buscant un treball i un futur que no tenien als seus pobles d'origen. El mateix podem dir de tots aquells que van anar a Alemanya i a altres països europeus en uns moments econòmicament difícils per al nostre país.

No oblidem mai que la Sagrada Família, Jesús, Maria i Josep, van ser emigrants en terres egípcies i no pas per gust, sinó perquè la seva vida perillava a causa de la persecució d'Herodes. Abraham i altres personatges bíblics també van sortir de la seva pàtria. Com a cristians hem de ser especialment sensibles davant dels nostres germans immigrants, i col·laborar perquè no augmentin les actituds racistes i de falta de respecte envers aquells que han vingut a nosaltres esperant el nostre esperit sensible i acollidor.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynarajà, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
 Resta d'Europa: 146,74 €
 Amèrica i Àfrica: 178,30 €
 Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

BARCELONA.— El desequilibri econòmic entre els països rics i els països empobrits, unit a les persecucions de qualsevol signe, fa que moltes persones es vegin obligades a emigrar per intentar millorar les seves condicions de vida, o fins i tot, per salvar la vida. La seva presència entre nosaltres ens qüestiona sobre

el sentit d'acollida i la capacitat i voluntat de la societat d'integrar en la vida diària, persones vingudes de fora. La postura de l'Església catòlica és ferma i contundent: les nostres comunitats cristianes no només han d'acollir en la comunió fraterna dels batejats aquells que comparteixen la nostra fe, sinó també

oferir hospitalitat a qualsevol estranger, sigui quina en sigui la raça, cultura i religió. Independentment de la seva situació administrativa i legal, s'ha de rebutjar l'exclusió o la discriminació de qualsevol persona, amb el consegüent compromís de promoure els seus drets inalienables.

El repte de la immigració

■ Els estrangers amb residència legal a Catalunya representen un 5,3% de la població total

Catalunya és la comunitat autònoma amb més estrangers residents, concretament més de 341.500, seguida de Madrid i Andalusia, segons dades de l'any 2002 facilitades per la Delegació del Govern. La població estrangera amb residència legal a la nostra comunitat es va incrementar un 22% l'any passat pel que fa al 2001, amb la qual cosa representa ja el 5,3% de la població total.

La província amb una colònia estrangera més gran és Barcelona, on hi viuen 274.540 persones, la qual cosa representa el 5% de la població. No obstant això, la província amb un percentatge més gran d'estrangers és Girona, on els 45.926 residents suposen ja el 7,7%. La proporció a Tarragona i Lleida és similar (5% i 4,5%, respectivament), encara que les xifres absolutes difereixen notablement: 31.355 a Tarragona i 16.847 a Lleida.

Gairebé una quarta part dels estrangers amb residència legal (24,2%) són ciutadans comunitaris, i la francesa és la cinquena comunitat més nombrosa. Els marroquins es consoliden com el grup més nombrós, amb diferència de la resta, ja que representen gairebé un terç dels estrangers (30,5%). Els segueixen els equatorians, els peruans i els xinesos. En concret, els llatinoamericans són la tercera comunitat més nombrosa, un 20%, seguida dels asiàtics, 7% subsaharians, 4,5% i altres un 14%.

Pel que fa a la feina dels immigrants regularitzats, el 65 per cent dels afiliats a la Seguretat Social estan inscrits en el règim general, això és, treballen per compte aliè

L'obtenció de papers es converteix en la gran odissea dels immigrants.

en la indústria o els serveis. Poc més del 12 per cent estan inclosos en el règim general agrari, un altre 12 per cent són autònoms, el 8 per cent estan enquadrats en el règim especial de treballadors de la llar i un 0,5% al règim especial del mar o de la mineria del carbó.

El panorama canvia si examinem els immigrants que encara no han pogut regularitzar la seva situació legal. En aquest apartat resulta molt difícil establir una estadística exacta encara que a Catalunya aquesta xifra s'eleva a més de 130.000 persones en el 2002, segons dades facilitades per l'administració catalana i corroborades per diverses entitats que treballen en l'atenció a l'emigrant, com Càritas. Les autoritats apunten que aquest col·lectiu està encapçalat sobretot per marroquins, subsaharians i

algerians, i s'observa un significatiu increment de persones procedents d'Europa de l'Est i d'Amèrica Llatina que acostumen a treballar en el que es denomina «economia submergida», especialment en els sectors de la construcció, hostaleria i neteja. La presència de la dona immigrada també s'incrementa en l'àmbit laboral, igual que ha augmentat la reagrupació familiar, amb l'arribada de menors de 18 anys i majors de 65.

Catalunya és, sens dubte, una de les comunitats espanyoles que té més experiència històrica en matèria d'immigració. En termes d'evolució demogràfica, es pot dir que el ritme de la població catalana l'ha marcat durant tots aquests últims 50 anys la província de Barcelona. El model econòmic de l'arc mediterrani vertebrat pel sector immobiliari, el turisme i els serveis en general, sembla fet a la mesura d'aquesta immi-

gració: construcció, hostaleria, comerç, servei domèstic, atenció domiciliària i treball agrari... A les necessitats de la nostra economia s'uneix la nostra posició geogràfica que ens fa ser un país frontera per a Europa ja que és més accessible per als immigrants provinents del continent africà. L'esmentada manca de mà d'obra no qualificada afecta una bona part dels països europeus; per la qual cosa el progressiu increment de la immigració sembla difícil de qüestionar.

La magnitud i la importància del fenomen migratori obliga els Estats i les institucions europees a definir polítiques de recepció, d'atenció i de canalització d'aquests fluxos migratoris. Juntament amb aquestes accions de caràcter logístic cal desenvolupar altres polítiques encaminades a facilitar la integració laboral, social, cultural i

Les congregacions religioses s'han abocat davant del repte de la immigració.

Els menjadors de les Missioneres de la Caritat

Des de fa 20 anys les Missioneres de la Caritat, orde fundat per la Mare Teresa de Calcuta, tenen uns menjadors situats al carrer Lleona de Barcelona on de dilluns a diumenge, tret dels dijous, ofereixen aliments a totes aquelles persones que ho necessiten, que majoritàriament són immigrants. S'estableixen dos torns, a les quatre i a les cinc. Els menjadors tenen capacitat per acollir unes 130 persones.

En aquest lloc, a diferència d'altres menjadors socials, no es demanen papers als comensals, no hi ha cap control institucional intern. Acostumen a ser persones que són rebutjades en altres institucions.

«El menjador no resol problemes, ni vides, la nostra aspiració comença i acaba en un plat de menjar, això sí, servit amb una mà i l'altra mà posada a l'espatlla d'aquestes persones... si un dia estan desesperats, ploren, si volen parlar, parlen, si volen cridar-nos, criden, si volen callar, callen», assenyala Jordi, que fa uns quants anys que és voluntari de les Missioneres de la Caritat.

La feina feta per tota la comunitat de persones que en tenen

cura no té preu, encara que a vegades tant les religioses com els voluntaris se sentin impotents; no obstant «ens sentim complaguts de la nostra tasca d'acompanyar i que, com a mínim, puguin menjar i se sentin durant un temps tractats com a persones i no com a immigrants, sense papers o il·legals».

Les germanes de la Mare Teresa tenen una vida espiritual molt intensa per poder-se donar cada dia als més pobres entre els pobres, que és un vot especial i específic que té aquesta Congregació. Per la seva banda, els voluntaris poden integrar-se en aquest carisma de pregària intensa i assumir-lo a poc a poc si ho desitgen. També estan oberts a voluntaris que, independentment de les seves creences, vulguin compartir aquestes experiències com a tasca humana. Per al Jordi «a nivell personal no fas distincions entre germanes, voluntaris, comensals o pobres... És una casa d'amor, de providència, on ens reunim per veure les necessitats de cadascú, per dialogar, conviure... tenint en compte que cada persona és un món i, per tant, s'ha de respectar el seu estat d'ànim, els seus sentiments o les seves creences».

política dels estrangers a les seves províncies i comunitats de residència.

LA DECISIÓ D'EMIGRAR

Podem parlar d'emigrants de primera i de segona? La trista experiència per a molts demostra que sí. Aquella persona que arriba al nostre país ja amb un lloc de treball i fins i tot amb residència no acostuma a tenir els problemes d'aquells ciutadans que arriben «amb una mà al davant i l'altra al darrere». En aquests últims casos decideixen sortir del seu país d'origen pensant que arribaran a un país que els acollirà amb les mans obertes i no trobaran gaires dificultats per poder guanyar-se la vida. Un informe de Cristianisme i Justícia denuncia que molts immigrants són víctimes massa vegades de comportaments vergonyosos i inhumans a mans de les

El Sant Pare considera que els emigrants no s'han de veure mai com a competidors

Joan Pau II ha demanat reiteradament que els immigrants siguin acollits d'una manera càlida i que no puguin ser considerats com a competidors, alhora que convida els emigrants a respectar les lleis del país que els acull.

El Pontífex assenyala que en una època en la qual es viuen profunds canvis que afecten persones, grups ètnics i pobles i es registren desigualtats greus, especialment entre el nord i el sud del món, «l'emigrant corre el risc de ser considerat sovint com un competidor, sobretot si és "divers" per idioma, nacionalitat i cultura».

És per això, constata Joan Pau II, que «és important que es difongui l'esperit d'acollida, que cal traduir en comportaments socials d'atenció, especialment per al qui està en la necessitat.

Cadascú està cridat a contribuir per millorar el món, començant pel seu àmbit de vida i d'acció».

El Papa demana a les famílies, les associacions, les comunitats eclesials i civils que es «converteixin cada vegada més en escoles d'hospitalitat, de convivència civil, de diàleg fecund». Per la seva banda, els immigrants «han de saber respectar les lleis de l'Estat que els acull i contribuir així a una més bona integració en el nou context social».

«En Crist, en acollir tot home, Déu s'ha fet "emigrant" pels camins del temps per portar a tothom l'Evangeli de l'amor i de la pau. En contemplar aquest misteri, com és possible no obrir-se a l'acollida i reconèixer que tot ésser humà és fill de l'únic Pare Celestial i, per tant, germà nostre?»

→ mífies, que s'aprofiten de la seva necessitat i juguen amb la ceguesa humana, i s'enriqueixen a base de transportar-los fins aquí en unes condicions degradants, amb informacions i promeses falses, i sense cap mena de garanties. Jordi, voluntari de les Missioneres de la Caritat de Barcelona i persona que treballa en l'atenció directa amb els immigrants, assenyala que en molts casos per a aquestes persones «això és un salt al buit perquè no hi ha una altra opció». S'enfronten, per tant, a un futur incert, tenint com a principal gran obstacle el fet d'aconseguir resoldre la seva situació legal al nostre país. «Hi ha situacions de desesperació total i absoluta que és difícil poder encaixar-les en els nostres esquemes... en altres casos hi ha unes discrepàncies entre els desitjos i els anhels d'aquestes persones amb la pròpia realitat que es troben aquí que el consell que malauradament se'ls ha de donar és que estarien més bé als seus països d'origen.»

Joseph Z. oriünd de la ciutat de Kottayam, al sud de l'Índia, fa un any i mig que viu a la ciutat de Barcelona. Joseph és catòlic, té 35 anys i quan en tenia 20 va decidir sortir del seu país i instal·lar-se als Estats Units, on va treballar en un hotel-restaurant que regentava un familiar seu. D'allà se'n va anar a les Filipines, va tornar a l'Índia i després va decidir anar a la capital catalana, on es troba actualment. Té esposa i una filla de 10 anys que viuen a Luxemburg, «és molt dur no poder-les veure però malauradament aquí no tinc una feina en regla que em permeti oferir a la meua família una seguretat mínima».

Per a Joseph a Espanya, a diferència dels Estats Units, la concessió de «papers» als immigrants és molt lenta i «això dificulta molt trobar una feina... en molts casos treballes moltes hores o d'una manera il·legal, la qual cosa genera abusos difícils de controlar».

LA INTEGRACIÓ NECESSÀRIA DE L'IMMIGRANT

Quan la immigració és massiva sovint passa que a aquesta persona li resulta més còmode trobar com a companys de viatge els seus compatriotes, i s'aïlla amb ells formant una mena de guetos. És important que a poc a poc se sentin part de la nova societat on han arribat. Sens dubte, no es tracta que perdin la seva identitat, sinó que hi hagi una fusió lenta per la qual d'una manera gradual ens acceptem els uns als altres, i ens reconeguem, ens respectem i ens enriqueixem mútuament. Per a Joseph Z. és important aquesta integració i trencar amb les etiquetes falses, ja que «totes les persones són iguals i no es pot dir que les persones d'una religió o d'una creença determinada siguin millors que altres... abans que res, tots som éssers humans i es fa imprescindible fer l'esforç d'integrar-nos en la societat que ens acull».

Segones generacions de famílies immigrants ja neixen a Espanya.

Jordi, de les Missioneres de la Caritat, creu que és la mateixa societat la que, en ocasions, fa discriminacions, «no es just que es parli, per exemple, d'immigrants de segona generació quan aquestes persones ja han nascut aquí... arriba un moment que no fas tipologies, l'última cosa que penses és si una persona és immigrant o no, la tractes com a un germà o una germana que és el que són». Segons aquest voluntari de les Missioneres de la Caritat, cal «trencar amb les concepcions falses del que és la caritat i el que és el cristianisme... a través de les experiències t'és impossible veure la caritat com "el que em sobra a mi t'ho dono a tu". Es tracta sobretot de compar- tir».

«Els emigrants constitueixen una riquesa i no tan sols un problema»

Entre els dies 20 i 23 de febrer passat va tenir lloc a Barcelona la Trobada Europea sobre la Immigració que va reunir a la finca de Martí-Codolar 95 salesians i joves que treballen en aquest àmbit de 15 països europeus. L'objectiu de la trobada va ser estudiar i cercar propostes davant d'aquest fenomen i la seva incidència juvenil. En el manifest final, els reunits van voler testimoniar el compromís de la Família Salesiana per una renovada atenció al fenomen de la immigració, en la mateixa línia de continuïtat amb altres trobades promogudes en l'últim quinquenni entre els salesians d'Europa.

En el text s'assenyala que «cal urgentment polítiques d'immigració que vagin a les arrels, a les causes del

La integració passa per una inversió educativa forta.

desempament i de la pobresa dels pobles que emigren, i que promoguin el seu desenvolupament autèntic sense formes de neocolonialisme. Polítiques europees que assegurin els drets dels menors a viure amb la seva pròpia família, el dret de ser acollits i integrats als nostres països, valorant la diversitat perquè els emigrants constitueixen una riquesa i no tan sols un problema».

També el manifest fa referència com a família salesiana a l'opció de

¡Asil, sóc refugiat!

ACNUR, l'Agència de l'ONU per als Refugiats, va realitzar a finals de febrer a Madrid una valoració de la immigració en els últims anys. Demanen més drets per als refugiats i la conscienciació dels espanyols davant d'un tema tan complicat com aquest.

La Convenció de Ginebra sobre l'Estatut dels Refugiats del 1951 defineix el refugiat com aquella persona que es troba fora del seu país a causa de la por de ser perseguit per qüestions de religió, de política, de raça... Tots els immigrants no són refugiats, només una petita part poden obtenir l'asil.

Generalment, quan es parla de la immigració no tenim en compte totes aquestes persones que arriben al nostre país per por de perdre la vida o patir les conseqüències d'un conflicte armat. És veritat que són pocs, però els hem de tenir presents. Aquest és el missatge que ens ha transmès ACNUR, l'organització dependent de l'ONU que treballa per a la regulació del màxim nombre de refugiats des de dos fronts: el polític i l'humanitari. A més, es van presentar les dades dels refugiats admesos en els últims 10 anys i, al contrari del que podíem pensar, s'ha demostrat que els continents que reben més immigració són Àfrica (4,2 milions el 2002) i Àsia (8,8 milions el 2002), a la vegada que els països més pobres són els que més refugiats polítics accepten.

A Espanya es van regularitzar 301 refugiats, de 6.179 peticions. De fet el nombre d'acceptacions s'ha reduït moltíssim en els últims anys, passant d'un 19,7% el 1990 a un 4,97% el 2002. Per exemple, entenant la difícil situació bèl·lica que viu Colòmbia, de les 1.056 sol·licituds d'asil, només se'n van concedir 41, i de les 1.440 peticions de nigerians solament es va permetre el refugi a dos.

A Espanya, així com a la resta d'Europa, les polítiques d'immigració són molt dures. Perquè un immigrant pugui ser acceptat a tràmit com a refugiat ha de pronunciar, abans d'entrar al nostre país, les paraules «màgiques»: «Asil, sóc refugiat!», si no és així, serà repatriat al seu país d'origen. L'ACNUR demana més drets per als possibles refugiats: dret a un lletretat des del primer moment, existència de més traductors i fulls explicatius en tots els seus idiomes i agilització dels tràmits. Els mateixos refugiats no coneixen l'existència d'aquesta figura legal, no en tenen informació.

Carlos Boggio, representant d'ACNUR a Espanya va afirmar: «No demanem una nova legislació, la legislació espanyola en immigració és lògica i de les més obertes del món, però demanem que es compleixin íntegrament els drets dels immigrants.»

El mateix Boggio va concloure amb una idea: «No es pot igualar tots els immigrants a delinqüència», hi ha molts refugiats que arriben al nostre país per salvar la seva vida.

Marçal Sarrats

IMMIGRACIÓ I ESSLÉSIA

A la seva carta pastoral *Caminem amb esperança* del mes de gener passat, el cardenal Ricard M. Carles assenyalava que el repte de la immigració ho és per a tota la societat i ho és també per a l'Església catòlica, «integrada en aquesta societat i que aspira a ser solidària amb ella i a servir-la. Per això, la presència creixent d'immigrants representa un repte no pas petit per a les nostres comunitats eclesials». L'arquebisbe de Barcelona considera que «fins i tot en els casos més difícils, l'Església se sent cridada a ser un factor positiu per

fomentar la convivència social i les bones relacions entre la població autòctona i la població immigrada». Així mateix «l'Església està cridada a créixer —dins del respecte a la identitat de les comunitats d'origen— en actituds d'acollida solidària, de diàleg cultural i de foment de les relacions interconfessionals i interreligioses amb els grups immigrants».

Des de la Conferència Episcopal Espanyola es fa referència a la conveniència d'orientar la tasca concreta de les parròquies d'acord amb les línies següents: acollir tots els immigrants sigui quina sigui la seva situació administrativo-legal, ajudant en primer lloc, i en el possible, aquells que

pateixen necessitats materials i obrint processos d'integració en la societat i en les nostres pròpies comunitats; treballar en la formació d'una nova opinió pública, propiciant el reconeixement ple i efectiu dels drets dels immigrants; crear espais de trobada entre membres de les comunitats i els immigrants que arriben, per tal d'afavorir l'enriquiment mutu, i oferir una atenció especial a la família immigrant que, després d'anys de separació, comença una nova etapa de la seva convivència en situacions culturals diferents, als joves de la segona generació, i a la dona immigrant, cridada a tenir un paper important en el procés d'integració.

L'ENTREVISTA

Juana Martín és coordinadora del programa de migració de Càritas diocesana de Barcelona

—Deu ser molt dur per a una persona decidir-se a deixar-ho tot i emigrar cap a un altre lloc.

—L'emigració sempre suposa un desarrelament, deixar una cultura, deixar unes relacions familiars, deixar moltes coses que, encara que pugui semblar que són petites i no s'aprecien en la vida quotidiana, són molt dures. Quan surten del seu país és lamenten del que han deixat.

—Els immigrants són conscients del que es trobaran fora del seu país?

—Jo crec que cada cop més. En el procés que he viscut durant aquests anys, l'emigració sempre suposa buscar «el Dorado»: són conscients que aquí s'ho passaran malament, però que tindran condicions més bones que les que tenien al seu país. Ells valoren molt la llibertat i la possibilitat de moure's, encara que també hi hagi gent que s'ho passa malament i fracassa en el seu procés migratori. El més dur que jo he viscut en la immigració és acompanyar una persona quan ha fracassat en aquest procés i acompanyar-la en el seu retorn. En altres casos dissimulen el contacte amb la família per no explicar com s'ho passen de malament, aquí.

—S'ha trobat mai amb algun cas en què lamentablement ha hagut de dir-li a una persona «estaries més bé al teu país»?

—Quan realment aconseguïeu tenir confiança amb ells, de vegades et poden arribar a dir frases com «a casa meva no em faltava el menjar», «tenia una casa en unes condicions dignes», «aquí malvisc»... M'he trobat, per exemple, el cas de joves de segona generació, marroquins de 14 i 15 anys, que han vingut aquí perquè els seus pares ja són des de fa temps entre nosaltres. Aquests nois veuen que els seus progenitors aquí fan els impossibles per lluitar malgrat que al seu país d'origen tenien més bones condicions de vida... pateixen aquests desarrelaments d'una manera tremenda. De tota manera, si bé és cert que pateixen molt, això es compensa amb altres al·licients de lluita. Les persones sempre tenen uns ressorts que són impensables, són capaces de remuntar situacions difícils.

—Es pot parlar d'immigrants de primera i de segona?

—Per descomptat, fins i tot es pot parlar d'immigrants de tercera. Els de primera són aquells nòrdics que vénen aquí a hivernar, amb unes rendes molt fortes i que no molesten ningú ni ningú no

Juana Martín ha treballat des de l'any 1983 en l'atenció directa amb immigrants. Fa poc més d'un any que va ser designada per ocupar aquest càrrec, més de gestió, però continua vivint propera a la realitat d'aquestes persones. Juana Martín considera que cal potenciar i descobrir els recursos de cada persona, un cop se'ls ha ajudat a cobrir les necessitats bàsiques, perquè d'aquesta manera poden tornar a treure altre cop el seu potencial.

«L'emigrant és un ésser molt ric en recursos personals»

els pregunta si tenen papers o no perquè els tenen pràcticament garantits.

—És difícil però a la vegada necessària, la integració d'aquestes persones?

—Jo crec que la integració és un procés. Ningú no s'integra perquè arriba a un lloc i se li diu «vinga, integra't». És un procés gradual i de compartir amb el d'aquí i el d'allà. La integració no només depèn de la voluntat de l'immigrant per integrar-se, sinó també de la capacitat que nosaltres deixem perquè aquella persona es pugui fer un forat dins la nostra realitat i comunitat. Molt sovint donem les culpes a l'immigrant pel fet que no s'integra, però de vegades jo penso que no li deixem espai per a la integració. Els posem tants reptes i condicions...

—Tot i això, se'ls acusa de vegades de formar guetos?

—Nosaltres detectem que s'agrupen molt per nacionalitats, però això és una necessitat per sobreviure. Un autòcton et pot ajudar molt més que un altre que no coneix res absolutament teu. És com un element de protecció que, d'entrada, és bo i sa fins que la persona se situa en el nou entorn. Jo no diria que és un gueto, és simplement un moment, un pas, etapes diferents que cal cobrir.

—Quines són les seves necessitats principals?

—Plantegen dues demandes molt cla-

Juana Martín.

res: feina i papers. La feina els ajudarà a tenir la possibilitat de relacionar-se amb l'entorn, ocupar el seu temps, guanyar-se la vida i això genera diversos recursos, com l'habitatge, l'alimentació, etc. Els papers són importants ja que, per descomptat, no volen estar en situació irregular. Ells miren de passar desapercibuts si és possible, viure amb una certa dignitat i no sentir-se explotats.

—Quin procés d'acollida es fa des de Càritas?

—En primer lloc mirem d'ubicar la persona en el context on es troba. Després l'ajudem perquè entengui que és en un país on hi ha unes normes, unes lleis, unes

contrapartides que se li demanaran. Cal situar l'immigrant des de l'esfera dels deures i obligacions, però també des de la vessant dels drets. Això últim és molt important perquè si no els oferim drets, poques obligacions els podem exigir.

Cal ajudar-los a cobrir les seves necessitats primàries bàsiques però amb una expectativa de futur com a «trampolí» per saltar a nous recursos. Cal potenciar i descobrir els recursos de cada persona ja que l'immigrant és un ésser molt ric en recursos personals.

—Durant aquests anys ha passat per moltíssimes experiències, ens en podria explicar alguna que li hagi arribat a impactar?

—Sí. Per exemple, el cas d'una parròquia del grup de Càritas que tenia un

contingent d'aliments, roba... que anaven entregant als més necessitats. Un dia aquest mateix grup es va plantejar que això ja els sobrepassava i que calia que tota la comunitat s'hi comencés a implicar i, així, oferir una resposta diferent al tema de l'acollida.

És molt important que les persones participin en el recurs de l'Església com a institució, com a projecte de vida, per viure la seva fe i la seva dimensió eclesial. Cal trencar la dinàmica que les Càritas són només entitats que ofereixen ajut. Càritas és qui mobilitza tota la comunitat per a un compromís més actiu amb la necessitat, amb l'entorn més proper.

—Per tant, com cal que veiem l'acollida des de la nostra visió cristiana?

—Cal que actuem amb els altres amb els mateixos sentiments que va tenir Crist Jesús. I això és el que hem de potenciar. Aquests sentiments són els de la caritat i la solidaritat, d'acostament a l'altre, d'una resposta coherent davant la vida i davant els cristians. No hem de pensar que tot ho tenim fet sinó que nosaltres com a comunitat ens hem de deixar ajudar pels que vénen i deixar-nos, com diu el Concili Vaticà II, evangelitzar pels que també estan arribant amb idees o amb iniciatives noves i amb ganes també de participar en la nostra Església local.

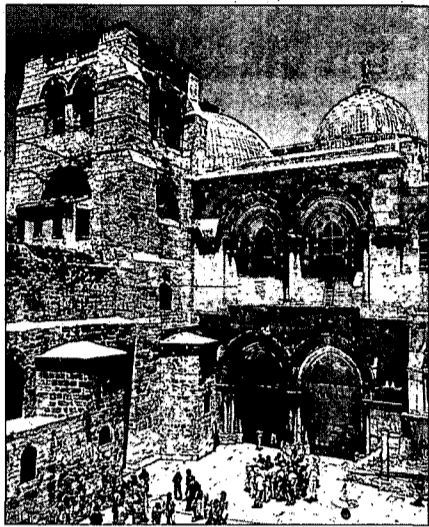
Reportatge: Josep Romero

AVIS IMPORTANT

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

*«Pelegrins de la Paraula»
 al país de Jesús*

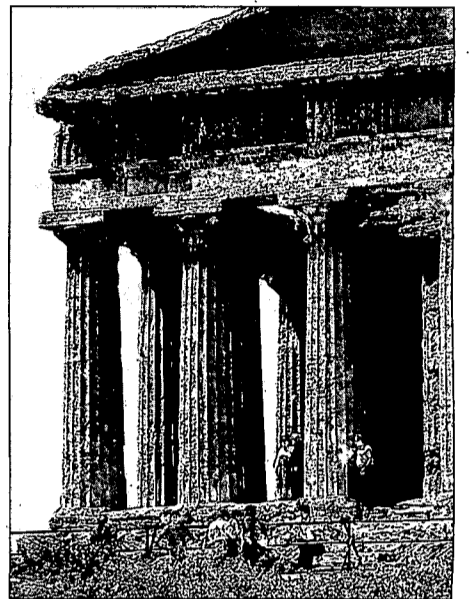
- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

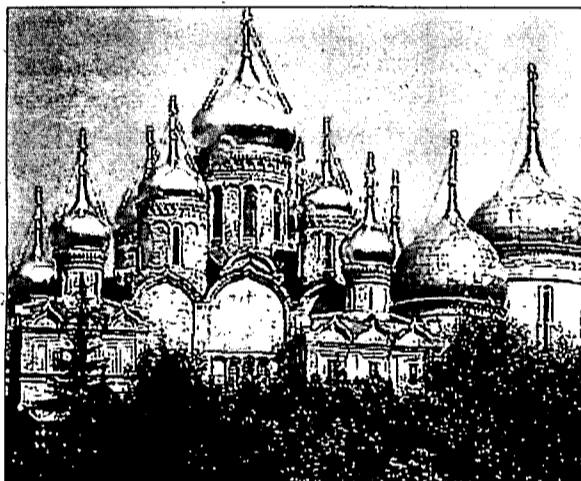
Del 14 al 21 de juny

Viatge a l'Illa de Sicília

La més gran de la mediterrània.
L'illa del gran volcà

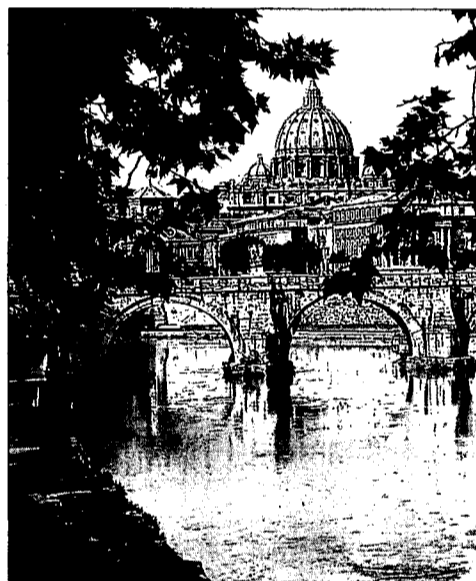
Del 4 al 16 d'agost

Viatge a Rússia

Moscú / St. Petersburg
i creuer pel riu Volga

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la canonització de la Mare Teresa de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

Viatge a Costa Rica

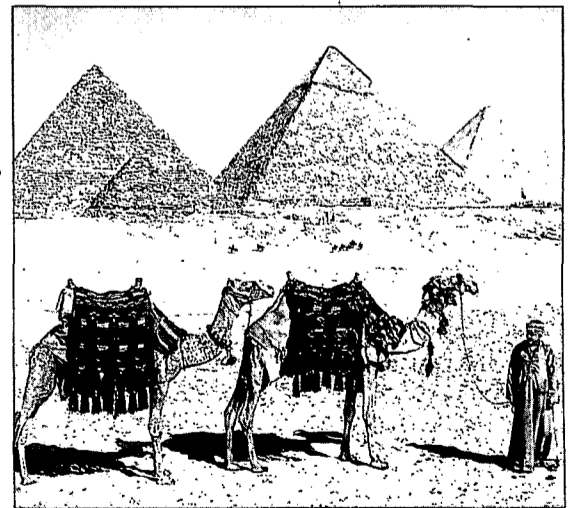
Un paradís a l'Amèrica Central

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat faraònic al cristianisme primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

església en el món

Vaticà
ESPANYA

La Conferència de Religiosos convida a pregar per l'Iraq

MADRID.— La Conferència Espanyola de Religiosos ha elaborat una «Pregària per la pau a l'Iraq i l'Orient Mitjà» i convida els religiosos i religioses «perquè units a molts germans i germanes en el món elevin la seva pregària per la pau». En el text es pot llegir que «els rumors de guerra pesen de manera aclaparadora sobre els pobles de l'Iraq i de l'Orient Mitjà», quan «les vides d'aquests pobles estan trencades pel dolor i la violència». Per això, com a «testimonis de la pau, de l'amor i del perdó», els religiosos i religioses es comprometen a portar la llum, l'esperança, la sanació i la pau de l'Evangeli a les persones i llocs on hi ha soledat, marginació i conflicte. (Ivicon)

BÈLGICA

Els bisbes es pronuncien sobre els fons d'ajuda europea

BRUSSEL·LES.— La Comissió de les Conferències Episcopals de la Comunitat Eueopea (Comece) ha publicat un comunicat on afirma que els fons d'ajuda de la Unió Europea no es poden destinar a finançar l'avortament. El comunicat s'ha fet públic amb motiu de l'adopció, per part del Parlament Europeu, de l'informe que sol·licita ajuda comunitària per a programes de «salut reproductiva i sexual» en els països en desenvolupament per un valor de 73,95 milions d'euros per al 2003-2006. «La Comece ha seguit la preparació d'aquest informe i ha fet propostes —revelen els bisbes—, diverses esmenes parlamentàries han millorat la proposta original de la comissió i reflecteixen les preocupacions suscitades per les nostres propostes. Hi inclouen referències a la importància de l'educació, de la responsabilitat individual, i el dret a la participació i la consulta de les famílies en l'aplicació de la regulació.» La Comece destaca també que la política de desenvolupament hauria de promoure una visió integral de la dignitat de la persona humana, «estem preocupats pel fet que la reglamentació s'allunya d'aquesta visió integral per centrar-se en els drets individuals sexuals i reproductius». (Zenit)

BULGÀRIA

Expulsen missioneres de la Caritat i salesians

SOFIA.— Després de l'entrada en vigor de la nova llei de confessions religioses a Bulgària, la Direcció Nacional per al Culte ha negat els permisos de permanència als salesians i a les missioneres de la Caritat, fundades per la mare Teresa de Calcuta. La nova legislació imposa a totes les comunitats religioses, excepte les vinculades a l'Església ortodoxa, un registre davant dels tribunals del país. Actualment no es poden atorgar permisos de permanència per als missioners estrangers. (ACI)

El Papa crida a la conversió com a camí a la pau

■ Dimecres de Cendra, dia de dejuni i pregària

ROMA.— El Papa va presidir la cerimònia d'imposició de cendres durant la qual va cridar els catòlics a recórrer el camí de la conversió per aconseguir la pau. La cerimònia va ser precedida per una processó de súplica per la pau. El Bisbe de Roma va recordar, a l'homilia, la dimensió comunitària de la penitència.

El Papa va insistir en el fet que la imposició de les cendres té una particular força d'impacte: «Rebre les cendres sobre el cap significa reconèixer-se criatures, fets de terra i destinats a la terra; significa, alhora, proclamar-se pecadors, necessitats del perdó de Déu per poder viure segons l'Evangeli; significa revifar l'esperança de la trobada definitiva amb Crist.» Joan Pau II va recordar que el compromís de conversió suposa «la purificació del cor i el reforç de la comunió amb Déu i amb els germans. A això apunten la pregària i el

dejuni al qual, davant de les amenaces de guerra, he convidat als fidels».

Amb la pregària, deja el Pontífex, ens posem a les mans de Déu i «només d'Ell esperem l'autèntica pau. Amb el dejuni preparem el cor per rebre del Senyor la pau». El Papa va assenyalar que el dejuni i la pregària van acompanyats d'obres de justícia, perquè «no hi haurà pau sobre la terra mentre perdurin les opressions dels pobles, les injustícies socials i els desequilibris econòmics. Però per als grans i desitjats canvis estructurals

no són suficients iniciatives i intervencions externes; cal una conversió dels cors a l'amor».

La catequesi de l'audiència general del Dimecres de Cendra el Papa la va dedicar a la Quaresma, a la qual va definir com «un temps de pregària intensa, de penitència i de més atenció a les necessitats dels germans». El dejuni té un gran valor per als cristians, apuntava Joan Pau II, però ha d'anar acompanyat «d'un desig sincer de purificació interior, de disponibilitat a obeir la voluntat divina i de solidaritat cap als germans, especialment els més pobres». Durant la Quaresma, comentava el Bisbe de Roma, no podem oblidar l'amenaça de la guerra: «Hem de demanar a Déu, abans que res, la conversió del cor; (...) hem de pregar i jejunar per la convivència pacífica entre pobles i nacions». (ACI)

Joan Pau II torna a condemnar la guerra

ROMA.— El cardenal alemany Walter Kasper, president del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, va representar al Vaticà en la solemne cerimònia d'entronització del nou arquebisbe de Canterbury, Rowan Douglas Williams, cap de tota l'Església anglicana. El Papa va regalar una creu pectoral al nou cap anglicà i en un missatge envia «els meus sentiments d'alegria i estima cordial». Joan Pau II no nega a l'arquebisbe Williams que «comença el seu ministeri en un moment històric dolorós i tens», tot i que assenyala «els aspectes d'esperança i

expectatives». El Papa, contudent contra la guerra, escriu que «a vegades, l'aspiració humana, ardent i legítima, a la llibertat i a la seguretat, es manifesta per mitjans equivocats, mitjans que en ells mateixos són violents i destructius. Som cridats a servir precisament enmig d'aquestes tensions i dificultats del nostre món». Pel que fa a les relacions entre catòlics i anglicans, el Papa espera que «la plena comunió arribi com a do de l'Esperit Sant, (...) ell mateix ens impulsa i ens guia també per continuar cercant com resoldre les qüestions encara ara marcades pel desacord doctrinal». (M.D.B.)

ESTATS UNITS

El cardenal Laghi es troba amb George Bush

WASHINGTON.— El cardenal Pio Laghi, enviat especial de Joan Pau II per visitar George Bush, deia abans de trobar-se amb el president nord-americà: «Hi vaig malgrat les dificultats, esperant contra tota esperança.» Després de la trobada, el cardenal Laghi assenyala que el diàleg amb el president Bush va ser cordial, però molt franc sobre les posicions divergents respecte d'una guerra amb l'Iraq. L'enviat papal ha anat als Estats Units per mostrar les repercussions que tindria una guerra i el dolor i la injustícia que provocaria, i per defensar la necessitat que la crisi es resolgui en el marc de les Nacions Unides. El purpurat va lliurar al president

El cardenal Laghi amb George Bush.

una carta personal del Papa, de la qual només ha donat a conèixer les darreres paraules: «Tingui la seguretat, senyor president, que nosaltres preguem per vostè,

però sobretot preguem per la nació americana, a la qual es dirigeix el nostre respecte i el sentit de la nostra amistat.»

D'altra banda, el secretari per a les Relacions amb els Estats de la Santa Seu, l'arquebisbe Jean-Louis Tauran, es va trobar amb els representants dels 177 països acreditats davant del Vaticà i els va dir que «cal que prevalgui la força de la llei i no la llei de la força.» El prelat els va dir que l'Iraq ha d'obeir les resolucions de l'ONU, però també que és inadmissible el concepte de guerra preventiva. L'arquebisbe va subratllar que un enfrontament armat provocarà la pèrdua de milers de vides i la desestabilització de la zona. (C.C.)

JOSMA

REPARACIÓ MEGAFONIA

Mòbil 659 746 454
Tel./Fax 934 423 405

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada en 1919

Boters 7 i 9 Tel. 933 175 685
08002 Barcelona Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

LAMPADARIS ELECTRÒNICS

Fàbrica i oficines a Sabadell

S.A.T. a tot Catalunya
Tel. 937 276 676
937 276 822

Bolívia

Els bisbes alerten sobre la pèrdua de valors

LA PAZ.— En un missatge amb motiu de l'Assemblea Plenària, la Conferència Episcopal Boliviana demana pregar per la pau i per la justícia, i assegura que «l'arrel més profunda dels problemes es troba en la pèrdua dels valors fonamentals».

Els bisbes expliquen que en els últims vint anys de vida democràtica «no s'havien arribat mai als extrems de violència que hem viscut, amb el nombre de morts, ferits i danys en la propietat de l'Estat i particulars, i pèrdues irreparables per a moltes famílies». Per als prelats, darrere de cada violència hi ha la situació de pobresa persistent de la majoria de bolivians, «que anhelan des de fa molts anys condicions de vida més bones i més justes», així com «les debilitats de la nostra democràcia».

La pèrdua de confiança en l'autoritat i institucions de l'Estat, fa que els diferents sectors de la població cerquin solucions «per compte propi i a través de qualsevol mitjà, arribant així a una fragmentació política i social que s'expressa en accions irracionals i injustificables d'enfrontaments entre germans, especialment entre les dues institucions encarregades de la seguretat nacional», sosté la Conferència Episcopal. Els bisbes adverteixen també sobre el «diàleg infructuós» i afirmen que «el veritable diàleg ha estat manipulat i tergiversat, ha estat utilitzat com un mitjà de distracció o com una forma d'imposar els propis criteris, sense respecte per la validesa de l'opinió aliena, i ha perdut així la seva consistència i efectivitat».

L'episcopat ressalta que entre els valors fonamentals que s'han perdut hi ha la banalització del valor de la vida, la falta de respecte pels drets de l'altre, l'egoisme, l'ànsia de poder a qualsevol preu, la recerca del propi interès en detriment del benefici comú i el recurs a la mentida i la manipulació de la veritat. «En el fons», assenyalen, «s'està perdent el valor fonamental del que és la persona humana. Aquesta situació dolorosa i trista, exigeix en els bolivians un canvi radical en la manera de pensar i d'actuar».

Els membres de la Conferència Episcopal també exhorten tots els bolivians a «aturar-se i depositar tota actitud de violència i confrontació i optar decididament per camins de reconciliació i diàleg autèntic, on prevalgui la voluntat de trobar solucions reals i concretes, en un esperit de veritable pau i justícia». (ACI)

ISRAEL

Una delegació de Càritas espanyola visita Palestina

NATZARET.— Una delegació de Càritas espanyola, encapçalada pel president, José Sánchez Fava, i la vicepresidenta, Núria Gispert, es va traslladar fins a Palestina de l'11 al 17 de febrer per conèixer *in situ* la tasca que realitza aquesta entitat religiosa en diverses localitats d'aquest país. El viatge també va comptar amb la presència del bisbe de Còrdova, Mons. Francisco Javier Martínez i del bisbe auxiliar de Saragossa, Mons. Alfonso Milián, així com d'altres quatre sacerdots de diverses diòcesis espanyoles i quatre laics.

En concret, van visitar les localitats de Taybeh, Abunt, Gaza, Betlem i Natzaret. A Taybeh, municipi d'uns 2.000 habitants, es van reunir amb els responsables del centre d'atenció primària que gestiona Càritas i que ofereix assistència sanitària a tots els pobles dels voltants d'aquesta població. Posteriorment es van traslladar fins a Abunt, que compta amb una comunitat cristiana molt viva, on van participar en una entranyable eucaristia que va coincidir amb la «festa de l'anyell». A Abunt també van visitar el centre d'assistència primària de Càritas. Una altra etapa del periple va ser el municipi de Gaza, una de les zones més pobres de Palestina, on les emprems del conflicte araboisraelià són més que evidents. També en aquest lloc Càritas compta amb un centre d'atenció primària que, malauradament, és visitat per un gran nombre de persones. La vicepresidenta de Càritas espanyola i alhora directora de Càritas diocesana de Barcelona, Núria Gis-

pert, assegura que «malgrat que són pocs els cristians que viuen en aquest lloc, viuen la fe de manera molt intensa».

L'estada a Palestina no pot deixar indiferent cap dels que la visiten. A Natzaret el seu bisbe no es cansa de repetir en tots els actes públics, siguin o no religiosos, que la

La delegació que va viatjar a Palestina va estar encapçalada pel bisbe de Còrdova, el bisbe auxiliar de Saragossa, i pel president i vicepresidenta de Càritas espanyola.

pau és possible ja que «la violència només porta a la violència». En aquesta mateixa línia, l'alcalde de Betlem, que es va reunir amb la delegació espanyola, va arribar a reconèixer que s'havien equivocat en l'ús de la violència i que aquest no era el camí encertat. El paper que tenen els religiosos i en general tota la comunitat cristiana en aquesta zona és, segons Núria Gispert, «donar un testimoni d'esperança davant dels pobles que pateixen de la mateixa manera una violència que no porta enlloc». Alhora demanen que «Europa es faci càrrec de la situació dels cristians a Palestina, i els ajudi econòmicament per poder fer front a serveis tan bàsics com la sanitat o l'educació». La comunitat cristiana viu el dia a dia sense pensar en el que passarà demà, però això sí, «sempre lluitant per la justícia i creient, per sobre de tot, en la pau». (J.R.)

UGANDA

Crida interreligiosa per la vida i per la pau

GULU.— Els membres de la Iniciativa Religiosa de Pau de la regió Acholi han emès un comunicat firmat per l'arquebisbe catòlic de Gulu John Baptist Odama; el bisbe anglicà retirat de Kitgum, Mcleord Baker Ochola; el bisbe anglicà de Gulu, Nelson Ononó-Onweng; el bisbe anglicà de Kitgum, Benjamin Ojwang; Julius Orach, de l'Església ortodoxa, i Shiek Musa, de la comunitat musulmana. En el text, els firmants enumeren els problemes que més els preocupen: els rebels de l'Exèrcit de Resistència del Senyor (LRA) continuen matant moltes persones innocents, els roben el poc que tenen per viure i segresten diàriament nens i joves; el nombre de desplaçats ja passa els 800.000 i viuen en condicions degradants; la fam plana sobre la regió d'Acholi; els actes d'indisciplina comesos per soldats de les forces armades d'Uganda són ja alguna cosa més que incidents aïllats; aquesta situació és sistemàticament silenciada o distorsionada. La realitat empitjora per moments, la gent no està protegida i al

camp de batalla sobretot moren els nens segrestats.

Davant d'aquesta situació, el comunicat expressa: «Benvolguts germans de l'LRA: encara que ens esteu fent patir a diari, us diem que escolteu Déu, que no vol la vostra destrucció, sinó la vostra conversió. (...) Poseu fi a tots els actes de violència contra la gent innocent. Prou de segrestos. (...) Permeteu que les ajudes d'emergència arribin a la població. Benvolguts germans del govern d'Uganda: no us canseu de continuar buscant la solució pacífica. (...) Protegiu els vostres ciutadans i restabliu urgentment la disciplina en les forces armades. Benvolguda gent nostra que esteu patint: nosaltres, els vostres pastors, estem amb vosaltres en els vostres patiments diaris i mai, mai no ens cansarem d'esforçar-nos per buscar una solució pacífica. Benvolguts germans de la comunitat internacional: no us allunyeu de la nostra tragèdia i no trigueu a enviar les ajudes d'emergència.» (C.C.)

Tibidabo us informa

Setmana Santa

13 d'abril	DIUMENGE DE RAMS
A les 12 hores	Benedicció de Rams a la Basílica
A les 13 hores	Benedicció de Rams a la Cripta
17 d'abril	DIJOUS SANT
A les 18,30 hores	Missa vespertina. Sopar del Senyor
A les 21,30 hores	Hora Santa
A les 23 hores	Vetlla extraordinària oberta per a tothom
18 d'abril	DIVENDRES SANT
A les 8 hores	Laudes
A les 11,30 hores	Ofici de Lectures
A les 12 hores	Via crucis
A les 17 hores	Celebració de la Passió del Senyor
19 d'abril	DISSABTE SANT
A les 23 hores	Solemne Vetlla Pasqual
	Adoració Nocturna oberta per a tothom
20 d'abril	PASQUA DE RESURRECCIÓ
	Horari de Misses el mateix dels dies festius

Noces d'Argent Matrimonials

Dia 5 d'abril Trobada de Matrimonis que celebren les Noces d'Argent en el Temple del Tibidabo

Viatges i Peregrinacions

Dissabte 22 de març 2003 Tarragona
Del 12 al 21 de maig 2003 Xipre-Grècia
Organitza el TEMPLE TIBIDABO • Telèfon 93 417 56 86

Adoració Perpètua

En el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo es fa l'adoració davant del Santíssim Sagrament exposat nit i dia sense interrupció

Us invitem a participar una hora al mes a l'Adoració Perpètua

Vaticà

Un esdevenir de Déu per al món obrer

■ Juana María Condesa Lluch serà beatificada el 23 de març

ROMA.— Juana María Condesa Lluch va ser una dona amb set de Déu, impregnada d'amor, que va voler viure des de la consagració en la vida religiosa l'aventura de ser dona. Dona d'horitzons amplis, d'ideals elevats, sensible a la realitat que l'envolta, no dubta

a «vendre-s'ho tot» per donar-ho tot i donar-se ella mateixa als qui, intueix, més la necessiten: dones senzilles, obreres, que s'interposen en el seu camí, quan ella, una jove rica, es desplaça per «descansar» a la caseta que tenia la seva família a la platja de Natzaret.

Juana María ha nascut al si d'una família benestant. El seu pare, metge, va morir quan ella tenia tres anys; el record que la seva mare els transmet d'ell és el d'un home religiós, profundament pietós, molt entregat a la seva professió, sempre pendent dels seus malalts, que no escatimava res per guarir-los, fins al punt de contraure per contagi la malaltia del còlera que el va portar a la mort. La seva mare era una dona humil i pietosa que intenta transmetre a les seves filles Juana i Trinidad la seva fe en Déu, i alhora els proporciona una educació intel·lectual i moral, segons els costums de l'època i de la seva classe social, amb una professora particular, Teresa Ballester, que anys més tard seria la primera d'unir-se a l'obra que iniciarà Juana María.

Rebel i tossuda de petita, va anar donant pas a una personalitat sòlida, amb una gran claredat d'idees i una ferma tenacitat. Sensible, intuïtiva, intel·ligent, aviat descobrí que la seva vida no li pertanyia, que ha de lliurar-se totalment a Déu. Va pertànyer en la seva joventut a l'Esclavitud Mariana de Grignon de Monfort i a l'arxiconfraria de les Filles de Maria. Va conformar de mica en mica la seva ment amb la voluntat de Déu i així, als 18 anys, aconsellada pel

Mare Juana María.

elles, que les esperi a la tornada de la feina i en tingui cura si estan malaltes... Aquelles dones necessiten una «llar».

Després de saber que ningú no atenia aquestes joves, consulta amb el seu director espiritual, la seva mare i la seva germana i decideix proposar el seu projecte al cardenal Monescillo, aleshores arquebisbe de València, el qual, veient-la tan jove i vehement, rebutja el projecte. Però Juana María, convençuda que els seus plans eren cosa de Déu, no defalleix i continua buscant solucions, fent petites passes i insistint al cardenal el qual, a començaments del 1884, l'autoritza a obrir l'asil i més tard a viure en comunitat. És l'inici de la que seria la congregació religiosa amb la qual Juana María somiava. Finalment el 1892, abans de marxar a la seva primada de Toledo, el cardenal Monescillo aprova la seva obra, amb la qual en el fons sempre havia simpatitzat.

Des que va obrir l'asil el 1884, joves que trucaven a la seva porta buscant recer, escalf i una mica d'amor, no van faltar; al mateix temps van obrir una escola gratuïta per als fills d'obreres, que també anava funcionant. A les obreres que vivien a l'asil, després de la seva jornada de feina, els procuraven formació humana, cultural i religiosa. S'anava formant una gran família fonamentada en l'amor a Déu i a Maria Immaculada, perquè sota el seu empar havia posat la seva obra. El 10 de desembre del 1892, el seu més gran desig es fa realitat. Al Palau Arquiepisbal, de mans del cardenal Sancha, nou arquebisbe de València, rep l'hàbit juntament amb Teresa Ballester, la seva mestra i amiga, Rita Sancho i María Gil. Són els fonaments d'una obra que es perllongarà en el temps. Tres anys més tard, el 19

de març del 1889, faran els primers vots. El 1911 són aprovades les primeres constitucions de l'institut i, aquell mateix any, juntament amb 18 germanes, el 8 de setembre, emet els seus vots perpetus.

En el moment de la professió perpètua són ja quatre les cases obertes: l'asil per a obreres de València, el noviciat a Burjassot i altres dos a Manisses i Ayora, dedicades a la formació de les obreres. Una casa més obrirà encara Juana María a Almansa (Albacete), lloc de desenvolupament industrial creixent, per formar la classe treballadora. Amb tan sols 54 anys, afectada de diverses malalties, el 16 de gener del 1916, iniciarà el seu viatge cap a la Casa del Pare, arribant a la plenitud de l'existència. El lema de la seva vida va ser «Jo i tot el que és meu per a les obreres», i aquest desig d'entrega i servei, juntament amb el seu

profund amor a Déu i a Maria Immaculada, és el llegat que deixa a les seves filles, les Esclaves de Maria Immaculada, hereves del seu carisma i missió.

Trets espirituals

Podem definir la mare Juana María com una dona orant, una dona que va saber fer de l'oració, de la trobada amb Déu, en pregària personal i comunitària i en l'Eucaristia, el centre de la seva vida, l'eix vertebrador de tota la seva acció. La seva vida va ser un esdevenir de Déu, perquè en tot moment va deixar-lo actuar en i a través d'ella. Va viure despresa de tot el que era seu per donar a conèixer el Déu que l'habitava. Va viure del desprendiment, la confiança i l'abandonament total a mans de Déu «sense preocupar-se, perquè Déu proveirà». Va saber fer la vida pregària, i la pregària vida. Juana María va ser una dona profundament mariana que va intentar reproduir amb la seva vida les actituds de Maria, des de pronunciar un «faci's en mi» fins a acollir com a «filles» les obreres com va fer Maria amb el deixeble estimat al peu de la creu. Viure des del «faci's» va suposar viure pels altres contínuament per deixar entrar en el seu cor aquelles que va trobar en el seu camí: les obreres. Va acollir l'imprevisible dels plans de Déu en ella. Va implicar viure la itinerància de la fe: sempre en camí per apropar Déu al germà. Pronunciar amb el cor «faci's en mi» va ser viure l'esclavitud de l'Amor. El seu «faci's en mi», el seu sí, es va alimentar del sí de Maria que va ser per a ella la porta d'accés a Déu i un model de consagració en disponibilitat total.

Gna. María Dolores Sempere

Religiosa Esclava de Maria Immaculada

«Va viure despresa de tot el que era seu per donar a conèixer el Déu que l'habitava. Va viure del desprendiment, la confiança i l'abandonament total a mans de Déu "sense preocupar-se, perquè Déu proveirà"»

seu director espiritual, fa vot privat de virginitat. Va ser l'inici d'un camí llarg i ardu. Després de percebre que Déu intenta dir-li alguna cosa per mitjà d'aquelles joves que caminen prop d'ella, però sense els recursos de què ella disposa, s'informa de les seves necessitats, les seves condicions de treball, els seus recursos econòmics, les seves mancances... Sent que el que necessiten amb més urgència és un sostre on arrecerar-se per passar la nit i deixar de recórrer els camins polsegosos exposades a perills, una mica d'estimació, algú que les ajudi a viure dignament i es preocupi per

CASA D'ESPIRITUALITAT

del Santuari del Miracle

EL MIRACLE

■ **LA SETMANA SANTA** és un temps ideal per a dedicar uns dies de recés a pensar i meditar sobre nosaltres mateixos i sobre Déu que ens estima.

■ **VENIU A PASSAR** uns dies de la Setmana Santa a la Casa d'Espiritualitat, en un ambient acollidor de silenci, de reflexió, de pregària i de celebració.

SETMANA SANTA

RECÉS PER A TOTHOM.

Del Dijous Sant, 17 d'abril a la tarda, fins al Matí de Pasqua

Director: P. Cebrià Pifarré, monjo.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES.

CASA D'ESPIRITUALITAT
Tlf.: 973 480 045 Fax: 973 480 243
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Espanya

«Senyor, què voleu que faci?»

■ Lema de la campanya del Dia del Seminari 2003

MADRID.— El 19 de març, solemnitat de Sant Josep, se celebra el Dia del Seminari. En aquelles comunitats autònomes en les quals no és festiu, aquesta jornada se celebra el diumenge més proper, enguany el 16 de març. La campanya del Dia del Seminari pretén crear un clima i un ambient a favor del Seminari diocesà.

Els principals objectius d'aquesta campanya són apropar el Seminari diocesà a tota la diòcesi; sensibilitzar la societat en general i particularment la comunitat cristiana sobre la necessitat de la vocació sacerdotal i el servei que fan els sacerdots; motivar els sacerdots i altres responsables de pastoral, catequistes, etc., perquè descobreixin joves i nens que puguin ser candidats al sacerdot i els encoratgin i preparin per anar al Seminari; potenciar en tota la comunitat cristiana la pregària per les vocacions sacerdotals, i donar suport econòmic al Seminari.

«Senyor, què voleu que faci?», frase extreta d'Ac 22,10, és el lema elegit per a la campanya d'enguany. Aquesta frase és pronunciada per Saule a Jesús, camí de Damasc. En aquesta trobada hi ha un diàleg entre tots dos. Amb aquesta idea es

vol posar en relleu que la pregària és un diàleg personal i transformador. D'ell sorgeix la il·luminació de la pròpia vida i el descobriment de la missió que Déu té per a cada persona.

Els responsables de la campanya volen «ressaltar la importància de fer entrar els joves en aquest diàleg de la pregària». Per això, subratllen la necessitat d'ensenyar a pregar els nens i els joves perquè és en aquesta trobada íntima on Déu crida. «És un diàleg personal, amb nom propi, perquè la crida, els interrogants i la decisió és personal. En ella entra en joc la llibertat de la persona.» Aquest procés personal es fa sempre en un context eclesial, ja que gràcies a l'Església es pot escoltar la veu de Déu.

Els rectors dels Seminaris insisteixen

Cartell oficial d'enguany.

en la conveniència de ressaltar que el veritable plantejament vocacional no és preguntar-se «què vull fer jo de la meva

vida?», sinó «què vol Déu de mi?, per què m'ha elegit?».

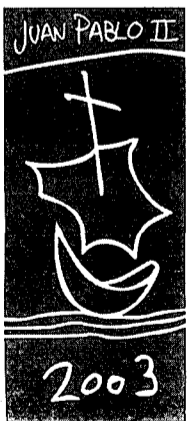
El cartell d'enguany és un muntatge de dues fotografies de la trobada de joves amb el Papa a Toronto el juliol del 2002. En primer pla apareix un jove pelegrí, sense cap altra cosa que el que és estrictament imprescindible, cansat, però recollit i interioritzant, escoltant la Paraula de Déu o la veu del Papa. El fons és una multitud de joves al voltant de la tarima de Joan Pau II: així, es reflecteix que la vocació és personal però que es planteja i es decideix en un context eclesial. També és una mostra que la missió implica anunciar Jesucrist en la cultura i la societat moderna, en un món conflictiu, violent i injust, però cridat a convertir-se en Regne de Déu. La multitud colorista de joves de totes les

nacions indica la catolicitat de l'Església i el món al qual està destinat l'evangeli. (C.C.)

100 DIES

100 RESPOSTES

A l'espera de Joan Pau II

Amb motiu de la propera visita papal a Espanya al maig, publicarem cada setmana una sèrie de preguntes i respostes de la campanya educativa mediàtica multimèdia de l'Església espanyola. Aquesta campanya, que porta per títol 100 dies, 100 respostes. A l'espera de Joan Pau II, ha estat realitzada per la Comissió oficial del cinquè viatge del Papa a Espanya.

JOAN PAU II, AQUELL DESCONEGUT

—Per què és excepcional el pontificat de Joan Pau II?

—Diu el P. Joaquín Alliende, un dels homes de confiança del Papa per a les catequesis de les Jornades Mundials de la Joventut, que si tots els Papes són providencials, alguns, com Joan Pau II, a més, són excepcionals.

«He vist que un Papa no és prou per abraçar cadascú. No obstant això, només hi pot haver un Papa i no sé com multiplicar-lo», va dir en la seva primera audiència Joan Pau II. El que és cert és que aquest Papa, que serà recordat per moltes coses, ho serà també per haver sabut solucionar aquest problema. Ell ha portat el vaixell de l'Església com un pare que beneeix cadascun dels seus fills abans de ficar-los al llit cada nit. Certament, s'ha multiplicat més que ningú, més que cap altre Papa havia pogut fer-ho, i en aquest multiplicar-se ha aconseguit molts rècords: gairebé un centenar de viatges fora d'Itàlia; tretze encíclics; més de vuitanta exhortacions i cartes apostòliques, milers d'al·locucions i missatges, l'atenció personal a nombrosos moviments i comunitats eclesials; les noves jornades mundials de la joventut...

—Per què és tan comunicatiu i televisiu?

—Joan Pau II no és un home de multituds, sinó de persones. Ell sempre està entre persones, es dirigeix a persones, provoca la reacció i la resposta de persones, i mai de masses. Forma part de la seva capacitat de concentració espontània: mira cada persona. I és indiferent a una altra mirada, com la mirada de les càmeres o de les televisions, a les quals no presta cap atenció mai. La seva telegènia és la telegènia d'algú que no es deixa dominar per la càmera, que no es presta a la servitud de la imatge pública, i menys a l'audiovisual. Ell va a la seva, i la càmera el segueix. Per a ell, val més així, per a la càmera, val molt més encara: actua més lliurement. En un estudi

fet als EUA sobre Joan Pau II i la televisió, la primera conclusió és aquesta: «Joan Pau II domina la televisió ignorant-la.» I és que la televisió i la resta dels mitjans de comunicació queden encisats i atrets per la peculiar «autenticitat semàntica» dels seus gestos. Certament, la telegènia de Joan Pau II constitueix un llenguatge religiós nou, una expressió nova del missatge cristià, una concreció més, entre moltes altres, que la «nova evangelització» propiciada per ell, és nova «en els seus mètodes, en el seu fervor i en les seves expressions», tal com per primera vegada la va definir a Haití el 1983.

—El Papa és de dretes o d'esquerres?

—El Papa —aquest Papa i tots els altres Papes— no és de dretes ni d'esquerres; està per sobre; és a dir, és d'una altra dimensió que no té res a veure amb categories polítiques. Lamentablement, caiem tots a les trampes del llenguatge que la societat actual ens posa constantment. Una d'aquestes, cada vegada més evident, és la d'aplicar al món eclesial, a l'àmbit de la vivència de la fe, categories d'ordre polític, o econòmic, o d'estructuració de la societat, que no té res a veure amb l'Església. Passa també amb la paraula democràcia. El Senyor, en l'Evangeli no va dir: «Fem unes eleccions, unes primàries»; no, va dir: «Tu ets Pere» i va elegir el qui seria el cap de l'Església; ni tampoc no va dir: «Faré un referèndum sobre la veritat», sinó «jo sóc la veritat». De manera que aplicar categories d'un altre ordre divers a alguna cosa com l'Església no té cap sentit. Els que ho fan s'equivoquen.

—Joan Pau II ha canviat el curs de la història contemporània?

—La història, com va dir ja fa molts anys el pare Bartolomeu Sorge, és com un gran mosaic. Cadascun dels esdeveniments són les peces que el componen. Agafats un per l'altre, no diuen res: no són altra cosa que fets per a la crònica. En canvi, llegits conjuntament, componen un disseny que els transcendeix i que desvetlla el seu sentit

més amagat: de crònica es converteixen en història. Es fa crònica quan s'escriu o es parla sobre el Papa polonès, els seus orígens familiars, els seus episodis de joventut, etc. Es fa història, en canvi, quan, amb mirada de fe, es comprèn el paper que el Papa polonès, esclau, ha tingut al final del comunisme i en la superació de la divisió del món en blocs ideològics. És més que evident que, en aquest sentit, el paper de Joan Pau II ha estat, venturosament continuat, absolutament determinant, i des d'aquest punt de vista es pot afirmar amb tota legitimitat i veritat que Joan Pau II ha canviat el curs de la història contemporània o almenys ha contribuït més que ningú a canviar-lo, i a canviar-lo a millor.

—Amb la seva edat i amb el seu actual estat de salut, per què no dimiteix?

—En primer lloc el Papa, cap Papa, no pot dimitir, perquè davant de qui ho faria? En tot cas, i si es complissin unes condicions extremes, el Papa podria renunciar a la seva missió altíssima. Per a això estan establertes en el codi de Dret Canònic les condicions d'aquesta no desitjable eventualitat. S'ha arribat a plantejar la hipòtesi, certament molt problemàtica de què passaria si en un moment determinat hi hagués dos Summes Pontífexs vius en l'Església: el que hagués renunciat i el nou que caldria elegir. El mateix dia que començava els seus 25 anys de pontificat, per deixar les coses ben clares, Joan Pau II va dir: «Continuaré fins al final. Em poso a les mans de Maria; mare santíssima, aconsegueix-me les forces de l'ànima i del cos per poder complir fins al final la missió que em va encomanar el ressuscitat.» No sembla, doncs, que hi hagi d'haver cap dubte. Joan Pau II estarà al seu lloc fins al final i fins al fons. Quan algú de la seva confiança es va atrevir no fa gaire a comentar-li algunes preguntes com aquesta, el Papa va respondre somrient: «No renuncio perquè tampoc Crist no va baixar de la creu i, certament, ho podia haver fet.»

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El mar i el riu

El temps de Quaresma és un moment oportú per reflexionar sobre la fe. Per a alguns que se la miren des de fora, la fe és només seguretat. La fe té una dimensió de seguretat, simbolitzada per la roca, la pedra. El poble d'Israel es dirigia al seu Déu, en l'Antic Testament, anomenant-lo *Roca meva*. I res més. El Nou Testament ens diu de Jesucrist que ell és la pedra rebutjada pels constructors, però que ara corona l'edifici. El mateix Jesús s'adreça a Pere, modificant-li el nom i al·ludint al fet que Pere és la *pedra* sobre la qual edificarà la seva Església. Una Església simbolitzada per la roca, però també per la barca.

Perquè, en realitat, la fe, a més de seguretat, és també recerca i risc. Mentre vivim en la fe som sempre pelegrins i no arribem mai a la quietud de la possessió. Almenys en aquesta vida.

La fe és vivència pressentida de Déu. I Déu és amor. I l'amor no té mai una meta final. No hi ha una meta

definitiva per a l'amor. Això és comprovable fins i tot en l'ordre humà. Els qui s'estimen autènticament mai tenen consciència d'haver assolit ja la meta, d'haver complert ja amb totes les exigències de l'estimació i l'amor. Qui estima de debò mai pensa que ja ha donat a qui estima tot el que havia de rebre d'ell.

Això també és veritat, i amb molta més raó, pel que fa a Déu. No podem aturar-nos, no aconseguirem mai la quietud de la possessió de l'amor, perquè és la possessió de l'Amor, amb majúscula, de l'amor infinit, de l'amor perfectíssim, i encara que disposéssim d'una vida molt més llarga de la que habitualment tenim, mai podríem arribar a exhaurir aquest Amor. Segons els místics, ni en la vida eterna exhaurirem aquest Amor.

Algú va expressar això a Déu en forma d'una oració molt breu, que diu: «Tu ets el mar; jo sóc el riu.» Durant els 21 anys que vaig ser bisbe de Tortosa, des de casa meva pensava això amb freqüència, perquè des del balcó

podia gaudir d'una bella visió del riu Ebre, que majestuosament es dirigia cap al mar, ja no gaire llunyà. Pensava que els meus conciutadans tortosins feia segles que contemplaven el riu que baixava buscant el mar. El riu no s'ha cansat mai de caminar cap al mar. No s'ha aturat mai. Tant si portava gaire aigua com si en portava poca.

Això em sembla una paràbola per dir que nosaltres hem de caminar sempre cap a Déu, tant si tenim una fe esplèndida, joiosa i forta, com si tenim una fe difícil i pobra. El que importa sobretot és caminar, no aturar-se. Caminar cap al mar infinit, un mar de veritat, amor i bellesa que és Déu. Per això acabo amb aquesta breu oració, sens dubte apropiada per al temps quaresmal: «Tu ets el mar, Senyor, jo sóc el riu.» Fes que no m'aturi; que compregui allò que va dir el poeta clàssic: «*Nuestras vidas son los ríos / que van a parar a la mar, / que es el morir.*»

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Senyor, què voleu que faci?

«Senyor, què voleu que faci?» Amb poques paraules s'expressa la millor actitud de tot creient davant Déu. Aquesta és la pregunta que tots els adolescents i joves han de fer a Jesús, i han d'estar disposats generosament a escoltar la resposta que els doni i a acceptar-la.

Senyor, què voleu que faci?, és una pregunta que manifesta la veritat sobre la nostra vida; perquè la vida l'hem rebut de Déu i nosaltres l'hem de viure i esmerçar per fer el que ell vol de cadascú. Un adolescent i un jove que té clar aquest significat de la seva vida, pensant en el seu futur, farà aquesta mateixa pregunta al Senyor.

I cap adolescent ni cap jove que es dirigeixi a Déu amb aquesta pregunta quedarà sense resposta. Ell li respondrà. Caldrà estar atent i fer un xic de silenci en la pròpia vida amb actitud de pregària. Tanmateix Déu respon quan vol i on vol.

Senyor, què voleu que faci? El Senyor segurament diu a adolescents i joves que vol que siguin sacerdots. Aquesta és una bona i meravellosa resposta de Jesús. És expressió d'una mirada d'especial amor del Senyor a aquells adolescents i joves, perquè és un lliurar-se radicalment a ell, a l'Església i als germans.

La vida del sacerdot és molt fecunda, ja que es lliura a la nombrosíssima família dels fills i filles de Déu. És sacerdot de tots i per a tots; és signe i vincle d'unitat en el si de la comunitat cristiana; és pare especialment dels petits i dels pobres; és referència de transcendència i d'esperança per als homes i dones del nostre món. Ell dóna el perdó de Déu, convoca la comunitat i presideix la celebració de l'Eucaristia. I molt més.

Adolescents i joves, sigueu generosos, i si el Senyor respon a la vostra pregunta dient-vos que vol que sigueu sacerdots, estigueu-ne molt contents i digueu-li que

accepteu aquesta vocació amb plena confiança a Ell i amb il·lusió.

Tanmateix, però què escric aquestes coses dirigides a adolescents i joves que potser no em llegiran massa? Les escric també per als pares d'aquests adolescents i joves que poden fer aquesta pregunta, que poden rebre aquella resposta o que, vés a saber, potser sense preguntar el Senyor se'ls avançarà i els cridarà. Pares cristians, valoreu moltíssim la vocació sacerdotal i el ministeri presbiteral. És una benedicció especial de Déu per a tota la família i també per a l'Església i per al món. És immens el bé que fa un sacerdot amb la seva vida i amb el seu ministeri a moltíssimes persones.

Les comunitats parroquials han de demanar a Déu insistentment que atorgui el do de la vocació sacerdotal a adolescents i joves amb nombre suficient per atendre totes les necessitats pastorals.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

José Sesma León, o. de m.

Dir. Dept. de Pastoral Penitenciària de Barcelona

Les reformes legals i el factor humà

Vagi per endavant que no tinc cap més títol per opinar que la meua responsabilitat sobre l'atenció pastoral en l'àmbit de les presons i la meua condició de ciutadà.

Dit això, de resultes de la cascada de reformes legals impulsades pel Govern en les últimes setmanes, se m'ocorren unes quantes reflexions que, amb tota humilitat i sense ànim de molestar ningú, vull compartir.

Sembla clar que el sistema penal presenta disfuncions i que hi ha aspectes insatisfactoris en la legislació que s'haurien de solucionar. Els judicis no poden trigar anys, ni en uns supòsits determinats es pot generar una expectativa d'impunitat, ni les víctimes poden quedar desprotegides perpètuament. Benvingudes siguin les reformes que salvin aquestes errades. Deixo per als especialistes la discussió sobre la manera més eficaç d'aconseguir-ho.

La meua reflexió vol anar per un altre camí. Tinc la intuïció que per sota de tota aquesta reforma —que afecta bona part de la legislació positiva— fem bastant més que modificar preceptes per agilitzar la justícia penal. Sospito que, gairebé sense adonar-nos, canviem concepcions antropològiques i socials molt serioses. La meua sensació, contrastada amb les capellanies catòliques lliurades a l'atenció pastoral de les persones preses i cada vegada més en àmbits preventius, de reinserció i atenció a les víctimes, és que la confiança en l'ésser humà baixa molts enters, que un sa humanisme està en declivi. Mala cosa aquesta de tornar a l'*homo homini lupus* hobbesià. La pèrdua de la por a l'altre, el repte de coexistir amb el diferent, el fet de ser al mateix temps iguals però diferents, la capacitat de gestionar els conflictes sense eliminar l'altra part, el mateix paradigma de l'orientació reinseridora de les penes s'estan a poc a poc guardant al bagul dels records, mentre donem pas a un principi perillós de «tolerància zero» de la mà de certes dosis de populisme i electoralisme esmús, ben condimentats pels uns o pels altres en l'àmbit mediàtic. Tot això quan ni tan sols ens havíem posat seriosament a treballar-hi. Abans d'apuntar-nos els possibles fracassos, cal posar mitjans i polítiques eficaces al servei de la prevenció social i de la reincorporació de l'infractor a la societat de la qual —per obvi que sigui, cal recordar— no ha estat segregat.

Però és que, a més d'aquesta desconfiança cap a les possibilitats d'integració social de l'infractor —confiança en l'ésser humà en suma— i les dificultats que es posen per aconseguir-ho, em sembla descobrir com emergeix una altra desconfiança no menys perillosa: la desconfiança cap a la persona del jutge. Ja no tan sols parlem de concepcions antropològiques, sinó també polítiques. Em refereixo a una certa ruptura del principi de divisió de poders. Això explica la retallada de facultats operatives atorgades als

Jutges de Vigilància (el recurs del fiscal, jeràrquicament subordinat a la política del govern, paraitzarà les seves resolucions més importants) o les seves Audiències Provincials d'Apel·lació territorial a favor d'un tribunal sentenciador distant, o els criteris cada vegada més restrictius de l'arbitri judicial en matèria de llibertat provisional, o el plus de legitimitat que reclamen per a elles les decisions de l'administració (sigui penitenciària o no). Al mateix temps, cada vegada hi ha menys lloc per a les circumstàncies personals i socials, cada vegada menys marge perquè el jutge interpreti i individualitzi la resposta d'una forma personalitzada, per més que sigui un requeriment continu del Codi del 1995. Tot sembla cedir en favor d'un dret penal de tarannà més dur, més mecanicista i objectivista, aliè a l'ideal humanitzador dels nostres penalistes més bons i més humanistes i amb poc marge hermenèutic per al jutge.

I tot això, sense haver reflexionat serenament sobre què passa quan castiguem amb la pena de presó, sense aturar-nos a pensar en alternatives viables. Així ens quedem amb la sospita de si el fet de castigar amb «més del mateix» obeeix a estudis criminològics sensats o a una reacció electoralista de poca volada. Per donar sols una dada per al debat, per què el 60% dels detinguts són estrangers i només arriben a un 6,5% els condemnats espanyols? Per què aquesta disparitat tan interessadament utilitzada? Els jutges són extremament benvolents amb els estrangers fins a gairebé el punt de la prevaricació? Potser els policies són forçats a ser extremament durs amb els diferents practicant operatius poc justificats i detencions sense proves de càrrec suficients?

Sigui com sigui, els cristians, apostarem sempre per una política més preventiva que repressiva, per prestar una atenció adequada a les arrels dels problemes i, per sobre de tot, per salvaguardar la dignitat de tot ésser humà. La Pastoral Penitenciària vol ser una Pastoral de Justícia i de Llibertat evangèlica. Una justícia que és primordialment donar a cadascú el que és seu, el que necessita. I una llibertat que es resisteix a ser ofegada pel requeriment, també necessari, de la seguretat.

Tant de bo s'aprofitin les reformes anunciades per deixar més espai al «factor humà». Un tractament més generós envers els drogodependents rehabilitats o en procés de ser-ho, més alternatives per aquells casos en els quals la pena fos, no ja innecessària, sinó contraproduent són altres formes de lluitar també contra la delinqüència. La Pastoral Penitenciària catòlica ha fet, en diferents moments, propostes humanitzadores de la justícia penal. Esperem que el beneït «factor humà» sigui l'eix final de les reformes anunciades. Tots, a la llarga, ho agraiem bastant.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Exigències de la pregària

El cardenal Roger Etchegaray ha escrit els següents pensaments sobre la pregària:

«La pregària no és ni un refugi, ni una fugida, ni el reclam d'un miracle.

«La verdadera pregària exigeix que cerquem de fer, nosaltres mateixos, el que demanem a Déu que faci.

«Si jo demano el "nostre" pa de cada dia, jo he de donar aquest pa als qui no en tenen.

«Si jo prego per la pau, jo m'he de comprometre en el camí de la pau.

«La pregària no està pas feta de mots a l'aire: només podem pregar si som plenament responsables del que diem.

«Només llavors, assaborirem fins a quin punt la pregària és el reconeixement del poder i de la iniciativa de Déu.

«L'Evangeli és això: pregar braços en creu a Déu a qui no agraden els braços creuats.»

Una bona reflexió per a la Quaresma!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Crec en Déu. Paraula d'honor

L'experiència actual, ja sigui en l'àmbit polític, social o esportiu, és que la paraula donada no mereix gaire confiança. Moltes vegades s'afegeixen als contractes unes quantes clàusules, per si els firmants no complissin. Situant-nos en l'àmbit polític, tots estem acostumats a escoltar moltes promeses durant les temporades preelectorals, que s'oblidaran després. És meravellosa la nostra capacitat d'interpretació canviant, quan es tracta de compromisos contrets. També sovint, en situacions de transcendència històrica, sembla que siguin equivalents els propòsits, les promeses i els juraments. Cras error. O potser el que passa és que ningú no dóna cap importància al detall, però s'ha de començar d'alguna manera.

Recordo perfectament el bon germà marista que em va preparar per a la Primera Comunió. Recordo l'explicació del segon manament, no oblidó que ens deia que encara que molts nois contínuament juraven, la qual cosa era un mal costum, no es podia donar a la paraula el valor que tenia en si mateixa. Un jurament autèntic era un compromís contret davant Déu, que no es podia trencar i que difícilment s'havia de pronunciar. Aleshores la matèria em sonava a cosa llunyana, com casar-me o tenir fills. (M'he fet gran i m'ha tocat fer-ho en algunes ocasions, més aviat poques, i fins i tot sobre qüestions peregrines. Recordo que al seminari vaig haver de jurar que tot i haver nascut en un altre lloc, exerciria el ministeri a la diòcesi a la qual m'incorporava, i que consti que m'ho van exigir dues vegades. La noció que tenia de la matèria, va perdre categoria.) De gran em vaig assabentar que uns quants donaven la seva paraula d'honor en alguns moments i que sempre eren fidels al que havien dit. En l'escoltisme d'aquell temps, quan un noi afirmava «Et dono la meua paraula d'escolta», hom podia estar segur que la realitat corresponia a l'expressat. Dit això, he de reconèixer que, com gairebé tothom, he mentit alguna vegada, de manera que en recordar algunes persones, iguals o no, acostumo a jutjar-les com als partits de futbol. Encara que aquí no es tracti de gols, sinó de mentides. I sovint constato que estem empatats. Aquesta és la senzilla realitat humana. La divina és una altra cosa. La Història de la Salvació està fonamentada sobre compromisos, juraments a vegades, de Déu, que gratuïtament ofereix als homes. Abraham és l'home de les promeses. I a Déu li agrada tant això de comprometre's amb els humans que fa servir el concepte com a títol de glòria, fins i tot quan parla molts anys després de l'època patriarcal. Diu Ell: «Sóc el Déu d'Abraham, Isaac i Jacob.» Segurament que de les suposades divinitats dels pobles veïns, no es podia afirmar la lleialtat com a carta de presentació. I també perquè hi havia l'experiència que Ell havia estat sempre fidel al que havia dit i promès.

És aquesta la nostra manera d'actuar? Aquestes coses s'ignoren d'una manera que molts a la fidelitat estricta l'anomenen tossuderia. I hom ha de ser fidel a Déu i a si mateix. Ningú no dubta de la fidelitat estricta del Papa a Déu, el que em va sorprendre el dia 1 de març passat és que, reunit amb els seminaristes, alegre com mai no l'havia vist, els va parlar de la seva època de treballador i seminarista clandestí, dels seus estudis, sense mestre, de metafísica i altres humanitats, del suport que va tenir dels seus companys de feina, per acabar somrient. Qui m'havia de dir que després de 50 anys explicaria aquestes coses als seminaristes de Roma? Confidències d'aquestes demostren la fidelitat a si mateix que ell s'exigeix.

Notes insignificants

Germà Adrià

Altres medalles

S'acaben de concedir les medalles Francesc Macià a diferents persones que s'han distinguit en la seva feina.

Entre elles, almenys set són conegudes meves.

He vist que realment mereixen aquesta medalla. Si jo fos president, també els l'atorgaria.

Vaig sentir no poder assistir a l'acte.

Era fora de Barcelona i ho vaig llegir en diferents diaris. Professor, periodista, pagesa, empresari, etc.

No obstant això, vaig trobar a faltar el premi per a algun dels treballadors «humils» que conec, i que, encara que no siguin ni intel·lectuals ni empresaris, treballen molt i molt bé i des de fa anys i amb alegria.

Sr. president, demano la medalla, la condecoració Francesc Macià, per a la Quina.

Té 50 anys, encara que es conserva una dona àgil i de somriure juvenil.

Cada matí, a les 7, agafa el tren per venir a treballar a Barcelona al Centre Obert.

Jo tinc l'«honor» de rebre-la cada dia i m'obsequia amb el seu somriure i amb el seu «bon dia» fascinant.

Deu treballar aquí 8 hores (i si cònvé es reenganxa). Neteja, cuina, acompanya algun nen al col·legi, posa ordre als despatxos, atén les visites...

I després a casa, treballa per al seu marit i per a les seves dues filles estudiants. I els caps de setmana recull el seu fill malalt en un sanatori i se l'emporta a casa i l'acaronava i el fa sentir amb mare, no tan sols amb cuidadores especialitzades.

Quina, la condecoració de la feina, per a tu.

Francesc Macià en persona te la concediria. I encara que no ets catalana d'origen, la teva catalanitat és profunda i Catalunya et deu molt. Et deu l'heroicitat en el silenci i la feina.

Sr. president, demano la medalla, la condecoració Francesc Macià, per al Piter.

Piter té ara els seus 40 i escaig anys.

El vaig conèixer en fa més de vint al bar que frequento cada dia cap a les 10.

Allà hi ha en Piter que serveix amb el seu somriure i el seu esforç. Diu a cada client la paraula escaient; endevina els capricis de cada client i atén cadascú com si fos únic al bar.

Et saluda quan entres. Encara que no et serveixi ell mateix, ve i et pregunta si tot va bé, i quan te'n vas, també et saluda.

En més de vint anys, no ha faltat cap dia.

En més de vint anys, han passat pel bar molts altres cambres.

En més de vint anys deu haver servit centenars de clients.

Piter, la condecoració de la feina, per a tu.

Encara que nascut lluny de Barcelona, i de Catalunya, parles perfectament el català. Francesc Macià se sentiria orgullós d'un cambre com tu.

Sr. president, la medalla Francesc Macià a la feina, per al conductor de l'autobús que agafa cada matí.

No conec cap altre conductor tan bo, tan atent, tan cordial, tan delicat, tan eficient.

Zoom

Eduard Brufau

Des del 26 de febrer passat i fins a l'11 de maig es pot visitar al Museu Nacional d'Art de Catalunya l'exposició «Bartolomé Bermejo i la seva època. La pintura gòtica hispanoflamenca». La mostra aplega 76 obres pictòriques de la segona meitat del segle XV fetes a la Península ibèrica però molt influïdes per l'art dels Països Baixos. La gran majoria de les peces exposades són de temàtica religiosa. Entre elles destaca la de la fotografia: «Triptic de la Mare de Déu de Montserrat», de Bartolomé Bermejo, considerada una autèntica obra mestra.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Minoria del 3%

La ciutat de Hong Kong va ser l'escenari d'una reunió regional de religiosos educadors asiàtics, en la qual vaig tenir l'oportunitat de participar. Els països representats eren la Xina, les Filipines, l'Índia, el Japó, Malàisia, Singapur, Sri Lanka Corea del Sud, el Pakistan, Cambodja i Timor Est. La reunió es va fer en anglès tot i que no era la llengua de cap dels assistents asiàtics, que tenen llengües i cultures ben diverses. Una de les diferències més notòries amb altres continents és que la vida i la missió d'aquests religiosos es desenvolupa sota els paràmetres de la minoria. Àsia, que té probablement més de la meitat de la població mundial i que és el continent que creix més en habitants cada any, només té un 3% de catòlics en el conjunt dels seus habitants, un mateix percentatge de la ciutat de Hong Kong, amb més de 225.000 catòlics per als seus 6,7 milions concentrats en els seus escassos 1.400 km². Aquesta situació provoca que els catòlics siguin realment una minoria, se sentin com a tal i actuïn en conseqüència.

Les dades són les que són, però resultaria interessant analitzar les causes de l'escassa penetració del cristianisme al continent asiàtic, exceptuant les Filipines, amb un passat de neta influència espanyola.

He pogut observar que els asiàtics han sabut compaginar el manteniment dels seus signes d'identitat amb la capacitat de dialogar amb les altres religions. Segurament en podem aprendre molt sobre aquests dos temes. El primer, perquè en països de majoria catòlica com en el nostre, la identitat es desdibuixa per camuflar-se a través de les pautes socials. Caldria preguntar-se si es tracta més d'una pertinença social que d'una opció religiosa. L'absència de confrontació condueix a abaixar la guàrdia. L'enquesta publicada recentment per la Secretaria general de la Joventut de la Generalitat de Catalunya sobre els joves i la religió abona aquesta idea. El segon, pel que fa al diàleg interreligiós, es configura com una necessitat vistes les actuals tendències d'immigració de persones procedents de la religió islàmica. Han sorgit els primers conflictes de diversos punts de la nostra geografia. En el nostre panorama gairebé exclusivament de cultura catòlica, deixant de banda les consideracions sobre la pràctica religiosa, que avui es podrien formular amb altres criteris, apareixen certes minories que esquerden el monolitisme fins ara existent. Han augmentat, per exemple, les persones que fan alguna mena de pràctica o meditació budista, però la seva incidència social és molt escassa. Els islàmics són una minoria amb clars signes d'identitat i amb desitjos de reconeixement social. Com resoldre des de la majoria les reivindicacions d'aquesta minoria o d'altres que hi poguessin haver?

Sentir-se minoria no resulta còmode però té indubtables conseqüències positives. Es fuig de la prepotència, es treballa des de la humilitat, s'elabora una mena de relació basada en propostes i no en imposicions, es respecta la llibertat de la persona, es cerca un llenguatge capaç de dialogar amb la cultura de l'altre i no donant per fet que tots els meus termes i conceptes són d'ús comú per a tothom, se subratlla més l'aspecte testimonial de vida com a factor d'atracció, hi ha més dosi de tolerància que no significa indefinició ni manca d'identitat personal. El fet de voler preservar les senyes identitàries, totalment lògic si no es vol ser devorat per la majoria, també té alguns riscos d'intransigència i de fonamentalisme, ja que es pretén apuntalar la seguretat.

Actuar en conseqüència trasllueix actituds molt respectuoses i tolerants. Hom s'acostuma a veure diferents arquitectures i expressions religioses, però té clara la seva i sap en què consisteix. Fins i tot és capaç d'incorporar sensibilitats dels altres sempre que no esquerdin l'edifici de la seva coherència de fe.

Si la majoria sentís i actués amb molts dels valors que comporta ser minoria possiblement li aniria millor. En política, podem observar sovint que un partit que governa amb majoria absoluta, acostuma a prescindir a la curta o a la llarga del diàleg i acaba actuant amb el sistema de corró parlamentari.

Com valoren les minories les seves expressions litúrgiques de fe! Una persona més que s'hi sumi està molt ben considerada. Quan la majoria fa les seves celebracions, corre el risc de no donar importància al fet d'anar perdent creients perquè fins i tot se'ls acusa de ser infidels als seus compromisos. Què es fa per afavorir que es mantinguin a dins?

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció, què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

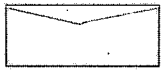
Descomptes especials per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ Eucaristia

Oh Déu, energia creadora que has creat el gra de blat, sembrat a la terra reproductora; creixerà l'espiga daurada i formosa.

Mòlta serà farina; pastada es convertirà en pa, pa que ens donarà vida.

A les paraules del sacerdot, puntual i obedient, el Senyor de la Glòria es convertirà en el Senyor de l'Eucaristia.

Gràcies, Déu Pare, pel gra de blat i pel sacerdot que ens ofereix l'Eucaristia.

Glòria a tu, Esperit Vivificador que als creients ens il·lumines per contemplar el gran misteri de l'Eucaristia.

J. M. BALLESTER
Barcelona

□ ¿Guerres?

En passar la frontera del segle xx al xxi, molts vam pensar que les coses millorarien, especialment en els assumptes internacionals. El dia 15 de febrer passat, en centenars de ciutats, els habitants de la terra van sortir per places i carrers amb un únic reclam: «No a la guerra.» No han fallat els càlculs per als que pensem en una nova mentalitat a principi del segle xxi. La humanitat millora.

Ara falta que els mandataris, democràtics o dictadors, no s'aïllin tant del poble i sàpiguen escoltar la veu dels pobles, per allò de *vox populi, vox Dei*. No hi val tanta ideologia política mandatària. En altres temps l'autoritat s'entenia com vinguda de Déu. Avui l'autoritat se certifica pels vots; i a més, per la veu del poble. En aquest cas, per la veu de centenars de pobles, nacions, estats. Les noves conquestes s'han de guanyar amb raonament, diàleg, bona mesura i mai perquè jo mano, perquè jo sóc més

poderós, perquè jo sóc el número u. «Caïn, per què has mort el teu germà?» (Gn 4).

Guerra, no; guerres, no.

MANUEL ALCOLEA MARÍN
Barcelona

□ Trobar el camí

Per què aquesta descristianització que hi ha? Deu ser que les persones no han trobat el camí? Viuen a la deriva amb escassa profunditat. La humanitat, malgrat tots els progressos, continua patint els dolors físics i morals, però sobretot pateix la manca de doctrina de Crist, custodiada sense error pel magisteri de l'Església. L'ordre moral, material i social no se sosté sinó amb Déu. No ho entén tothom, això?

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ La ciutat de l'alegria

El 1985 l'escriptor Dominique Lapierre conegut mundialment va sorprendre tot el món amb la publicació del seu llibre *La ciutat de l'alegria*, que al nostre país van editar Planeta i Seix Barral. Anteriorment ja s'havia fet famós amb els llibres publicats juntament amb Larry Collins: *Oh Jerusalem* i *Aquesta nit de llibertat*, etc.

En aquest llibre ens va obrir una finestra des d'on contemplar la vida dels més pobres d'un barri perifèric de Calcuta, (irònicament autoanomenat amb aquest nom) compartida per un sacerdot francès, una infermera missionera i un jove metge nord-americà.

Dominique Lapierre va conèixer l'any 1981 l'obra que havia iniciat l'any 1950 la mare Teresa de Calcuta, i va voler donar a conèixer al món, en un llibre i una pel·lícula les experiències extraordinàries de molts apòstols i sants anònims i desconeguts, que va conèixer

en els viatges que va fer, juntament amb la seva donar, a les barriades més pobres de Calcuta.

Sortosament a la TV no tot és teleshombraria, i de tant en tant reposes alguna pel·lícula que val la pena. Fa poc han tornat a fer *La ciutat de l'alegria*, que basada en el llibre del mateix nom, va dirigir l'any 1992 Roland Joffé, interpretada per Patrick Swayze, Pauline Collins i altres; i que aleshores ja va tenir força èxit de taquilla pel fort impacte que representava.

En aquesta pel·lícula hi ha un moment en què la missionera laica que viu entregada als infortunats en cos i ànima, veu com el jove metge acabat de llicenciar, pateix una forta depressió d'identitat en veure on pot arribar la misèria humana, que quasi el faria abandonar, i aleshores ella, més bregada pels anys que porta en aquesta tasca li diu: «A la vida, davant de situacions com aquesta, només hi ha tres opcions: fugir, contemplar o actuar.»

Veritablement, davant dels infants o adults que moren de gana a Tucumán, a Etiòpia o a qualsevol racó del tercer o quart món, o davant dels immigrants que moren a les pateres, si optem per «fugir», és de covards; si ens quedem en el «contemplar» és d'insensibles; per tant sols ens queda «actuar»; cadascú de la manera millor d'acord amb les qualitats que Déu li ha donat; i qui no trobi una millor manera ho pot fer mitjançant alguna de les ONG que ens ajuden a complir amb aquest deure.

DANIEL PINYA BATLLELL
Sabadell

□ «Testimonio», essència gran en pot petit

No es pot dir res més interessant en cinc minuts, amb tanta sintetització d'idees i paraules com en aquest petit espai de televisió. Una feina molt ben feta portada a terme per uns professionals excel·lents. En canvi quina llàstima veure (jo no) altres programes d'escàs interès, fins i tot de mal gust amb males paraules que fereixen sensibilitats; en un mot, de manca d'educació i cultura.

Als anys seixanta hi havia uns programes tots ells d'una durada aproximada de trenta minuts com ara *La família por dentro*, un altre de dedicat als joves i *El día del Señor* amb un comentari de l'evangeli. Ara els vents no bufen gaire a favor. Malgrat tot cal animar i felicitar els programes d'aire religiós d'avui, perquè fan tot el bé que saben i el que els deixen fer.

Si Déu està a favor nostre, qui n'estarà en contra? Continuem sembrant la sal per la nostra terra.

PELEGRÍ BERNIAL
Mollet del Vallès

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Obediència intel·ligent

—Per què fer anar a missa? Hem de fer les coses per convenciment o per imposició? Crec que és propi de persones adultes actuar responsablement i no per imposició.

—La moral cristiana no és una moral de complir ordres i preceptes al peu de la lletra, *more militari*. És possible que en altres èpoques a causa d'un clericalisme ranci i d'un paternalisme superat es tractés els fidels com a nens petits. Sincerament, jo crec que això ja no es dona, tot i que encara en pot quedar alguna reliquia. És evident que la resposta davant de Déu i l'Església només pot ser humana i digna si és responsable. La mateixa fe només és vàlida si és una fe que prové d'un consentiment lliure i sense cap coacció. Tot això és cert i s'ha de mantenir. Però també s'ha de considerar la realitat de la nostra situació. Sant Pau manifestava en la seva pròpia experiència la contradicció que sovint vivim: veig el bé que he de fer i, no obstant això, no ho faig o faig el mal. La nostra naturalesa arrossega la ferida del pecat original. La gràcia, l'acció de Déu fa el seu efecte amb la nostra cooperació però queda la concupiscència, la tendència (a vegades poderosa) a deixar-se anar, a fer el mal.

La nostra raó natural pot veure amb facilitat la realitat moral que s'expressa en els deu manaments, i fins i tot la seva convivència. Malgrat tot, Déu promulga el decàleg. Jo crec que hem de veure els manaments (de Déu i de l'Església) no com a obstacles a la nostra llibertat, sinó com a condicions que la fan possible, com a senyals lluminosos que il·luminen el nostre camí i el faciliten. S'imagina conduir per una carretera perillosa i desconeguda sense respectar els senyals de trànsit? El camí de la vida no és fàcil, a vegades la consciència moral emmalalteix, cal prendre decisions importants. Els manaments són llum i ajuden a discernir. L'ideal és complir-los advertint-ne les raons i amb el cor, com una dimensió fonamental de la fe (obediència de Déu). Quan, per les causes que sigui, no se'n veu el sentit val més complir-los que deixar-los de complir. Fixi's igualment que la vida cristiana requereix un itinerari de creixement i una pedagogia apropiada a cada moment. Moltes realitats bones que avui fem amb convicció, primer les comencem per obligació. Cap nen aniria a l'escola per primer cop si li ho deixessin escollir. Molts adults hem d'agrair als nostres pares que ens obliguessin a anar a missa els diumenges. És cert que per als que han arribat a la plenitud de la caritat sobre les ordres, però l'Església, com a bona mare, ha de tenir en compte tots els seus fills, els que han crescut i els que estan creixent.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ «Sí a la pau»

Com a cristians i portadors de la fe en Jesucrist nostre Senyor, lemes com el de «No a la guerra» no són prou per a nosaltres. Ja que el missatge —el gran i vertader missatge— que Déu ens ha transmès no és altre que el «Sí a la Pau». Sí a la pau entre nosaltres, sí a la pau en Jesucrist, sí a la pau contra tota guerra.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA
Granollers

Figures de Crist: Isaac

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Una de les característiques essencials de la catequesi cristiana és la referència a la Bíblia. Jesús mateix, en la seva predicació, i els Apòstols des del començament de l'anunci de l'Evangelí, ho han fet així. Així també ho fa encara avui l'Església, sobretot en la Quaresma i en la Vetlla Pasqual. Les primeres lectures dels diumenges de Quaresma són, cada any, un itinerari catequètic que ens porta, per camins diversos, a la comprensió del misteri de Crist. Aquesta és la intenció d'aquests articles que, durant la Quaresma, volen mostrar aquells personatges de l'Antic Testament que, entre altres, han estat interpretats pels Pares de l'Església com «figures», és a dir, imatges profètiques, anuncis, de la persona de Crist i del seu misteri pasqual.

El Fill únic, l'estimat

La narració dramàtica del sacrifici d'Isaac (Gènesi 22) es pot contemplar des de les actituds d'obediència d'Abraham, però també des de la figura

d'Isaac. Aquest és anomenat, en la narració, amb aquests termes: «Pren Isaac, el teu fill únic, que tant estimes...» Hom coneix la història del naixement d'Isaac; posterior al naixement d'Ismael, fill de l'esclava Agar. La promesa de les benediccions feta per Déu a Abraham no havia de passar pel fill de l'esclava, sinó pel de la dona lliure, Sara. Per això, en l'àmbit de les promeses de Déu, Isaac és l'únic. I és també el «fill estimat», encara que el Gènesi ens diu que Abraham estimava també Ismael. Tanmateix, Isaac és l'estimat perquè en ell i per ell tot el que Abraham creia havia de realitzar-se.

Aquestes dues característiques d'Isaac comencen a ésser ja un anunci de Jesucrist. Ell és l'Unigènit del Pare, ple de gràcia i de veritat. Nosaltres donem gràcies al Pare «que ens ha fet passar al Regne del seu Fill estimat» (Colossencs 1,13). Tots els homes són cridats a ésser fills de Déu en l'Unigènit, que ha vingut precisament per reunir els fills de Déu dispersos.

El Fill ofert en sacrifici

L'aspecte central d'Isaac com a figura de Crist, tal com l'Església ho ha explicat des del principi, és el fet d'haver estat ofert en sacrifici pel seu pare Abraham, malgrat que no va ésser mort. La narració del Gènesi és tan expressiva que no ha costat gens veure en el fill Isaac que porta la llenya sobre la qual Abraham pensa oferir-lo en holocaust, pujant la muntanya de Morià, la figura de Jesús portant la creu, instrument de la seva mort i de la seva glòria, pujant al Calvari (una tradició identifica els dos llocs com a coincidents).

Isaac, però, no arriba a morir. El seu pare rep l'avís de Déu perquè no mati el seu fill. Sant Pau ha expressat implícitament la semblança i la diferència: «Déu, que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres, com no ens ho donarà tot juntament amb ell?» (Romans 8,32). L'afirmació és forta: el Pare de nostre Senyor Jesucrist ha anat més enllà d'Abraham, precisament

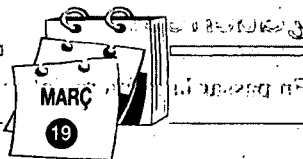
per revelar-nos fins a quin punt ens estima: l'ofrena de Crist és la revelació plena de l'amor de Déu als homes. Amb el benentès que aquesta ofrena no s'ha d'entendre només de la mort, sinó també i alhora de la resurrecció. Déu ha mostrat el seu amor no sols en l'ofrena de Crist a la voluntat del Pare, sinó també en la superació de la mort per la resurrecció.

La carta als Hebreus i la carta als Romans expliquen clarament aquestes dimensions de la història d'Isaac. Així, l'autor de la carta als Hebreus: «Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, va oferir Isaac;... Abraham confiava que Déu seria prou poderós per a ressuscitar un mort, i així va recobrar el seu fill, com prefigurant la resurrecció» (Hebreus 11,17-19).

La conseqüència d'això és la identificació d'Isaac com aquell a través del qual s'acompleixen les promeses. Però, en realitat, les promeses de Déu s'han complert totes en el veritable Descendent, que és Jesucrist (Gàlates 3,6). En ell i per ell, tot el que Déu havia promès, ha estat un sí (2 Corintis 1,20).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Va viure entre els segles I aC i I dC a Natzaret, Galilea
- Descendent de David i espòs de la Verge Maria
- Pare nutrici de Jesús, al qual va educar
- Patró de fusters, pares i treballadors, entre d'altres
- Declarat patró de l'Església universal per Pius IX l'any 1870

Es evan gelis no parlen gaire de l'espòs de Maria, i pel que sembla no va arribar a veure la vida pública de Jesús. Però no obstant aquesta poca informació, Josep s'ha convertit en un dels sants més populars i celebrats de la cristiandat, sobretot a partir de l'edat mitjana.

El sant Josep que ens presenten els evangelis és un home al qual li toca desenvolupar un paper en principi no gaire còmode. Aquest humil descendent del rei David s'ha casat amb Maria, però quan encara no viuen junts ella ha quedat embarassada. Segons la llei ell la podria repudiar públicament, cosa que a la pràctica conduiria la muller a morir lapidada. Josep està molt confós, no entén res, però una cosa té segura: no vol la mort de Maria, la seva estimada. Per això vol desfer el contracte matrimonial en secret. Enmig d'aquesta torbació Déu li parla i li fa entendre que no ha de patir per res, que el fill que espera la seva dona és fruit de l'Esperit Sant; «i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.»

I així Josep, com a home de fe, accep-

Sant Josep

ta el camí que Déu li marca, no desfà el contracte i acull aquest fill a casa seva, encara que sàpiga que no és seu. Aquesta és la principal característica del fuster de Natzaret: és un home fidel, que confia de ple en allò que Déu li diu, encara que des d'un punt de vista racional sigui fosc o no tingui sentit. Aquesta mateixa fidelitat queda palesa en els evangelis quan l'àngel del Senyor, per evitar Herodes, li ordena de fugir immediatament cap a Egipte amb la seva família. Fugir a Egipte volia dir fer centenars de quilòmetres a peu per una terra sovint inhòspita, allotjar-se on poguessin i dormir al ras, per acabar arribant a un país estranger i que ells no coneixien. I tot i això, ell — fidel — obeeix i pren Maria i Jesús i se'n van a Egipte. La missió de sant Josep és preservar la vida del nen Jesús, fer-lo créixer i educar-lo per tal que més endavant pugui dur a terme la seva tasca salvadora. Des del punt de vista merament humà el paper de Josep podria semblar poc agraït. Als ulls de Déu Josep demostra posseir unes qualitats admirables: fe i bondat sense mesura.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 2)

MARÇ

16. Diumenge

II de Quaresma. Morat. Lectures: Gènesi 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Salm 115 / Romans 8,31b-34 / Marc 9,2-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, b.; Heribert, b.; Ciríac i comps, mrs.; Abraham, erm.; Santes, Eusèbia, vg.

17. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Daniel 9,4b-10 / Salm 78 / Lluc 6,36-38 (Es pot commemorar: *Sant Patrici*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep d'Arimatea.

18. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 1,10.16-20 / Salm 49 / Mateu 23,1-12 (Es pot commemorar: *Sant Ciril de Jerusalem*). TORTOSA i GIRONA: es pot commemorar: *Sant Salvador d'Horta*.

19. Dimecres

Sant Josep (S), Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a (o bé: Lluc 2,41-51a)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Amanç, diaca i mr.

Festa Major: a Picamoixons.

20. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 17,5-10 / Salm 1 / Lluc 16,19-31

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ambròs de Siena, rel.; Martí de Dumio, b.; Santes, Fotina, mr.; Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Filèmon, mr.; Santes, Fabiola.

22. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15,1-3.11-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries, p.; Octavià, mr.; Deogràcies, b.; Benvingut, b.; Santes, Lea, rel.

Lectures bíbliques

Diumenge II
de Quaresma

Lectura Primera Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18

Sacrifici d'Abraham, el nostre pare en la fe

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.»

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham.» Ell li respongué: «Aquí em teniu.» L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.» Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

Salm responsorial

115

Crec amb tot el cor, tot i que deia:
«Que en sóc de dissortat»,
al Senyor li doldria
la mort dels qui l'estimen.R. *Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.*Ah, Senyor, sóc el vostre servent,
ho sóc des del dia que vaig néixer.
Vós em trencàreu les cadenes.
Us oferiré una víctima d'acció de gràcies,
invocant el vostre nom. R.Compliré les meves promences,
ho faré davant del poble,
als atris de la casa del Senyor,
al teu bell mig, Jerusalem. R.

Lectura Segona

Rm 8, 31b-34

Déu no va plànyer el seu propi Fill

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, ¿com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

¿Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. ¿Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

Lectura de l'Evangelí

Mc 9, 2-10

Aquest és el meu Fill, l'estimat

Evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.» Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

Tarraconense

diòcesis

Èxit de les I Jornades Catalanes de Pastoral Vocacional

■ Més de 300 participants impulsen una nova cultura de la vocació

BARCELONA.— Més de 300 persones es van aplegar els dies 1 i 2 de març al col·legi de Sant Ignasi (jesuïtes) de Sarrià, a Barcelona, per celebrar les I Jornades Catalanes de Pastoral Vocacional. El nombre de participants va superar totes les expectatives i fins i tot hi van assistir uns quants bisbes: Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona i presi-

dent de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Jaume Traserra, bisbe de Solsona, i Mons. Joan-Enric Vives, bisbe coadjutor d'Urgell i bisbe delegat per als seminaris i vocacions. Tampoc no van voler faltar a la trobada el P. Pere Borràs, com a president de la URC, i diversos superiors i superiores de congregacions religioses.

Les jornades es van iniciar el dissabte 1 de març al matí amb una encertada presentació de Mons. Joan-Enric Vives, sempre proper a l'àmbit vocacional. Una pregària vocacional amb *power point*, que feia servir pastoralment les noves tecnologies, posava els assistents en la presència de Déu. Tot seguit, Mn. Ramon Prat, de Lleida, va presentar el ponent Jesús Sastre, que en la primera intervenció de les jornades va parlar sobre *La Pastoral Vocacional avui a l'Església: dificultats, realitat, teologia de la vocació, pastoral i pedagogia*.

L'arquebisbe de Tarragona va presidir l'Eucaristia del dissabte, i en nom de tots els bisbes de Catalunya, va convidar els assistents a continuar treballant en la pastoral vocacional de les nostres esglésies diocesanes. Alhora va agrair la dedicació generosa de tots plegats, reflectida tant en l'organització de les jornades com en l'assistència.

Després d'una foto de conjunt i del dinar, van tenir lloc els tallers de la tarda. Treballant en grups es va reflexionar sobre diversos aspectes de la vocació cristiana:

Tres bisbes de la Tarraconense van assistir a les Jornades.

la pregària, aprendre a escoltar Déu, el voluntariat, el discerniment, la vocació laïcal, materials i recursos. A les 18.00, Jesús Sastre va prendre novament la paraula, aquesta vegada per tractar un tema molt més concret: *L'acompanyament i la Pastoral Vocacional*. Sastre va posar l'accent en la necessitat d'acompanyar els joves i ajudar-los a descobrir la crida de Déu, i va donar unes pautes de cara a ser un bon acompanyant i un bon acompanyat.

Abans de sopar, es van celebrar unes

boniques vespres, pregades amb tranquil·litat i acompanyades amb un ambient acollidor de música, espelmes i una gran icona de Crist. La nit va ser un moment molt emotiu gràcies al testimoni real de persones que han seguit diverses vocacions: religiosa jove, laica, missioner, matrimoni, seminarista, religiosa contemplativa. En el decurs d'una successió de fotos de *power point*, cada testimoni anava exposant el seu procés de crida i de resposta. Aquesta vetlla va acabar amb una

pregària que prenia com a fil conductor les cançons vocacionals de Mn. Xavier Morlans.

L'endemà, després d'una breu pregària de matí, el bisbe Joan-Enric Vives va presentar el segon ponent, José Luis Moreno, que va parlar d'experiències de Pastoral Vocacional, i va donar dades i pistes de treball pastoral. A mig matí, hi va haver tres comunicacions: *La pastoral amb preadolescents* (Tortosa), *l'Espiritualitat de la ruta* (Girona) i *l'Escola i Vocació* (URC).

Les jornades es van tancar, com no podia ser d'una altra manera, amb una Eucaristia final presidida per Mons. Vives. Una missa joiosa i festiva on el bisbe Vives recordava que «en aquestes jornades ens ha visitat l'Esperit». Certament es notava en l'ambient. Mn. Ramon Prat va proclamar el missatge final adreçat a les Esglésies diocesanes, famílies, parròquies, comunitats, moviments, escoles, laics, consagrats i preveres. I acabava el missatge amb una invitació als joves: «Què vol Déu de mi?»

Finalment, dinar i hora dels adéus. També hi va haver una mostra de material vocacional de les diferents diòcesis i de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC),

Anunciem i convidem

Les I Jornades Catalanes de Pastoral Vocacional han donat molt de si. Durant dos dies, més de 300 participants s'han amarats del desig d'impulsar a tots els nivells una nova cultura vocacional. A la llum de l'Evangelí, els assistents han compartit les seves experiències i han analitzat la situació que es viu actualment en aquest àmbit. Fruit d'aquesta anàlisi, els organitzadors han elaborat un missatge-manifest adreçat a les comunitats cristianes de la Tarraconense.

Un primer punt del manifest constata les dificultats i reptes que presenta el context social d'avui. Tot i això, es recorda i s'insisteix en els nombrosos signes d'esperança que ens podem trobar dins l'Església i des d'aquesta constatació, els participants a les jornades afirmen que «val la pena haver nascut i que per una sola persona val la pena comprometre la nostra vida, en un acompanyament que l'ajudi a descobrir la seva identitat i sentit». «La vocació cristiana —afegeixen— consisteix a descobrir l'estil de vida concret que Déu ha pensat per a cada dona i cada home. En la vocació baptismal tots tenim una crida comuna. Per això afirmem que és urgent treballar en un projecte pastoral vocacional global per a la renovació de l'Església.» En un àmbit més específic, pel que fa a la vocació sacerdotal o consagrada, demanen especialment «que aquestes vocacions siguin proposades en els processos

d'iniciació cristiana i de discerniment vocacional».

Al llarg de les jornades s'ha redescobert la família com aquella Església domèstica on la fe va naixent, com «l'escola de valors evangèlics que són plenament humanitzadors, on pugui plantejar-se la vocació al seguiment de Jesucrist amb naturalitat». Alhora es destaca el paper de la parròquia, les comunitats i els moviments, i es convida tothom «a donar testimoni del seu camí de resposta a la vocació cristiana». De manera particular es demana el testimoni dels preveres i religiosos consagrats perquè «el testimoniatge d'una vida joiosa i plenament realitzada és la millor invitació als joves d'avui a plantejar-se la donació de la seva vida al servei de l'evangelí».

«Els participants en aquestes jornades —continuava el document— proclamem que la vida és un gran regal que hem rebut gratuïtament i que solament té sentit quan també la donem als altres. Fem un acte de confiança en el futur de la societat i de l'Església i, al mateix temps, ens comprometem a treballar decididament per tal que aquest futur d'esperança esdevingui realitat com més aviat millor. Donem gràcies a Déu per la vida i per la fe.» El missatge es tanca amb el compromís ben ferm de tots els signants a «acompanyar els joves, amb llibertat i amb confiança, en el camí de trobar resposta a la pregunta: "Què vol Déu de mi?"»

així com la venda de llibres específicament d'aquest tema. També es va atorgar la possibilitat a la gent de proposar noves idees per a la Pastoral Vocacional.

Les I Jornades Catalanes de Pastoral Vocacional han estat valorades molt positivament pels seus organitzadors, que per primera vegada han estat conjuntament les delegacions d'aquest àmbit dels vuit bisbats catalans i la vocalia de pastoral juvenil-vocacional de la URC. L'objectiu de fons, que cal veure si fructifica, ha estat el d'«ajudar a fer una Pastoral Vocacional més engrescadora, tal com demanava el Concili Provincial Tarraconense; i que l'esperança, l'entusiasme i la confiança en Déu en marquin el seu futur», va acabar dient Josep M. Vilaseca, coordinador dels delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya. (C.C.)

112 pàg. 7,80 €

Anselm Grün EVANGELIO Y PSICOLOGÍA PROFUNDA

Relats de guariments, paràboles, la Passió, les aparicions de Jesús resuscitat, etc., vistes des de la Psicologia profunda, pel mestre espiritual benedictí, Anselm Grün.

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 | 915 546 484 - Fax 915 546 487
narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Lleida

Santa Teresa Jornet ja té el projecte per al nou temple

■ Ha estat dissenyat per l'equip de l'arquitecte i jesuïta Enric Comes

LLEIDA.— El projecte per al nou temple de la parròquia de Santa Teresa Jornet ja s'ha presentat oficialment. Abans, però, l'11 d'octubre del 2002, el bisbe de Lleida Mons. Francesc Xavier Ciuraneta i l'alcalde de la ciutat Antoni Siurana, ja havien formalitzat la signatura de l'escriptura de cessió d'un solar de 1.232 metres quadrats, al barri de Cappont, per construir-hi la nova església.

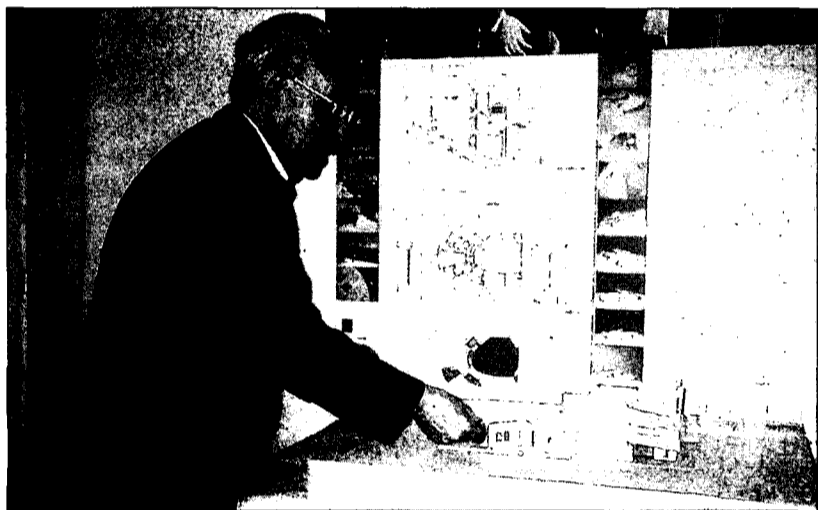

Foto: Jordi Curcó

Mn. Soldevilla davant de la maqueta de la nova església.

Tres mesos després de la cessió dels terrenys, tot aprofitant l'avinencesa de la celebració del 29è aniversari de la canonització de la fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats, la santa lleidatana filla d'Aitona, canonitzada pel papa Pau VI un 27 de gener de 1974, es va donar a conèixer el projecte del nou temple.

El dia triat per fer-ho va ser el diumenge 26 de gener, amb ocasió d'una eucaristia que el bisbe de Lleida va presidir a l'actual temple, ubicat en uns baixos a l'avinguda de València número 17, dins del tridú que tots els anys organitza la parròquia en honor de la seva titular. Al final de la celebració, el rector, Mn. Francesc Soldevilla, va mostrar la maqueta de la futura església i va explicar als fidels els detalls del projecte, realitzat per l'equip d'arquitectes encapçalat pel jesuïta i arquitecte Enric Comes.

El conjunt parroquial s'ubicarà en un solar qualificat com a equipament de 1.232 metres quadrats, en l'anomenada parcel·la número 6 de la nova zona d'expansió del barri de Cappont; delimitat pels carrers Mare Esperança, Riu Ter i Agustí Duran i Sanpere.

Nau per a 400 persones

El projecte es caracteritza per la seva sobrietat de disseny, alhora que ofereix una resolució digna i dinàmica a les necessitats que té la parròquia. La part essencial del projecte és la nau del temple, amb una forma el·líptica i capacitat per a 400 persones assegudes. Es completa amb la capella del Santíssim ubicada en un lateral, amb capacitat per a 82 persones. Una i l'altra es podran comunicar i complementar amb la nau central mitjançant mampares corredisses.

El disseny del temple para especial cura en tot el que fa referència a la sonoritat i la llum natural: «Pretenem que sigui una església amb molta llum natural i que gaudeixi d'una immillorable acústica», explica Enric Comes, que ha dissenyat el sostre amb tres nivells per fer-ho arquitectònicament possible.

La nova església disposarà de diverses dependències parroquials per a les activitats parroquials com són la catequesi, reunions i trobades, una petita biblioteca, el despatx parroquial i fins i tot una sala d'actes per a 80 persones, que, en paraules del rector, serà oberta a les activitats del barri.

Quant a la façana, el projecte preveu la construcció d'un petit campanar coronat amb una creu, que vol ser alhora l'element identificatiu i singular del nou temple.

El bisbe de la diòcesi va mostrar la seva satisfacció pel nou projecte i va animar la comunitat parroquial a treballar plegats perquè la nova església sigui una prompta realitat. Alhora, el rector va palesar la seva il·lusió amb el projecte i va convidar els fidels, veïns del barri i lleidatans, a col·laborar en el finançament del nou temple, en honor de la patrona de l'ancianitat: «És un obra de tots i crec que Lleida respondrà a la nostra crida per aixecar aquesta església que la parròquia necessita amb urgència, el barri demana i la santa es mereix.»

Mn. Soldevilla, que confia poder iniciar els treballs tan aviat com pugui, diu que seria bonic poder inaugurar l'església l'any que bé, amb motiu del 30è aniversari de la canonització de santa Teresa Jornet, a la qual ell qualifica com «la santa lleidatana i catalana més universal».

Jordi Curcó

Els escolans s'aplegaran de nou el 25 d'abril a Miravall (Juneda).

Una vintena de nois participen en la II Trobada d'Escolans

LLEIDA.— Tot responènt a la convocatòria engegada per l'anomenat Seminari Menor en Família, una vintena de nois van omplir de veus i rialles les dependències del Seminari Diocesà de Lleida, amb motiu de la celebració el passat 15 de febrer de la II Trobada d'Escolans.

En el decurs de l'encontre no van faltar els jocs i altres activitats, tot i que va ser la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, l'acte principal de la trobada.

Mn. Vicenç Alfonso, responsable del Seminari Menor en Família i de la convocatòria d'aquestes trobades, ha manifestat la seva satisfacció pel fet que un grup de joves s'aplegui a l'entorn del Senyor, per pregar i trobar-se amb altres companys i

amics escolans com ells.

En aquest primer any d'experiència del Seminari Menor en Família, les trobades tenen com a tema central la pregària personal: «Cal treballar aquesta qüestió per anar adquirint la capacitat de diàleg senzill i proper amb el Senyor, com un moment especial perquè es trobin la nostra vida i Déu i fer un projecte comú. I així viure amb més intensitat el compromís de ser escolans, plantejant la pregunta de què vol Déu de mi», explica Mn. Vicenç Alfonso.

A aquesta trobada seguirà una tercera que ha estat convocada per celebrar-se el divendres 25 d'abril, vespre-nit i fins al dissabte 26 després de dinar. L'indret de l'encontre serà, en aquesta ocasió, la casa de Miravall, a Juneda. (J.C.)

BARCELONA

Convocatòria per a la X Trobada d'Escolans

BARCELONA.— El proper dissabte 29 de març tots els infants que, d'alguna manera, tenen un contacte proper amb els preveres de les parròquies i comunitats cristianes són convocats a participar a la

trobada d'escolans que el Seminari Menor de Barcelona organitza any rere any. Enguany, la Trobada d'Escolans compleix la desena edició i tindrà lloc a la Conreria (Tiana). Aquesta trobada, que comença a tenir una certa tradició, és un intent d'aplegar aquells nois i noies que per servir a l'altar o altres motius estan més a prop dels sacerdots. L'objectiu és fer-los conèixer, ni que sigui indi-

rectament, l'existència del Seminari Menor així com relacionar-se amb els seminaristes. És una jornada de pregària, de convivència, de diversió i de jocs. Per a molts representa un primer contacte amb el Seminari i un inici, potser, de desvetllament de la llavor vocacional.

Fa deu anys que es va iniciar a l'arxidiòcesi de Barcelona aquesta convocatòria d'aplegar els escolans, a la llum de les orientacions pastorals de la Comissió Episcopal de Seminaris de la Conferència Episcopal Espanyola. A Barcelona, cada vegada ha estat més gran el nombre d'escolans que hi participen, i han arribat en anys anteriors a sobrepassar de llarg el centenar. La Trobada d'Escolans esdevé així una petita aportació al conjunt de la campanya vocacional.

Esperem, com sempre, la col·laboració de tots els preveres i de totes les parròquies a l'hora de convidar molts adolescents a participar en aquesta trobada, que s'iniciarà a les 10.00 h i

s'allargarà fins a les 17.00 h aproximadament. El lema triat enguany és «Trenquem cadenes!», inspirat en l'Any de la Mercè, que l'arxidiòcesi de Barcelona celebra al llarg del 2003. Per a més informació i inscripcions: seminarimenormontalegre@yahoo.es. (C.C.)

Cartell de la trobada.

Barcelona

BARCELONA.— El compromís alegre i efectiu amb l'Evangeli que manifesten dia rere dia els membres del Camí Neocatecumenal és una cosa que agrada molt al cardenal Ricard M. Carles. Hi descobreix signes clars de l'acció provident de l'Esperit Sant, que els condueix a un lliurament sincer i radical. Les comunitats protagonitzen avui una interessantíssima revitalització del cate-

cumenat per a adults que no deixa de donar més i més fruits. Per tot això, el pastor de l'Església de Barcelona s'ha volgut unir a les comunitats en acció de gràcies a Déu per l'aprovació oficial de l'Estatut del Camí. Aquesta va tenir lloc l'1 de març passat, a la catedral de Barcelona, durant el transcurs d'una Eucaristia plena d'entusiasme i vitalitat.

Els neocatecumenals celebren joiosos a la catedral l'aprovació del seu Estatut

■ El cardenal Carles presideix una solemne Eucaristia d'acció de gràcies

La parròquia de Santa Joaquina Vedral de Barcelona, on els dissabtes les comunitats neocatecumenals copen gairebé totes les estances en les diferents eucaristies que celebren, es va quedar el dissabte 1 de març estranyament buida. Les 14 comunitats d'aquesta parròquia, com les de totes les parròquies de la diòcesi, van plantar la tradicional cita amb la missa parroquial. Tenien, però, una bona excusa. A la catedral de Barcelona se celebrava de manera solemne, presidida pel cardenal Ricard M. Carles, una missa d'acció de gràcies per l'aprovació de l'Estatut del Camí Neocatecumenal. I, és clar, ningú no se la volia perdre.

No era estrany, doncs, veure a la seu barcelonina una gentada poc habitual a dos quarts de nou del vespre. Eren rostres pie-

antiquíssima dimensió de l'Església: el catecumenat per a adults.» En els elogis al Camí, va esmentar també el Sant Pare, «que tant us estima», i juntament amb ell els va declarar «una resposta providencial a les necessitats del nostre temps». El prelat va destacar la intensitat del seu compromís i els va instar a no deixar mai de donar testimoni: «M'agrada comprovar com us jugueu el tipus per la fe. Jesucrist s'ho mereix tot, i davant la pregunta "qui es jugarà la vida per mi?", vosaltres responeu "sóc aquí, Senyor, per fe la vostra voluntat".»

«Us he de confessar —afegia Carles— que una de les coses que més m'emociona del Camí és que majoritàriament els vostres fills segueixen les vostres passes. Això m'encanta i diu molt de vosaltres.» Els va

El cardenal Carles es va unir a la festa després de l'Eucaristia.

tosos, en els quals es dibuixava un somriure de satisfacció i d'agraïment pel reconeixement oficial que l'Església ha fet del Camí.

Malgrat això, i en tractar-se d'una celebració a l'estil neocatecumenal, es percebien algunes absències significatives. Hi faltava un element típic de les comunitats: la presència massiva de nens. N'hi havia alguns, però no amb l'abundància i l'aldarull que caracteritzen els fills del Camí. Més tard ens vam assabentar que, per tractar-se de la catedral i d'una missa tan solemne amb el cardenal, s'havia aconsellat deixar els més petits a casa.

El cardenal Ricard M. Carles va acollir feliç la celebració amb les comunitats. Feia temps que volia donar gràcies juntament amb ells per l'aprovació del seu Estatut. Com un més, es va unir als cants i cerimonials litúrgics, sense ocultar l'alegria que li provocava ser entre ells. «Sou un signe privilegiat dels bons i grans fruits del Camí —va destacar el cardenal a l'homília—. Sou protagonistes de la revitalització d'una

donar les gràcies i els va demanar que continuïn «treballant pel Regne amb aquest convenciment, radicalitat, alegria, dedicació, entusiasme... el vostre bisbe us estima molt i us necessita!» Davant de paraules així s'entén que l'homília s'acabés amb un aplaudiment unànim de tot l'auditori, que d'alguna manera, tornava al seu pastor l'agraïment per l'aprovació rebuda de part de l'Església.

Goig de saber-se estimats

La resta de la missa, adornada per cants del Camí, especialment dedicats a Maria, i per algun element propi de les comunitats, com la comunió en les dues espècies, es va viure amb la intensitat i el goig que «dóna saber de Déu, conèixer Déu i estimar Déu», com recordava també el cardenal Carles.

Als aplaudiments i salutacions finals, es va unir el previsible final de festa a l'estil neocatecumenal. Els membres del Camí no

TESTIMONIS DEL CAMÍ

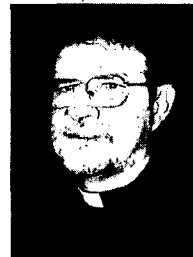
RAFA LÓPEZ, sisena comunitat de les Santes Juliana i Semproniana, a Sant Adrià de Besòs

«Estem contentíssims perquè ens confirma el que ja sabíem i intuïem, com és que l'Església, la nostra mare, ens acull i reconeix com una realitat de l'Esperit Sant. Estem contents no tant de ser de les comunitats, com de ser i sentir-nos de l'Església catòlica.»

MÓNICA BIEL, vuitena comunitat de Sant Antoni de Pàdua, a Sant Vicenç dels Horts

«Estem molt contents i emocionats. Acabo de començar el Camí, és el primer any que sóc a la comunitat i l'aprovació de l'Estatut ha estat un gran regal. A la comunitat la fe es viu amb molta intensitat, i això m'ajuda a seguir el camí de Jesús.»

MN. JOSEP FIGUERAS, primera comunitat de Sant Josep Obrer, a Sant Boi de Llobregat

«L'aprovació dels estatuts m'alegra molt però, si sóc sincer, per a mi el més important és l'experiència de 29 anys de camí, on he vist grans accions de Déu al llarg de la meua vida. He descobert la meua feblesa, però alhora un Déu viu a la meua vida i dins de l'Església en petites comunitats.»

es podien quedar sense els balls que caracteritzen els seus finals d'eucaristia, i com que la catedral havia de tancar-se —eren dos quarts d'onze de la nit quan es va acabar l'Eucaristia—, sense pensar-s'ho dues vegades es van plantar a la plaça de la Catedral, amb les guitarres, i formant cercles concèntrics van ballar durant gairebé una hora cànctics de lloança i acció de gràcies. El mateix cardenal no va poder evitar unir-se a la seva alegria, i com una cosa

excepcional en ell, fins se'l va veure picar de mans i cantant amb ells. Aquest final de festa, en un entorn com el de la plaça de la Catedral, contagiada aquell mateix dissabte per les festes paganes de carnestoltes, descriu molt bé el carisma neocatecumenal, que evangelitza tot temps i que no té cap vergonya de proclamar als quatre vents l'alegria que dona sentir-se estimat per Déu.

Samuel Gutiérrez

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL·LABORA FENT-TE'N SOCI

SI A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

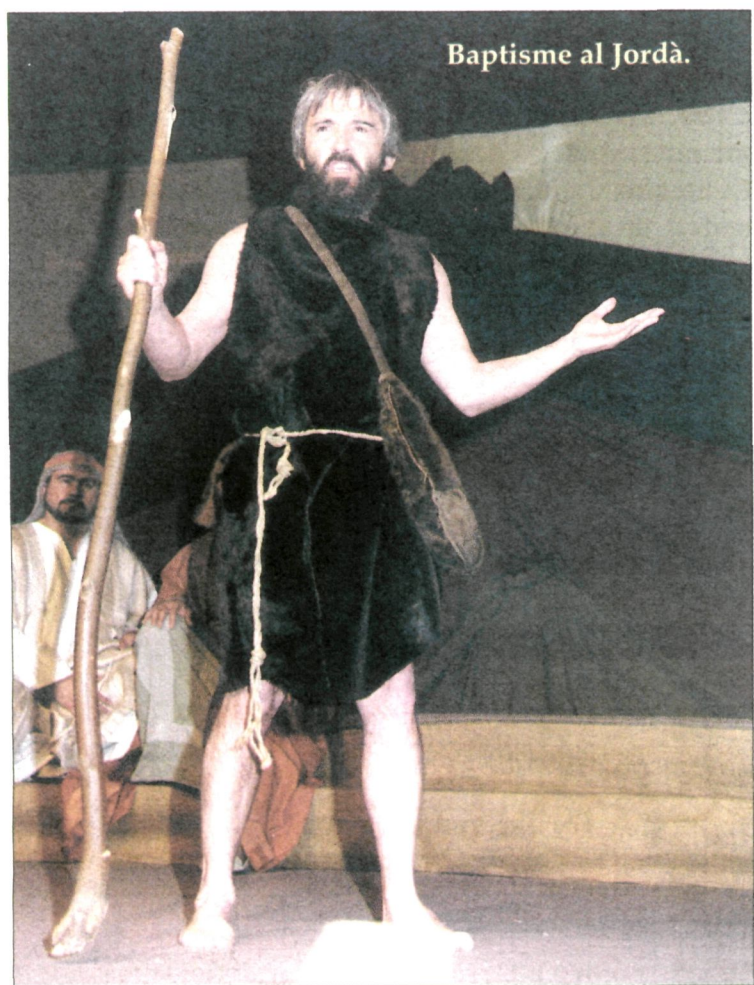
Nom

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA - BONAPLATA, 42, 1r, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

Baptisme al Jordà.

Foto: Estudi ENI

La Passió de Llinars celebra aquest any la seva quarta representació

Lliçó vital del missatge de Jesús

Veniu a mi és el títol de la Passió de Llinars, un espectacle teatral escrit i dirigit per Reyes Barragán. Aquesta Passió, però, no té res a veure amb cap altra de les que es representen a Catalunya. El grup *amateur* Till-Tall representa aquesta obra des de l'any 2000 amb la intenció de descobrir de nou el missatge de Jesús, com a missatge fresc i actual.

L'obra presenta la història des del punt de vista femení. Les dones, especialment Maria i Maria Magdalena, adquireixen un més gran protagonisme que permet captar en aquesta història de Jesús noves dimensions de tendresa i humanitat.

La Passió, l'única que es representa al Vallès Oriental, dura unes dues hores i quaranta minuts, i s'estructura en dues parts: en la primera cal destacar l'encontre de Jesús amb Joan el Baptista al Jordà i amb els qui després seran els seus deixebles, les bodes de Canà, l'oració del Parenostre i les benaurances. La segona part narra els últims dies de la vida de Jesús, des de la seva entrada a Jerusalem, passant per l'últim sopar, la traïció de Judes, el judici al Sanedrí o la compareixença davant Pilat. La resurrecció posa el punt final a la representació.

L'obra s'explica a través d'uns narradors, Magdalena, Maria, Andreu, Felip i Pere, i fa servir, entre altres, la tècnica del *flash-back*. *Veniu a mi* es va estrenar durant la Setmana Santa de l'any jubilar 2000. Aleshores uns 800 espectadors van gaudir d'una Passió explicada d'una manera diferent. L'any passat, les representacions van congreguar unes 1.800 persones.

FORÇA DRAMÀTICA DE LA PARAULA

La Passió de Llinars no pretén ser una «Passió més». La idea de Reyes Barragán era la de crear una obra senzilla i propera, allunyada dels grans muntatges d'altres Passions com les d'Olesa o Esparreguera. L'objectiu era el de recuperar l'aire del primer anunci cristià, de bona nova fresca. És per això que la força dramàtica de la Passió de Llinars radica en la paraula, en la interpretació dels actors i actrius, en la música i en la feina d'il·luminació, i no en els efectes especials o en els decorats. Com afirmava Xavier Morlans, professor de Teologia i fill de Llinars, en relació amb l'estrena, «l'equip d'actors i tècnics del Till-Tall ha aconseguit un acte de comunió autèntic».

Una de les escenes més impactants és la de la Crucifixió. La falta de mitjans econòmics i tècnics va esperonar l'enginy del grup de teatre. L'escena de la Crucifixió no es representa, sinó que s'explica a través dels sentiments i de les vivències dels personatges. El dolor d'aquest moment queda prou reflectit en els rostres i les paraules dels actors. Maria explica el que sent en aquell instant en què, com a mare, viu la mort del seu fill a la creu.

Reyes Barragán creu que, en ocasions,

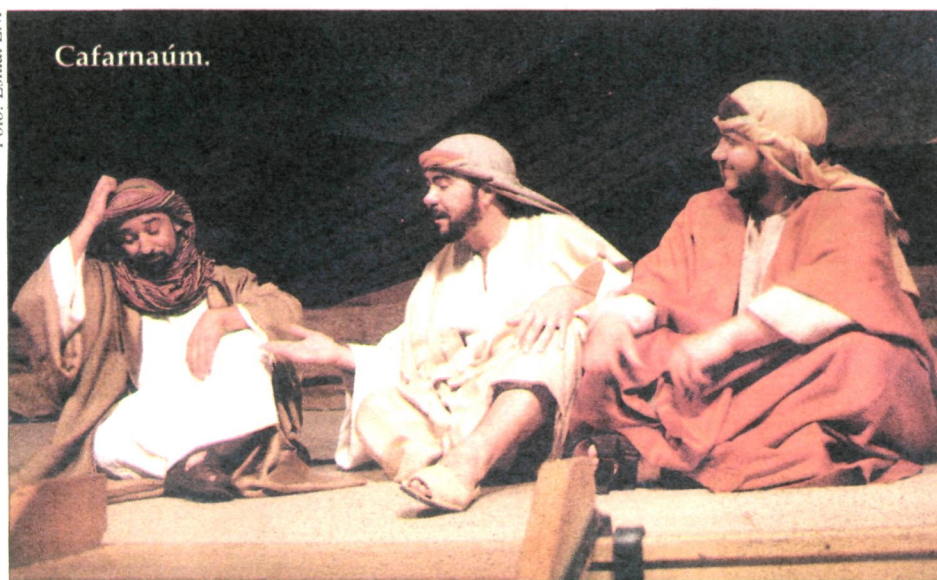
fresc. El text recull l'esperit del primer anunci cristià. Es diu el mateix, però de manera diferent, amb un llenguatge més actual. L'obra procura la màxima fidelitat al text evangèlic i alhora intenta conjuminar la dimensió humana i divina de Jesús. En aquest sentit, David Barragán, actor que representa el paper de Jesús, comenta que «volíem que fos un Jesús molt carismàtic, amb molta personalitat, molt proper a la gent i molt humà. Creiem que va ser així per arrossegar tanta gent en

aquell temps i que el seu missatge encara avui perduri».

PER A TOTS ELS PÚBLICS

A punt d'iniciar la seva quarta temporada, la Passió de Llinars, amb el seu missatge explícit de Jesucrist, arriba a un públic molt ampli, que va més enllà del que normalment freqüenta els cercles parroquials o la catequesi. «Quina sobrietat, quina força, quina gran interpretació!» són alguns dels comentaris que se senten després de les representacions.

Aquesta obra es dirigeix a tots els públics, grans i petits, creients i no creients, perquè permet experimentar el drama humà i la lliçó vital del missatge de Jesús de Nazaret. Qui no s'endinsa en la idea del Jesús diví, sí que descobreix el projecte de vida del missatge cristià, una forma d'actuar davant la vida. De fet, comentaris com «tot el que s'explica a la Passió de Llinars ja m'ho havien explicat, però semblava que ho sentís per primer cop» són freqüents quan acaba la representació. I és que, com explica Reyes Barragán, «la força és en el que es diu i en com es diu». (C.C.)

Cafarnaúm.

Foto: Estudi ENI

Últim sopar.

Foto: Ramon Serra

l'espectacularitat de les Passions conduïx a dissoldre el missatge de Jesús. D'aquí que la Passió de Llinars busqui una comunicació entre els actors i el públic. L'obra comença amb una actriu que interpreta el paper de Maria Magdalena (la mateixa Reyes Barragán) i que interpel·la directament els espectadors: «Shalom! Som en una reunió clandestina.» Són les primeres paraules, que es repeteixen diverses vegades al llarg de l'obra. Una altra forma d'interactivitat es dona quan Jesús es dirigeix directament al públic i el convida a repetir amb ell la pregària del Parenostre.

L'objectiu, doncs, és que tot soni nou i

Judici al Sanedrí.

Crucifixió.

Una Passió diferent

Veniu a mi neix de la inquietud artística d'un membre del grup Till-Tall, Reyes Barragán, que volia portar a terme la posada en escena d'una Passió diferent, més viva, més propera a la gent, més humana. «Gràcies als viatges que organitzàvem des de la parròquia, he tingut l'oportunitat de veure totes les principals Passions que es representen a Catalunya. Em van agradar molt, però les vaig trobar una mica distants. Aleshores va ser quan vaig pensar que podria fer-ne una de diferent, que fos més propera a la gent. El 1995, arran d'un viatge a Terra Santa —una experiència que va ser emocionalment impactant— em vaig decidir», recorda Reyes Barragán.

Aquell any, ella i Carles Muñoz, un company del grup, fan un primer esborrany de l'obra després de realitzar un treball de documentació i de buidatge de les fonts originàries, és a dir, dels quatre evangelis. Aquesta primera versió no era massa diferent de les altres Passions, especialment quant al nombre de personatges i determinats efectes escenogràfics. L'obra resta «adormida» durant tres anys. El 1998 Reyes Barragán decideix recuperar-la tenint present la intenció primera de transformar-la reduint personatges, atorgant-li agilitat, eliminant decorats... per convertir-la en el que és actualment.

El 1999, al setembre, es posa en marxa el projecte. Es reparteixen els papers entre els membres del grup, i per tal de fer participar el poble de Llinars, es busca gent amb ganes de formar part de la Passió. S'inicia la feina de vestuari, d'il·luminació, etc. L'any 2000 s'estrena Veniu a mi. La Passió de Llinars es fa els dies 15, 16, 22 i 23 d'abril al Cinema-Teatre de Llinars del Vallès. Hi assisteixen 800 espectadors.

L'any 2001 l'obra es repeteix els dies 31 de març i 1, 7 i 8 d'abril amb l'assistència de 1.250 persones. L'augment de públic es concentra bàsicament en els dos últims dies de representació. L'any passat l'obra es va representar els dies 16, 17, 23 i 24 de març i es va experimentar un augment de públic, que ja arriba als 1.800 espectadors. Aquest any les representacions seran els dies 5, 6, 12 i 13 d'abril. (C.C.)

Getsemaní.

L'obra **VENIU A MI** es representa al Cinema-Teatre de Llinars del Vallès els dies 5, 6, 12 i 13 d'abril, a les 18.00. Les entrades es poden adquirir una hora abans de la representació a la taquilla o al servei de Tel-entrades de Caixa de Catalunya (tel. 902 101 212). També tenen pàgina web: www.veniuami.arkediem.com

Davallament.

REYES BARRAGÁN ÉS L'AUTORA I LA DIRECTORA DE LA PASSIÓ DE LLINARS

«Cal deixar-se «seduir» per la representació»

—De quina manera cal anar a veure aquesta Passió?

—Cal anar-hi amb una mentalitat oberta i no presuposar res del que veuràs. Has de pensar en com et sorprendrà. Només així és possible descobrir coses noves. No hem de pensar que totes les Passions són iguals. La nostra obra proposa un cert joc amb l'espectador, que d'alguna manera participi i se senti dins l'obra. En aquesta Passió hi ha uns narradors que es dirigeixen al públic i els llencen unes reflexions en veu alta. Cal deixar-se «seduir» per la representació. Només així entres en el joc.

—I els espectadors entren en el joc?

—Hem constatat que la Passió arriba. Tenim experiències molt boniques de nens petits que en acabar la representació s'han acostat a «conèixer» Jesús. En l'escena de l'entrada a Jerusalem, que la fem una mica participativa, hi ha gent que s'aixeca a tocar Jesús. Això vol dir que l'espectador ha connectat amb la feina dels actors i les actrius. Són tres anys d'experiències molt positives. Crec que la Passió de Llinars arriba sobretot als nens perquè fem servir un llenguatge molt directe. Un cop, en l'escena de Getsemaní, un nen va començar a cridar demanant que no arrestessin Jesús.

—La Passió de Llinars és humil i senzilla...

—La nostra Passió ha canviat el format típic de les Passions. No hi ha decorat, «només» hi surten 45 persones... és una Passió modesta i petita. La senzillesa, l'austeritat i el missatge directe, perquè volem que la gent es fixi en el text, és potser el que més bé defineix la nostra representació. Que ningú s'espera veure grandiloqüència perquè es decebrà.

Volem demostrar que la Passió, com a mostra de cultura popular i religiosa, és viva. La Passió explica una història viscuda. Fins i tot el no creient pot llegir-la en clau que hi ha injustícies en el món i gent bona a qui maten perquè als poderosos no els interessa. Això ha passat, passa i passarà. Un creient la veurà com la recepció del missatge de Jesús. Amb la nostra Passió fem apostolat.

—Aquesta representació ha colpit a Llinars?

—Bé, aquest és el nostre quart any i l'obra ha crescut sola, sobretot en matisos i detalls. L'objectiu és que puguem continuar representant aquesta obra. Trobem gent que se sent orgullosa que Llinars tingui una Passió, però, en general, encara no s'ha assumit, no se sent com a cosa pròpia de Llinars. La gent que l'ha vista i que col·labora amb l'obra sí que la viu com a seva. En aquest sentit, volem que la gent del poble i dels voltants conegui la Passió de Llinars. (R.M.J.)

Solsona

Mans Unides construirà un hospital a Kenya

■ Els objectius del 2002 han estat assolits amb escreix

SOLSONA.— La delegació de Solsona de Mans Unides s'ha proposat finançar, a través de la campanya 2003, el projecte de construcció d'un hospital i posada en marxa de tot un seguit de programes de salut a Nairobi.

El projecte, que tindrà un cost de 138.232 euros (23 milions de pessetes) beneficiarà els 300.000 habitants dels grans suburbis que han sorgit al nord-est de Nairobi i altres més llunyans (Mathare, Kiwera). Aquestes persones han arribat a la ciutat fugint de la violència, buscant feina, etc., i la majoria subsisteixen gràcies a feines esporàdiques, elaboració de cistells i estores, recollida d'escombraries, o prostitució.

Els objectius específics són reduir la taxa de mortalitat als barris marginats,

oferir serveis sanitaris a preus assequibles per a més de 300.000 habitants dels suburbis de Nairobi, i donar educació sanitària, higiènica i de prevenció, insistint en la importància de l'ús de latrines. La responsable del projecte és la germana Annastància Ndungwa.

Projectes assolits a l'Índia

Amb la presentació dels nous projectes s'ha aprofitat també per avaluar els projectes de la campanya 2002 de Mans Unides, que des de Solsona va enfocar els seus esforços en tres projectes de desenvolupament al sud de l'Índia que han estat totalment coberts.

La campanya 2003 anirà destinada a programes de salut a Kenya.

Dades sobre Kenya

Nairobi és la capital de Kenya, un país de l'Àfrica equatorial, amb sortida a l'oceà Índic i amb una extensió de 582.646 km². La població del país l'any 1998 era de 28.337.071 habitants. Les llengües oficials són l'anglès i el suahili. Kenya té la taxa de creixement de població més alta del món i el 60% és constituïda per persones menors de 20 anys. L'esperança de vida es troba al voltant dels 55 anys i la taxa de mortalitat infantil és de 71 per mil. La renda per càpita és de 360 euros (quan a Espanya és de 13.000 euros).

A hores d'ara, els joves descastats de les localitats de Gengapatu i Nammiadal (estat de Tamil Nadu, al sud-est) ja poden aprendre a fer servir un ordinador; a Vandalur (també a l'estat de Tamil Nadu) uns altres joves descastats afectats per la ceguesa o altres discapacitats, ja poden anar a un centre especial; i finalment, a Nainadu (estat de Karnataka), una bona colla de nens i nenes de primària ja van a escola.

L'assoliment dels objectius proposats ha estat fruit del treball desinteressat d'una bona colla de voluntaris i voluntàries a molts pobles de la delegació de Solsona. Aquest treball, però, s'ha vist recompensat amb la generositat de moltes persones i entitats que han fet una donació o que han col·laborat en les diferents activitats que s'han organitzat: tómbols, espectacles infantils, caminades, venda de pastissos, sopars solidaris, xerrades, concerts, festivals esportius, rifes, botigues de comerç just, etc.

El cost total dels tres projectes era de 138.320 euros, quantitat que s'ha recaptat amb escreix ja que la xifra final ha superat els 141.000 euros.

Ramon Estany

25è aniversari de la Confederació Cristiana d'Associacions de Pares d'Alumnes de Catalunya

SOLSONA.— Per a la celebració dels 25 anys de la Confederació Cristiana d'Associacions de Pares d'Alumnes de Catalunya, es va programar que cada Federació que integra la Confederació promoguéssin una trobada informativa i de reflexió amb els responsables de les associacions, centrada en una temàtica d'interès per als pares i mares d'alumnes de les escoles cristianes.

La jornada per a la Federació de Solsona va tenir lloc el dissabte 8 de març, al Seminari, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Jaume Traserria, el delegat d'ensenyament, Mn. Antoni Quesada, el P. Francesc Riu, que va parlar de la Llei de Qualitat i la seva aplicació a Catalunya; la presidenta de la Confederació, Glòria Renom, i el president de la Federació, Pascasio Ruiz. (R.E.)

URGELL

Sopar solidari a l'Institut Joan Brudieu

LA SEU D'URGELL.— Com cada any per aquestes dates, els joves de l'IES Joan Brudieu de la Seu d'Urgell van convocar aquest acte de suport al projecte de l'ONG Mans Unides. Enguany el projecte se centrava en l'ajut a cooperatives per a la rehabilitació de joves i dones del carrer dels suburbis de la ciutat sud-africana de Nairobi.

El sopar solidari es va celebrar el dimecres 26 de febrer de 2003 a l'Institut Joan Brudieu, de la Seu d'Urgell, de 21.00 a 23.00. El preu de l'entrada era de tres euros, que donaven dret a un entrepà i a una beguda. A més, hi va haver actuacions en directe de la tuna de l'Institut, grups de música tradicional integrats pels ma-

teixos joves, i també coreografies. Durant l'acte es van repartir uns sobres perquè cadascú pogués fer la seva aportació econòmica al projecte. La recaptació de les entrades va sumar 1.200 euros, tot i que es preveu que amb les aportacions voluntàries la xifra pugui arribar als 2.500 €.

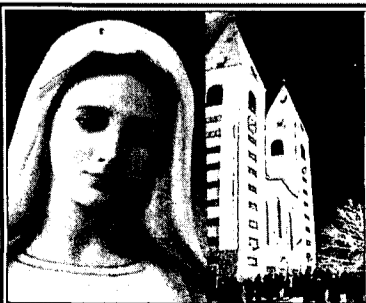
Les principals finalitats del programa de Mans Unides d'enguany són possibilitar la formació, capacitació i educació de vuitanta joves d'ambdós sexes dels suburbis de Massai, Suswa i Deep Sea, per tal que tinguin la possibilitat de ser autosuficients i puguin mantenir les seves famílies d'una forma digna. El pressupost que té previst aportar-hi Mans Unides d'Urgell en l'actual projecte ascendeix a 15.000 euros. (C.C.)

Els seminaristes d'Oriola visiten els companys d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— Divuit joves del Seminari Menor d'Oriola van visitar els dies 22 i 23 de febrer els seminaristes d'Urgell que havien conegut durant la Jornada Mundial de la Joventut a Toronto. Els van acompanyar dos superiors.

Els joves van viure unes jornades de convivència i pregària amb els tres seminaristes i els vuit nois del preseminari de la diòcesi d'Urgell. Van visitar la catedral, els llocs més emblemàtics de la ciutat, el Palau episcopal, la Cerdanya i Andorra. El bisbe Joan-Enric Vives va presidir l'Eucaristia a la Casa Missió i els preveres d'Oriola van celebrar la missa parroquial a Santa Magdalena, amb la participació de tot el grup de seminaristes.

Els joves d'Oriola van convidar els seminaristes d'Urgell a visitar la seva diòcesi. Al bisbat d'Oriola-Alacant hi ha 39 joves al Seminari Major d'Alacant i 37 interns al Seminari Menor d'Oriola. Aquestes dades són de les més esperançadores en les estadístiques vocacionals a l'Estat espanyol. (A.M.)

«**E**stimats fills: encara avui us convido a pregar i dejenar per la pau. Com ja he dit, us ho repeteixo també ara, fillets, només per la pregària i el dejuni les guerres encara poden ser aturades. La pau és un do preciós de Déu, busqueu-la, pregueu, i la rebreu. Parleu de la pau, i porteu la pau als vostres cors. Tingueu-ne cura com una flor que necessita aigua, tendresa i llum. Sigueu els que porteu la pau als altres. Sóc amb vosaltres i intercedixo per tots vosaltres. Gràcies per haver respost a la meva crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 febrer del 2003

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona) - Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

<http://www.fcpeace.com/esp.htm>

Barcelona

Els ancians, un tresor que cal cuidar

■ La Comunitat de Sant Egidí reclama més assistència pública domiciliària per a la tercera edat

BARCELONA.— La Comunitat de Sant Egidí sempre ha sentit una predilecció clara pels ancians, reflectida en l'atenció especial que els dedica. Admirats per la fortalesa i experiència de la gent gran, i motivats per la seva sensibilitat

i en alguns casos per la seva soledat, els membres de la Comunitat i els voluntaris han considerat des dels inicis que els ancians constitueixen un grup al qual cal escoltar, donar el màxim suport i sentir-los a prop.

Des de l'any 1989, any en què la Comunitat de Sant Egidí va començar a treballar a Catalunya, el contacte amb la tercera edat ha estat continuat i molt satisfactori. A partir del servei a la gent gran s'ha arribat a conèixer la situació real en la qual viuen aquestes persones. Actualment la comunitat treballa amb uns cinc-cents ancians, sobretot a la ciutat de Barcelona però també d'altres poblacions. Amb freqüència aquests ancians s'obren als membres de la comunitat per expressar-los les seves inseguretats, basades en la manca de forces, que els impedeix dur a terme tasques quotidianes. També coincideixen en la por de quedar-se sols. «Els ancians són els grans malalts de soledat de la nostra societat», apunta David Salas, membre de la Comunitat de Sant Egidí de Barcelona. «Demà, sobretot, ajuda i companyia. Apropant-nos-hi és fàcil entendre les seves preocupacions.»

L'octubre del 1998, i en el context de l'Any Internacional dels Ancians promogut per l'ONU, la Comunitat de Sant Egidí va crear un moviment de suport a la tercera edat, amb l'objectiu que la gent gran pogués gaudir de la vellesa i viure la seva edat amb ganes i orgull. El moviment porta per nom *Visca els Ancians* i actualment compta amb més de 10.000 persones adscrites arreu del món.

Des de *Visca els Ancians* s'han promogut diverses iniciatives. Una de les més rellevants ha estat, i continua sent, la recollida de signatures en favor de la *Carta de Maria: carta oberta perquè quan siguis ancià no hagi d'anar a un asil i puguis romandre a casa teva*. En aquesta carta, escrita fa gairebé deu anys però que es pot aplicar a la realitat actual, una anciana italiana anomenada Maria explicava la seva situació: tot i que encara se sentia autosuficient cada vegada li costava més sortir-se'n a la vida diària. «Llavors penso: "Quin serà el meu futur?" Quan era jove la resposta era senzilla: amb la meua filla, amb el meu gendre, amb els meus néts. Però ara, què fer en les cases petites i famílies en les quals tothom treballa? També ara la

resposta és senzilla: l'asil. Tots repeteixen el mateix. Però tots saben, i no ho diuen, que ningú no voldria deixar casa seva per anar a viure a un asil.»

Romandre a casa: l'assistència a domicili

La carta de Maria expressa un desig comú per a la majoria dels ancians: poder estar a casa. Allunyar-se de la seva residència generalment provoca terror, desorientació i tristesa davant de la perspectiva d'abandonar tants records. L'assistència pública a domicili és la resposta a aquest desig, perquè permet que els ancians puguin viure a casa seva i garantir-los una bona qualitat de vida. De vegades només es tracta d'ajudar la gent gran a baixar o a pujar una escala; de fer-los la compra; d'atendre'ls en la seva higiene personal; d'acompanyar-los al metge. Unes hores a la setmana són suficients per poder dur a terme aquelles accions que els ancians, per ells mateixos, no poden fer. Altres vegades l'ajuda a domicili consisteix en assistència sanitària (fisioterapeutes, infermeres, metges...).

L'assistència pública a domicili permet als ancians quedar-se al seu ambient: el mateix barri, els mateixos veïns, les mateixes botigues. És a dir, una xarxa potencial de solidaritat que evita la desorientació característica de les persones que ingressen en una residència.

La Comunitat de Sant Egidí assenyala, a més, altres avantatges de l'ajuda a domicili. Es pensa en l'assistència com una mesura preventiva del deteriorament de les condicions físiques dels ancians, que reaccionen més bé davant de la malaltia o invalidesa si poden romandre a casa seva. Moltes vegades l'ingrés en una residència

arriba a llevar a la gent gran les ganes de viure. N'hi ha estadístiques: a les residències moren quatre vegades més que a casa. Aquestes xifres tenen relació amb el fet que als ancians els costa superar la separació de l'ambient que els és propi.

A la pràctica, l'assistència pública a domicili existeix, però és molt escassa. Fa uns dies es comunicaven públicament els resultats d'un estudi realitzat des de la

Sant Egidí sempre ha sentit predilecció pels ancians.

Comunitat de Sant Egidí: es calcula que un de cada tres ancians que viuen a Barcelona necessiten algun tipus d'ajuda per fer activitats quotidianes. Però només entre un 3 i un 5% té accés a ajuda pública a domicili.

De la gent que necessita ajuda un 13,4% són totalment dependents; és a dir, necessiten suport per fer totes les accions rutinàries, com aixecar-se, vestir-se o dinar. Però un 20,7% són parcialment dependents, la qual cosa vol dir que necessiten només algun tipus d'ajuda. Ajuda que, segons Gemma Muñoz, coordinadora de l'estudi presentat per Sant Egidí, l'Administració Pública hauria d'assegurar a totes les persones que la demanen. I més tenint en compte que només un 12% de les persones parcialment dependents es pot permetre el luxe de pagar assistència privada donada

la precarietat de les pensions de jubilació. D'altra banda, l'estudi destaca la quantitat de persones majors de 75 anys que viuen soles: una de cada tres.

Envel·liment accelerat

Un cert to d'urgència impregna l'estudi de Gemma Muñoz: «Estem presenciant un envel·liment accelerat per part de la societat. Cada vegada hi ha més gent gran. En aquests moments a Barcelona hi ha gairebé el doble d'ancians que de nens.» La manca de cobertura del servei d'assistència pública domiciliària fa que molts ancians que ho necessiten hagin d'apuntar-se a una llarga llista d'espera. «De

vegades es triga mesos a aconseguir-la», assenyala Gemma Muñoz. Durant aquest període de temps es corre el risc que «les persones empitjorin i s'hagi d'optar per la no desitjada institucionalització».

A l'Administració Pública li costa molts menys diners atendre un ancià a casa que a una residència. La plaça en un centre per a la tercera edat costa, segons els càlculs de Sant Egidí, una mitjana de 1.054 euros al mes, davant dels 176 euros (també al mes) que suposen quatre hores setmanals d'assistència

domiciliària. Per tant, la solució d'ajuda directa a les llars beneficia, segons l'estudi, tant l'Administració com els ancians.

La conclusió de tots aquests càlculs és clara: la Comunitat de Sant Egidí, seguint la seva carismàtica línia de suport als necessitats, vol donar veu a la gent gran que no es pot fer sentir. Cal augmentar la xifra d'ancians atesos a casa seva. L'assistència domiciliària és un servei ja existent, es tracta només d'aprofitar la infraestructura i potenciar-la, augmentant el pressupost que hi és destinat. També cal conscienciar la societat i les autoritats que la solució més bona en la dialèctica residència-llar és respectar el desig dels ancians de passar els últims dies a casa seva.

María Cilleros

Ordenacions diaconals per celebrar el Dia del Seminari

BARCELONA.— El 16 de març, com és habitual en els darrers anys, i coincidint amb el Dia del Seminari, hi haurà ordenacions a Barcelona. F. Xavier Grau i David Remolà, alumnes del Seminari Conciliar de Barcelona, seran ordenats diaques de mans del cardenal Ricard M. Carles. Com ja és tradicional també, la cerimònia tindrà lloc a la capella del Seminari (c/ Diputació, 231), a les 19.00 h. Aquesta ordenació té lloc un mes després —l'11 de febrer— que al mateix escenari fossin admesos a ordes sagrats Xavier Farrés, Xavier Blanco i Lluís Ramis. Aquest acte va ser presidit per Mons. Pere Tena. (C.C.)

TECLYMA

Instal·lacions les marques
Pressupostos sense compromís

c/ Rafael Campalans 137-139
08903 Hospitalet de llobregat (BARCELONA)

- ✓ aire condicionat
- ✓ calefacció
- ✓ aigua
- ✓ gas
- ✓ electricitat
- ✓ reformes bany-cuina

Tel. 93 - 332 75 04

Tortosa

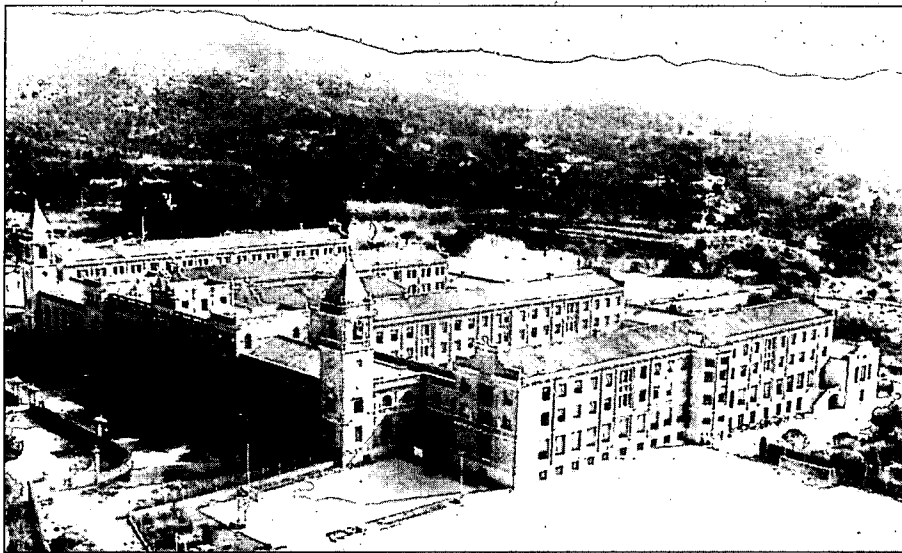
La formació, tema d'estudi dels consells pastoral i presbiteral

■ Mons. Xavier Salinas va presidir totes dues trobades al Seminari

TORTOSA.— El dissabte 22 de febrer, el Consell Pastoral diocesà, i el dijous, 27 de febrer, el Consell del Presbiteri, es van reunir al Seminari diocesà amb un mateix tema a tractar, però amb àmbits diferents. El Consell Pastoral, sobre la formació dels adults a les nostres comunitats, i el Consell del Presbiteri, sobre la formació permanent del Clergat.

Amb la presidència del bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas i Viñals, es va reunir el Consell Pastoral diocesà. El tema del dia va ser introduït amb una reflexió del vicari episcopal, Mn. Josep-Lluís Arín i Roig. La formació dels laics va ser presentada en el marc de dos documents significatius que són punt de referència clara: *Christifideles laici* del papa Joan Pau II, i *Cristians-Laics- Església-Món* de la Conferència Episcopal Espanyola. Va remarcar entre altres afirmacions que «la for-

El Seminari diocesà va acollir les reunions dels consells pastoral i presbiteral.

formació d'adults partint de la realitat actual: grups d'Acció Catòlica, grups parroquials de *lectio divina*, Institut de Teologia Sant Agustí i altres realitats. Cal veure quina incidència tenen en el tema de la formació i arribar, després de recórrer el camí d'una revisió, a fer un projecte marc de la formació dels adults a la diòcesi.

Trobades periòdiques

Un altre tema que es va tractar a la reunió del Consell Pastoral diocesà va ser la necessitat de visibilitzar la nostra pertinença a la comunitat diocesana. És a dir, la necessitat de fer un encontre periòdic de tota l'Església diocesana, més enllà de les trobades per sectors, grups, associacions i moviments. L'objectiu d'aquest encontre ja té per si mateix visibilitzar la comunió diocesana, a redós del pastor diocesà.

També es van tractar temes concrets, com una jornada conjunta de formació de laics i sacerdots. I es van donar diverses informacions: la nota sobre la pau de la Conferència Episcopal; la propera visita del Papa a Espa-

nya el 3 i 4 de maig; i la inversió de la Generalitat per a la restauració de la canonja de la catedral de Tortosa, amb un pressupost inicial d'1.500.000 euros. Després d'invertir a totes les catedrals de Catalunya ha tocat el torn a la de les terres de l'Ebre.

D'altra banda, el Consell del Presbiteri es va reunir també sota la presidència del bisbe diocesà el dijous 27 de febrer al Seminari diocesà. El tema a tractar va ser la formació del clergat. L'encarregat de la ponència inicial sobre el tema va ser el delegat del clergat, Mn. Ramon Font i Peig. Aquest mateix tema es va portar després a diàleg, revisant el que ja es fa i l'experiència que es té. Es revisen els diferents moments de formació sacerdotal tant en l'àmbit espiritual, com en el teològic i pastoral: els recessos, els exercicis espirituals, els curssets de formació, i els encontres sacerdotals. Revisió per veure el que és positiu i el que cal millorar. L'objectiu és clar: la formació dels sacerdots és importantíssima per a la vida i ministeri dels mateixos sacerdots, i per tant és per a bé de tot el Poble de Déu.

Roman Casanova

«Amb el conflicte a l'escola, què hi puc fer?»

ROQUETES.— El dia 1 de març es va celebrar la cinquena matinal de conferències-debat en la línia fe i cultura. L'Observatori de l'Ebre va ser, una vegada més, l'amfitrió acadèmic. La invitació la van cursar La Fundació Manyà i el Moviment de Professors Cristians.

El ponent va ser Antoni Giner Tarrida, psicopedagog, terapeuta familiar, professor de secundària i col·laborador de l'equip d'educació en valors de la UB, entre altres tasques. El punt de partida de la xerrada van ser els conflictes a l'escola, la família i la societat. Giner va aportar moltes idees, sobretot referides a les relacions interpersonals com a eines molt útils per al procés de maduració de l'individu. El psicopedagog va apostar per unes relacions més anàlogues que no pas verbals, amb actitud proactiva, sense desqualificar mai per tal d'aconseguir relacions sinceres i significatives.

L'exposició del conferenciant va donar pas a un debat molt participat. En acabar, el president de la Fundació Manyà, Mn. Joaquim Blanc va anunciar que el mes de maig es faria una altra conferència. També va informar sobre la convocatòria del concurs d'assaig i de poemes de la fundació. Els premis s'atorgaran en el decurs de l'homenatge anual a Mn. Manyà, presidit per Mons. Lluís Martínez Sistach el 27 d'octubre. (C.C.)

«La formació dels sacerdots és importantíssima per a la vida i ministeri dels mateixos sacerdots i per a tot el Poble de Déu»

mació no és el privilegi d'alguns, sinó un dret i un deure de tots». La formació dels laics és prioritat de màxima urgència per a tota l'Església. No pot haver-hi pràctica pastoral si aquesta no té en la reflexió teològica un dels components essencials del seu procés operatiu.

A partir d'aquesta introducció es va desenvolupar un diàleg sobre el tema i sobre els camins que podríem emprar per a aquesta

VIC

Divendres de Pregària al Sant Crist d'Igualada

IGUALADA.— Coincidint amb el temps quaresmal, els priors del Sant Crist d'Igualada han programat els tradicionals *Miserere* de pregària a l'Espòs de Sang que se celebren tots els divendres.

Es van iniciar el dia 7 de març, a les 20.00 h, a la basílica de Santa Maria, amb el trasllat de la imatge del Sant Crist des del

seu altar propi a l'altar major, on romandrà exposada fins el dimecres de Pasqua. El *Miserere* i l'Eucaristia van ser presidits per Mn. Salvador Mundó, prior eclesiàstic, rector de la parròquia i arxiprest de l'Anoia-Segarra. Va participar en els cants el Cor Parroquial de Santa Maria, dirigit per Coni Torrents. Enguany, en la coincidència del

mil·lenari de l'església gran, les lectures, pregàries i ofrenes es confien cada setmana als gremis i associacions vinculats per raó del patronatge amb les capelles laterals de la basílica: Visita Domiciliària de la Sagrada Família, Sindicat de Pagesos, FAGEPI, Gremi de Blanquers i Antic Gremi dels Traginers.

Així com el primer *Miserere* va tenir lloc a la basílica de Santa Maria, la resta tenen lloc a l'església del Roser —lloc on el 20 d'abril del 1590 s'esdevingué el prodigi de la suor de sang—, i el darrer —l'11 d'abril— al santuari de la Mare de Déu de la Pietat. Els actes seguiran durant la Setmana Santa i fins al dimecres de Pasqua. (Lleonard del Rio)

LÍNIA OBERTA

«L'entrevista de la setmana»

Els dissabtes de 13 h a 14 h

Presentat i dirigit per Giovanni Casella

Barcelona

Gospel solidari amb el Paraguai

■ La coral Twocats pel Gospel dóna suport a un projecte de l'ONG marista SED

BARCELONA.— En una època en la qual les iniciatives solidàries es multipliquen i fins i tot arriben gairebé a competir entre elles, cal ser creatiu a l'hora d'engrescar la gent a afliurar la butxaca.

Sonia Moreno, directora de la coral Twocats pel Gospel, ha estat sempre molt vinculada a les escoles maristes, on actualment exerceix també com a professora. Aquesta relació, que la fa compartir i viure ella mateixa l'esperit de Marcel·lí Champagnat, la va portar a oferir la coral que dirigeix per a qualsevol iniciativa solidària que calgués. L'ONG SED, vinculada també als maristes, li va prendre la paraula i per primera vegada en la seva curta història, ha organitzat un concert a favor de les dones maltractades del Paraguai. Serà el 22 de març proper a les 21.15 h a la parròquia de Sant Francesc de Sales de Barcelona (Passeig de Sant Joan, 92).

El concert de la coral Twocats pel Gospel esdevé una de les activitats fortes de l'any de l'ONG SED, que l'organitza en coordinació amb l'escola marista de la Immaculada. Amb aquesta activitat oberta a tothom l'ONG vol arribar al públic en general i no centrar-se només en la família marista, tot i que aquesta serà també el públic potencial i principal del concert. De fet, l'acte serà el colofó a la setmana SED

que del 17 al 21 de març organitza l'escola de la Immaculada. L'objectiu és d'una banda sensibilitzar i fer palesa una realitat sobre la qual cal fer alguna cosa, i de l'altra, finançar el projecte que desenvolupa al Paraguai la cooperant lleidatana Teresa Mayoral.

Projectes al Paraguai

Teresa Mayoral fa més d'un any que va marxar al Paraguai, concretament a la ciutat de Mariscal Estigarribia, on, com a infermera, porta a terme diversos projectes de salut i higiene al mateix temps que dóna suport a dones maltractades. La seva missió principal és promocionar la salut a partir de les mateixes comunitats, i això només és possible formant promotores de salut entre les dones indígenes. D'aquesta manera, Mayoral fa un acompanyament personal, es fa propera a les dones i esdevé un punt de suport molt important en els

casos de maltractaments. En aquest sentit, SED vol conscienciar la població de les diferències de gènere i de la violència a la llar, fent servir l'educació formal i no formal, per aconseguir que les dones i els infants vegin respectats els seus drets.

La cooperant de l'ONG marista també ajuda la gent ubicada als assentaments i barris de la perifèria de Mariscal, que moltes vegades no tenen serveis bàsics per cobrir les necessitats de llum, aigua pota-

ble, clavegueram... Un altre dels projectes que porta a terme és donar suport a l'organització de comitès i associacions per poder treballar plegats i adreçar-se als ens públics per tal de demanar i aconseguir millores per al conjunt de la comunitat.

La caixa del concert de gospel anirà destinada a aquests projectes, en els quals Teresa Mayoral encara treballarà dos anys més. I per tal que aquesta caixa sigui el més substancial possible, la coral Twocats pel

Gospel espera oferir un concert vibrant que alternarà el gospel clàssic i religiós amb melodies de creació més recent. El conjunt està format per més de 60 persones que durant el temps d'actuació no deixen de picar de mans, ballar i cantar a quatre veus. Juntament amb el concert es farà una exposició de fotografies i també es llegirà el testimoni de la cooperant al Paraguai.

Samuel Gutiérrez

Teresa Mayoral forma promotores de salut al Paraguai.

La ràdio amable

Freqüències

90.1	Tortosa*
93.7	Catalunya central
96.8	Garraf*
100.6	Tarragona*
103.4	Girona
106.6	Barcelona
104.4	La Cerdanya*
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

* en període de proves

**radio
estel**
FM 106.6

www.radioestel.com

Noves tecnologies

Revolució informàtica al bisbat de Barcelona

■ El projecte Església-Intranet aposta per una comunicació més ràpida i directa

BARCELONA.— Una revolució cibernètica s'està gestant a l'arquebisbat de Barcelona. Des de fa uns quants mesos es treballa de valent en el projecte Església-Intranet, que pels volts de setembre hauria d'esdevenir el nou sistema d'informació i comunicació interna del bisbat de Barcelona. Parròquies, delegacions i serveis centrals estaran interconnectats a través de la Xarxa, per aconseguir una comunicació molt més ràpida, directa i activa. És, per dir-ho d'alguna manera, el nou *messenger* de l'Església, una proposta innovadora que estalviarà temps i diners en la gestió de les parròquies i altres organismes de la diòcesi.

Pere Ochoa, professor d'informàtica de La Salle, ha estat l'*alma mater* del projecte Església-Intranet. D'ell va partir la idea d'establir una relació entre la Facultat de Noves Tecnologies de La Salle, on és professor, i l'arquebisbat de Barcelona. En principi, aquesta relació només implicava el suport davant de consultes o problemes puntuals del bisbat, fins que a Pere Ochoa se li va ocórrer anar més enllà. El primer pas va ser fer un estudi més integral de la comunicació al bisbat en què es plantejés la possibilitat de crear un sistema d'informació per a tota la diòcesi. Aquesta va ser la feina, o més ben dit, la tesi de final de carrera, d'un dels seus alumnes, Enric Fernández, que fixaria les bases del que més tard s'ha anomenat el projecte Església-Intranet.

Aquell primer esbós ha anat prenent forma i seguint la piràmide jeràrquica de l'arquebisbat ha anat passant una rere l'altra l'aprovació dels diferents estaments de la diòcesi. La decisió de portar a terme aquest projecte ha estat unànime i, fins i tot, s'ha reconegut que es tractava d'una necessitat a la qual feia temps que calia fer front.

Amb el nou sistema, la comunicació dins la diòcesi patirà un canvi molt substancial, i esdevindrà més ràpida i efectiva. La interrelació entre parròquies, delegacions i serveis centrals del bisbat serà gairebé immediata, i es farà servir la Xarxa en un àmbit més privat. D'això en diem Intranet. La proposta és ben innovadora i com destaca Martí Escofet, responsable de la informàtica al Palau Episcopal, «serà el primer projecte d'aquesta envergadura a tot Espanya».

Segons explica Escofet, «Església-Intranet afectarà directament la gestió administrativa (batejos, casaments, confirmacions...) ja que al mateix temps que permetrà una circulació més ràpida i fàcil de documents, en facilitarà l'arxiu. D'altra banda, en l'àmbit més purament econòmic, hi haurà un programa molt fàcil de portar que acabarà amb els maldecaps de molts rectors».

Tot plegat, a grans trets, el contingut del projecte és el següent: una aplicació per al tractament de la informació documental i econòmica necessària per a la

gestió parroquial; una Intranet que faciliti les comunicacions entre tots els estaments de la diòcesi, doni suport als processos corporatius i ajudi en l'accés a Internet; i, finalment, una estandardització dels elements informàtics que assegurin a tothom la facilitat d'ús, l'estabilitat, l'actualització i el manteniment del sistema.

Una necessitat urgent

Una de les claus perquè el projecte sigui ben reeixit és que els mossens de les parròquies l'acullin amb convicció i amb obertura de ment. Això no és fàcil tenint en

compte l'edat de molts capellans, però no impossible. Per tal de convèncer en aquest sentit, tant el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, com els seus bisbes auxiliars s'han abocat a donar suport al projecte. Fa ja uns mesos, el 24 de setembre, en una carta adreçada a tots els sacerdots amb motiu del començament del curs pastoral, els convidaven a col·laborar en la seva realització, «que suposarà una millora en el treball i en l'atenció pastoral als fidels i una millora també i un estalvi de temps i de diners i altres recursos en la gestió de les parròquies i altres organismes de la diòcesi».

En aquests moments el projecte està en la fase inicial de disseny i començament de la programació. L'objectiu és tenir-ho tot programat per a finals de març o principis d'abril, que és quan es començaria a presentar el prototipus de manera general als usuaris. Al mes de maig s'iniciarien les tasques d'instal·lació d'equipament i formació de capellans. L'objectiu és que per a finals d'agost tot estigui més o menys enllestit i que fins i tot la gestió econòmica parroquial ja es pugui fer per via informàtica.

L'arrencada oficial del nou sistema

Pere Ochoa i Martí Escofet, màxims responsables del projecte Església-Intranet.

Amb la Intranet la comunicació al bisbat serà més ràpida i directa.

«La interrelació entre parròquies, delegacions i serveis centrals del bisbat serà gairebé immediata»

està prevista per al dia de la Mercè del 2003, data en què com a canvi visible més significatiu, la pàgina web del bisbat presentarà també una nova cara. A través d'aquesta web hi haurà l'entrada a la Intranet per mitjà d'una contrasenya. El projecte preveu un sistema protegit, amb els filtres pertinents, per evitar els assetjaments informàtics.

El projecte ha resultat tan atractiu i necessari per al bisbat que s'ha creat una comissió de gestió que porta el pla d'execució del projecte. La presideix Mons. Josep Àngel Sáiz i està formada per Mn. Àngel Eugeni Pérez, en representació de la demarcació del Barcelonès; Mn. Enric Termes, en representació de la demarcació del Maresme; Mn. Víctor Manuel Fuentesmilla, en representació de la demarcació del Vallès, i Mn. Josep Vicenç Moragues, en representació de la demarcació del Penedès. Tots ells asseguren la integració en el projecte de les necessitats de les parròquies. També formen part d'aquesta comissió el secretari general del bisbat, Mn. Salvador Cristau; Mn. Jordi Piquer i Mn. Joan Manel Serra, en representació de les delegacions; Pere Alegrí en la direcció del projecte i en representació dels serveis centrals de la Cúria; i Martí Escofet, tècnic informàtic de l'arquebisbat, com a secretari d'aquesta comissió. El màxim responsable és el professor Pere Ochoa i el director executiu Santi Coma, de l'empresa Seidor.

Samuel Gutiérrez

PERE OCHOA ÉS EL CREADOR DEL PROJECTE ESSLÉSIA-INTRANET

«El projecte esdevindrà un èxit si s'hi apunta tothom»

—Serà el projecte Església-Intranet assequible als nostres capellans grans?

—El projecte és realista per a l'Església en general, tot i que els capellans més grans hauran de fer un petit esforç. Nosaltres volem posar la informació a l'abast de tothom. No s'ha de saber gran cosa... És molt assequible. És posar-hi una mica d'interès. No obstant això, també es poden delegar aquestes tasques en els seglars, que cada vegada han de tenir un paper més important en aquest i altres àmbits. On no hi arriba el mossèn, hi arribarà el seglar. També hi ha, però, mossens molt grans que estan molt ficats en el tema informàtic.

—Cal, però, que totes les parròquies s'aboquin en el projecte?

—Una part important de l'èxit del projecte és que s'hi apunti tothom. És un projecte per a totes les parròquies. Només així els beneficis del projecte seran importants. La comunicació ja es plantejarà, a tots els nivells, comptant amb aquests mitjans. Si uns s'integren i altres no, perd molta eficàcia. És per a tothom i tothom rebrà l'ajuda per poder fer-lo servir. Ens comprometem a fer el que calgui perquè tothom hi entri.

—Per ara, ha tingut una bona acollida?

—Hi ha hagut una receptivitat molt bona. Els mossens de la comissió hi han pres molt d'interès i ganes. Tothom veu que és una cosa que s'havia de fer.

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.
Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.
Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Temps lliure i experiència: els nous voluntaris

■ L'Incafol promou el programa Persones Grans, Grans Persones

En els darrers temps, molts organismes públics internacionals han incidit en la importància que té el col·lectiu format per la tercera edat. L'any 1998 l'ONU va instaurar el Dia Internacional de les Persones Grans, que se celebra des de llavors cada primer d'octubre.

Continuant en aquesta línia de sensibilització, el 1999 va ser l'any Internacional de les Persones Grans. El percentatge de població envellida en la societat augmenta anualment. Les persones grans formen, per tant, un grup cada cop més nombrós.

La tercera edat en la nostra societat

El paper de les persones grans en la nostra societat ha anat canviant amb el pas del temps. Antigament els avis constituïen l'eix de la societat i tenien sempre l'última decisió donada la seva experiència i saviesa. Però més tard es va condemnar aquesta franja generacional a un cert oblit.

Això no obstant, durant els darrers anys s'ha produït una revalorització de la tercera edat. Les persones grans reclamen ocupar un lloc actiu en la societat. El nombre d'habitants amb més de 65 anys augmenta dia rere dia. Els avenços i millores de la societat actual permeten, a més, que aquestes persones gaudeixin en la majoria de casos d'una qualitat de vida molt bona i d'una força i energia abans reservades només a les persones més joves.

L'atorgament per part de la societat d'un judici valoratiu cap a la tercera edat, d'altra banda tan just i merescut, ha fet sorgir diversos projectes caracteritzats per l'important paper que hi tenen les persones grans. Una d'aquestes iniciatives és el programa Persones Grans, Grans Persones que va néixer de la mà de l'Institut Català del Voluntariat fa tres anys i que té com a principal objectiu la promoció del voluntariat entre els jubilats.

En arribar als 65 anys la majoria de les persones es troben en plenes facultats físiques i mentals. I, per primer cop en molt de temps, disposen del gran tresor de la nostra societat accelerada: el temps. La campanya Persones Grans, Grans Persones pretén comunicar a aquests nous jubilats l'oportunitat que suposa el voluntariat. «Una oportunitat doble, ja que no es tracta només d'oferir un servei social,

Hi ha un ampli ventall de possibilitats per als jubilats voluntaris.

sinó que és positiu per al voluntari jubilat continuar sent i sentint-se actiu», aclareix Josep Maria Canyelles, gerent de l'Institut Català del Voluntariat.

Un crit d'atenció

El programa funciona, per tant, com un crit, com una crida d'atenció. En realitat l'objectiu no és engruixir les llistes de voluntaris ràpidament, sinó simplement «llançar una llavor. Es tracta de sensibilitzar i fer saber als jubilats que tenen la possibilitat de convertir-se en voluntaris, que s'ho poden plantejar com, a opció real». Però, com s'estableix aquest primer contacte?

Anualment, pels volts de la primavera s'envia des de l'Institut Català del Voluntariat una carta a totes aquelles persones que, al llarg de l'any, han arribat o arriba-

ran a l'edat de 65. La carta inclou un tríptic que explica el programa: l'Institut Català del Voluntariat posa a l'abast de les persones jubilades projectes de voluntariat elaborats per associacions de la seva zona geogràfica. Es convoca a una reunió d'àmbit comarcal totes les persones interessades i es crea un marc adequat per a aquest intercanvi entre els jubilats i les entitats segons els interessos personals i les necessitats associatives.

L'aportació dels voluntaris es pot dirigir cap a diferents àmbits d'acord amb aquests interessos: promocionar la cultura, intervenir en projectes de suport al tercer món o participar en programes d'educació en el temps d'oci en són alguns exemples. El ventall d'ofertes és molt extens. «Cada cop més la gent gran trenca tòpics» assegura Josep Maria Canyelles. «Temes com la cooperació internacional o les noves tecnologies abans només semblaven vàlides per a la gent jove. Tot i això, ara s'està demostrant que els jubilats també poden fer moltes coses i en àmbits molt diferents.»

El compromís social de les persones grans es consolida a partir de dos elements. En primer lloc, del temps. Encara que el voluntariat no s'ha de convertir en

un fenomen substitutiu de l'horari laboral, és evident que deixar de treballar implica disposar de moltes hores lliures. I, en segon lloc, de l'experiència, que és sens dubte el valor més important que pot oferir la tercera edat a la societat. Moltes de les activitats voluntàries que els jubilats fan es podrien dur a terme per persones més joves. Però n'hi ha d'altres, com ara la transmissió d'experiències i coneixements, que són una exclusivitat de les persones grans.

Un de cada deu jubilats és voluntari

Aproximadament un milió de catalans tenen més de 65 anys. Avui més de 100.000 jubilats fan alguna activitat voluntària. El nombre de voluntaris grans augmenta any rere any, de manera que cada vegada s'igualen més al nombre de joves que dediquen part del seu temps a la solidaritat. El voluntari ha deixat de ser un món restringit a la joventut: els ancians són els nous voluntaris i representen un recurs humà i social important. Per això cal, institucionalment, adaptar-se a la nova sociologia voluntària.

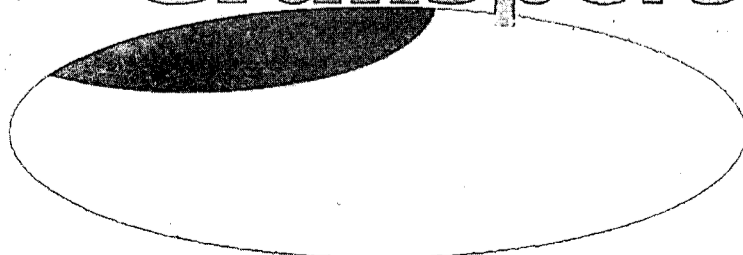
El programa Persones Grans, Grans Persones resulta decisiu per impulsar el voluntariat entre la tercera edat. La informació desperta en molts les ganes de treballar desinteressadament en diversos projectes. Però és impossible fer una valoració numèrica de la campanya, ja que aquesta no es regeix pel principi de causa-efecte. El fet de rebre una carta informativa no du directament a fer-se voluntari. En la majoria de casos, serveix, simplement, per plantejar-s'ho mentalment o per establir una reflexió sobre la pròpia persona i sobre el temps. Però tot això ja forma part d'un bon procés de sensibilització. Des de l'Institut Català del Voluntariat es té constància de la gran quantitat de persones que, arran de la carta del programa, han anat a informar-se a les oficines de Benestar Social de la Generalitat o han trucat al telèfon d'informació al ciutadà. I només això ja és indicatiu dels bons resultats que té, socialment, la proposta del voluntariat a la tercera edat.

María Cilleros

PER A MÉS INFORMACIÓ SOBRE LA CAMPANYA:
www.voluntariat.org/scripts/cat/index.asp
 Tel. gratuït d'atenció al ciutadà: 900 300 500
 oficines de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Benestar Social
 Institut Català del Voluntariat

personesGrans
 Granspersones

El cardenal Rouco Varela aposta per la veritable família

■ «Equiparar qualsevol parella de fet a la família és anar en contra de la família», va afirmar en la seva visita a Barcelona

BARCELONA.— Sota el títol *La veritat de la família. Una proposta d'urgència inaplaçable*, el cardenal Antonio M. Rouco Varela, president de la Conferència Episcopal Espanyola i arquebisbe de Madrid, va fer una conferència sobre la concepció justa i vertadera de la família i els criteris intel·lectuals, humans i existencials que envolten la institució del matrimoni. La conferència, que va comptar amb la presència del cardenal Ricard M. Carles, va ser organitzada pel Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família.

Amb el nom de «Barcelona Debat Familiar», el GEC organitza cada mes conferències relacionades amb el tema de la família. El 26 de febrer passat, el tema central de la xerrada-col·loqui va ser *La veritat de la família. Una proposta d'urgència inaplaçable*, a càrrec del cardenal Rouco Varela. El periodista i director del GEC, Daniel Arasa, es va mostrar molt agraït per la visita del cardenal, ja que considera necessari per a la vida de tot cristià tenir «punts de referència i bases sòlides en tot allò que fa referència als

Els cardenals Ricard M. Carles i Antonio M. Rouco amb el president del GEC, Daniel Arasa.

seus valors, idees, principis i formes d'actuar». A continuació es van poder sentir per part del cardenal Ricard Maria Carles unes paraules afectuoses cap al seu company d'episcopat que van donar pas a la conferència.

Es va començar fent esment dels greus problemes que la crisi del matrimoni pot comportar a la nostra societat. A Espanya, les persones més grans de 65 anys arriben ja als set milions, mentre que els menors de 16 anys són uns sis milions. Aquestes xifres que demostren un clar descens de la demografia i un envelliment progressiu de la població posen en perill la viabilitat del sistema de la Seguretat Social. Els mètodes de l'administració pública no donen a l'abast a l'hora d'atendre la quantitat de persones grans que viuen soles.

Un altre problema que es desprèn de la crisi del matrimoni és l'estil de vida solitari de la societat. Hi ha ciutats europees on el 70% dels habitatges estan ocupats per una sola persona. I una societat així tendeix fàcilment a l'egoisme, ja que no neix d'una relació personal càlida.

«L'home ha nascut com a home i dona amb vocació d'entrega

mútua. Una societat que s'articula sense aquesta cèl·lula d'amor, es converteix en una societat solitària», va afirmar el cardenal.

També es va fer ressò del panorama polític actual, on s'estan aprovant projectes de llei que han alarmat alguns sectors catòlics. Segons Rouco Varela, «equiparar qualsevol parella de fet a la família és anar en contra de la família. Aquestes lleis desvirtuen el significat de la família i la tracten com si fos un simple producte de la història. Una realitat social manipulable segons els interessos que convinguin.» I va advertir que si realment es vol aprofundir en el matrimoni i la família, s'ha d'aprofundir en la filosofia. «L'home no és un article de la indústria, és una estructura física i espiritual i o es respecta el que és, o fracassa», va puntualitzar.

Finalment, el cardenal va animar els catòlics a entrar en la vida pública i en tot el que té a veure amb la família. Va recordar, però, que els canvis socials necessiten temps i que no s'ha de perdre la paciència.

Núria Naval

La bona notícia...

L'Església s'ocupa del 25% dels malalts de sida

En el món actual, un de cada quatre malalts de sida és atès per l'Església catòlica, ha revelat en un informe el Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut. També ha manifestat que els recursos que percep l'Església per fer front a aquesta malaltia provenen majoritàriament d'organitzacions privades d'inspiració cristiana.

El Pontifici Consell va enviar un qüestionari a 122 països. El resultat de les respostes arriba a la conclusió que la primera causa del contagi de la sida prové de la pobresa i marginació. Per això, la malaltia és molt més accentuada a Àfrica i a altres latituds del Tercer Món.

D'altra banda, segons la Federació Internacional d'Associacions de Metges Catòlics (FIAMC), l'Església catòlica, així com les protestants, haurien de ser més escoltades pels governs i per les diverses conferències internacionals de la sida, cosa que no es dona. Malgrat l'experiència que tenen les Esglésies, són ignorades o marginades injustament.

Cal dir que el 61% de les comunitats cristianes locals d'arreu del món han creat diversos programes d'acció contra la sida, on exposen tres pautes a seguir: la formació, la prevenció i l'assistència sanitària i espiritual. En aquest sentit, a l'arxidiòcesi de Barcelona funciona —entre altres institucions— la Fundació Acol·lida i Esperança. Va ser fundada a Badalona el 1993 pel P. Josep Costa, franciscà. En el centre Can Banús s'acullen vint-i-dues persones infectades pel VIH. «Abans hi venien a morir; ara els actuals tractaments mèdics han aconseguit reduir el nombre de defuncions», ha declarat el P. Costa.

I afegeix també aquesta reflexió: «L'estimació, el bon tracte i l'esperança fan somniar el malalt amb la inserció social. Per aconseguir-ho, funciona l'empresa Mansol, on els interns guanyen una nòmina fent muntatges manuals per a altres empreses. Uns quants, gràcies als ingressos que cobren, poden anar viure a un pis i aconseguir certa independència. Quan una societat és madura s'aboca amb el més feble, mentre que el margina quan aquesta societat és immadura.»

Francesc Gamissans

FRAGMENT DE L'ENTREVISTA REALITZADA PER JOAN ARMENGOL AL CARDENAL ANTONIO M. ROUCO VARELA DINS EL PROGRAMA «AMB LLUM PRÒPIA», DE RÀDIO ESTEL

«La fe dona la seguretat de l'esperança»

—Amb quina mesura contribueixen els mitjans de comunicació a propagar el missatge de l'Església?

—A Espanya no hi ha mitjans de comunicació catòlics prou importants i aleshores en els mitjans generalistes es publiquen notícies de l'Església més de forma indirecta que directa. Tal com diria un escolàstic, més per oposició que per promoció directa i explícita. Però, bé, una cosa que sí que agraeixo és que en general la figura del Sant Pare sempre està recollida positivament.

—Per què l'Església està sempre en el punt de mira?

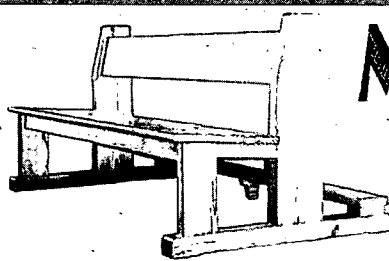
—El Concili Vaticà II deia que l'Església era un signe elevat sobre les nacions que mirava tothom, perquè parla de Déu i parla de les grans apostes per a la vida i això, és clar, sempre crida l'atenció.

—Per què la joventut d'avui dia ha perdut interès per la moral catòlica i els valors èticoreligiosos?

—És possible que hi tingui alguna cosa a veure l'edat. I és que les exigències de l'Evangeli són fortes i impliquen sacrifici, renúncia, però també porta amb ell mateix un desplegament d'entrega i de donació que una vida jove pot sentir dins seu. Es produeix, doncs, la paradoxa que a uns joves no els importa l'Església, però a d'altres, sí, i no hi renuncien per res del món. Jo, en aquest sentit, no sóc pessimista.

—La fe dona seguretat?

—Sí, la de l'esperança, d'una esperança certa i d'un coneixement més profund, més viu i existencial de la veritat de Déu i de l'home.

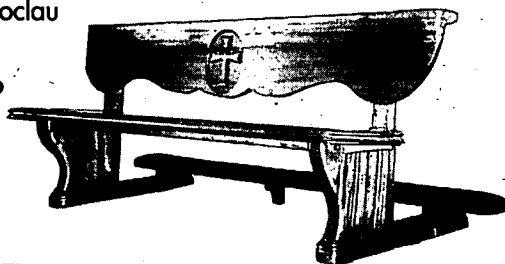

MATARRANZ

Especialistes en
tota mena de
mobiliari religiós

- Bancs per a esglésies
- Mobles de sagristia
- Protecció total de la fusta per autoclau
- Acabat inigualable
- Projectes, fabricació i restauració
- Pressupostos sense compromís

Ctra. de Segòvia, s/n
40350 Escalona del Prado (Segòvia)
Tel. 921 570 794 - Fax 921 577 046

cultura

El Museu de Montserrat rep un important fons arqueològic

MONTSERRAT.— El 17 de febrer, el P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, va rebre del subdirector general de Caja Madrid i director de Negoci de Catalunya i Balears, Pedro Larena, una important col·lecció d'art i d'arqueologia, que passa a enriquir la secció d'Orient Bíblic del Museu de Montserrat, la més important de l'Estat espanyol en aquest àmbit.

Amb el desig que restés a Catalunya, i en concret al Museu de Montserrat, aquest inestimable tresor cultural que pertanyia a la desapareguda Banca Jover, el P. abat de Montserrat i el subdi-

Aquests sarcòfags, en molt bon estat de conservació, ajudaran molt bé a explicar el ritual de momificació del qual el Museu ja posseeix altres objectes que hi fan referència (vasos canopis, màscares

Pedro Larena i el P. Josep M. Soler.

rector general de Caja Madrid van signar l'acta de donació i d'acceptació del fons, que consta de 103 peces d'arqueologia, 48 de les quals s'insereixen en les cultures de l'àmbit bíblic. D'entre aquestes obres cal destacar algunes figures de ceràmica mesopotàmiques, que es poden datar vers el 2000 aC i quatre figures de bronze hitites.

Egipte està representat per tres vasos de ceràmica i per dos sarcòfags antropomòrfics policromats d'Època Baixa.

funeràries i una mòmia amb el seu cartronatge).

La cultura xipriota s'enriqueix amb tres vasos del segon i del primer mil·lenni aC, i amb la figura d'una auriga amb un carro de quatre cavalls. És meritòria també la col·lecció d'art d'Am-lash (Iran), que consta de deu peces ceràmiques, la majoria d'elles del primer mil·lenni aC. Una dotzena de peces d'alt valor artístic pertanyen a la cultura arcaica i clàssica de Grècia i Itàlia.

La col·lecció de Caja Madrid conté, a més, altres tres grups de materials molt diferents, però que constituïran un nucli d'extensió del futur Museu de Montserrat: es tracta de peces de l'Extrem Orient, principalment de la Xina; d'art precolombí, amb obres d'extraordinària qualitat artística, i un conjunt d'escultures, algunes d'elles monumentals, de gran valor etnològic, procedents de les cultures autòctones de Nova Guinea, d'Indonèsia, de Java, entre d'altres.

L'antic fons de la Banca Jover conté, a més de l'arqueologia, vint-i-set olis i dibuixos dels segles XIX i XX de diversos autors, com ara Serra i Porson, Cardona, Busom o Mundó, que també completaran els fons que ja posseeix el Museu de Montserrat.

Col·leccions del Museu de Montserrat

El Museu de Montserrat és un dels més interessants de Catalunya per la varietat i la importància de les seves peces. El configuren diverses col·leccions, que des del 1996 estan ubicades en un mateix edifici, construït el 1930 per l'arquitecte Josep Puig i Cadafalch. La majoria d'obres d'art que s'hi exposen són donacions de particulars amb la voluntat que siguin accessibles als visitants de Montserrat, cosa que el monestir compleix amb un esperit pedagògic i de servei a la cultura. Aquesta intenció didàctica del museu prové de les llargues estades del P. Bonaventura Ubach a l'Orient Mitjà, entre el 1906 i el 1951, que va recollir i adquirir una gran quantitat d'objectes i material arqueològic, etnològic, botànic i zoològic, relacionats amb el món de la Bíblia i destinats a il·lustrar les Sagrades Escripures i a fomentar-ne el coneixement. (C.C.)

Biografia de Rafael Nart, poeta aranès

LA POBLA DE SEGUR.— Llorenç Sánchez i Vilanova acaba de publicar la biografia de Rafael Nart i Arjó, prevere i poeta aranès. L'obra recull poemes seus en aranès, català i castellà i *La princesa encantada*. El llibre acostuma a la vida i a l'obra d'un dels poetes més significatius de l'Aran.

Rafael Nart, nascut a Vielha el 1870 i ordenat prevere el 1896, va exercir el ministeri a Arties, Balaguer, Isòvol, Fòrnols, Tírvia, Menàrguens i la Pobla de Segur, on va morir el 1931. En les seves parròquies —devocions i paisatges— Rafael Nart va trobar la inspiració dels poemes que va presentar als Jocs Florals i a l'Acadèmia Mariana de Lleida, els quals van rebre guardons importants.

Llorenç Sánchez i Vilanova també és autor d'una biografia de Josep Condó i prepara la d'Agustí Puyol. Amb Rafael Nart, són tres grans autors de l'antologia poètica de la Vall d'Aran. L'historiador informa que està en premsa l'obra *Pallaresos rellevants de tots els temps*, una crònica de tretze segles. També té enllestida una publicació sobre *El ferrocarril Lleida-Saint Giron* i una altra sobre *L'Alta Ribagorça (segles XI-XIII)* segons el cartulari de Lavaix.

Antoni Mirabet

L'EUIF celebra el desè aniversari

BARCELONA.— El 25 de març l'Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia Blanquerna (EUIF) celebrarà una jornada commemorativa del desè aniversari de l'Escola, creada el 1992. Els actes s'iniciaran a les 10.00 amb la inauguració de la jornada per part de les autoritats acadèmiques. Entre les activitats programades al matí hi ha una taula rodona, a les 12.00, sobre el futur de la infermeria a Catalunya, amb la presència del conseller de Sanitat, Dr. Xavier Pomés; la presidenta del Col·legi d'Infermeria de Catalunya, Mariona Creus, i la responsable de Recursos Humans dels Radcliffe Hospitals, Vivianne Shorrok. A la tarda tindrà lloc un acte per als exestudiants i tancarà la jornada una conferència sobre salut i nutrició a càrrec de Maria Josep Rosselló, coordinadora de la nova diplomatura de Nutrició Humana i Dietètica de l'EUIF. (C.C.)

El cardenal Carles visita l'associació Conesti

BARCELONA.— El 12 de febrer el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, va visitar Conesti («Conèixer i estimar»), una associació cristiana i sociocultural que treballa per la integració dels col·lectius marginats de la societat, sobretot els immigrants. Molts d'ells no tenen papers, ni sostre, ni feina. Hipotequen les cases dels seus països per venir a Espanya, on creuen que podran millorar les seves vides. Conesti fa més de quatre anys que els atén i ajuda per buscar solució als seus problemes.

L'acte va tenir lloc a la sala anomenada «dels herois, l'amor i la bondat», que, a més de servir com a saló per a conferències, curssets, reunions..., també fa les funcions de capella. Els immigrants hi van a pregar, lloar el Senyor i per a la recerca d'estima i atenció. Co-

nesti ha ajudat 1.400 persones a legalitzar la seva situació. La senzillesa, paraules i humilitat del cardenal Ricard M. Carles els va captivar, ja que es va deixar fotografiar amb naturalitat amb els immigrants. Es va interessar per tots i per totes les seves coses.

Els equatorians van esculpir una imatge de Jesús amb un tros de fusta per a l'arquebisbe de Barcelona. Van poder veure en la persona del cardenal el rostre d'un Jesús mans, humil i bo. I li van demanar ajut per arribar a ser imatges vives de Jesús. El cardenal Carles va beneir les insígnies de Conesti, que va lliurar als volunta-

El cardenal Carles visita el petit taller de Conesti.

ris més rellevants d'aquesta associació cristiana.

Per a més informació sobre Conesti: c/ Reina Amàlia, 15-17 - 08011 Barcelona, tel. 934 434 057. (C.C.)

La FPCEE organitza la Setmana Internacional Comenius

BARCELONA.— Del 17 al 21 de març la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna (Universitat Ramon Llull) organitza la Setmana Internacional Comenius, en la qual els estudiants de Magisteri acolliran altres estudiants de diferents països d'Europa amb la intenció de donar-los a conèixer la URL, el seu sistema educatiu i la ciutat de Barcelona. Els actes van des de visites a escoles, pràctiques a diferents centres educatius i sessions explicatives sobre el model educatiu dels respectius països. Els estudiants europeus del programa Erasmus i els de Xile també s'afegiran a alguns dels actes de la setmana. Es preveu que hi participin un total de setanta estudiants procedents de deu països: Alemanya, Bèlgica, Dinamarca, Espanya, Holanda, Itàlia, Noruega, Portugal, Romania i Xile. (C.C.)

Mor el capellà i escriptor José M. Cabodevilla

MADRID.— El capellà i escriptor navarrès José María Cabodevilla va morir el 17 de febrer passat a Madrid, a la Llar Sacerdotal de Sant Pere. L'autor de *La sopa con tenedor*, *Feria de utopías*, *La impaciencia de Job*, *365 nombres de Cristo* i *El Padre del hijo pródigo* va ser enterrat el dia 18 a la Sacramental de San Just; després d'una missa en memòria seva celebrada pel bisbe de Mèrida-Badajoz, Mons. Antonio Montero, a la parròquia dels Dolors, a Madrid.

Nascut a Tafalla (Navarra) el 1928, José María Cabodevilla va estudiar al seminari de Pamplona, i més tard va ampliar estudis a la Universitat de Comillas i a la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma, on va obtenir la llicenciatura en Teologia. Després de ser ordenat sacerdot el 1952 a Roma, va tornar a Navarra i es va fer càrrec de la parròquia Oroz-Betelu. Després es va traslladar a Saragossa, on va ser professor del Seminari. Des del 1964 residia a Madrid.

Destacant-ne les capacitats literàries —va escriure més de trenta llibres—, Joaquín Luis Ortega, director de la Biblioteca de Autores Cristianos, ha afirmat que Cabodevilla hauria estat «el clergue que més bé ens hauria representat a la Real Academia Española». Entre els reconeixements que va tenir, destaca el premi Bravo Especial que li va concedir la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social el 1993. Amb aquest guardó es va premiar «el volum de la seva obra escrita, el seu mestratge literari i el servei a l'Església en el seu exitós esforç d'apropar la doctrina teològica als grans temes actuals». (C.C.)

Vint anys de programes religiosos a la televisió

MADRID.— A finals de febrer, la Conferència Episcopal Espanyola va acollir, a Madrid, l'Assemblea Nacional de Delegats Diocesans de Mitjans de Comunicació Social. Aprofitant l'ocasió, i l'assistència de molts representants del món de la comunicació catòlica, es va celebrar un acte institucional de celebració dels vint anys de programació religiosa a Televisió Espanyola.

L'acte, presidit per Mons. José Sánchez González, bisbe de Sigüenza-Guadalajara i president de la Comissió Episcopal de Mitjans; Mons. Juan José Asenjo, bisbe auxiliar de Toledo i secretari general de la CEE, així com representants de Televisió Espanyola, va estar ple d'al·lusions a aquests vint anys, però amb una clara mirada al futur per aprendre dels errors i adaptar els programes als nous temps. Els ponents van destacar la importància de la celebració d'aquest aniversari, ja que les relacions entre la televisió pública de l'Estat i l'Església catòlica han estat molt fructíferes i s'han arribat a realitzar programes amb una bona qualitat, tant als continguts, com d'aspectes tècnics. El fruit d'aquests anys de treball han estat uns bons resultats d'audiència —tenint en compte els dies de la setmana i els horaris en què s'emeten—, que s'han guanyat, a poc a poc, la confiança dels espectadors.

Després de les intervencions dels protagonistes, l'acte va acabar amb l'entrega d'un record commemoratiu de l'aniversari amb la intenció de reconèixer el treball dels professionals, religiosos i seglars, que van aconseguir posar en marxa la programació religiosa a TVE, així com el dels directors actuals i productors d'aquests programes. Va destacar el reconeixement d'Eugenio Nasarre, director de l'Ens Públic Radiotelevisió Espanyola, que va dur les negociacions fa vint anys, o José María Javierre, exdirector d'*Últimas Preguntas*, que va afirmar en

el seu discurs d'agraïment que «ens vam mantenir fermes en tot moment», i va afegir que és molt important valorar la programació religiosa a les diferents autonomies.

La programació religiosa de TVE s'ha fonamentat sempre en quatre programes: *El Día del Señor*, que des del 1982 retransmet la santa missa; *Últimas Preguntas*, que debat temes d'actualitat des de l'òptica cristiana; *Testimonio*, que tracta les diferents realitats i carismes de l'Església des dels testimonis personals de fidels, en només cinc minuts, i *Pueblo de Dios*, que, havent arribat al número mil, és un dels programes més antics de Televisió Espanyola i consta de reportatges sobre la situació de l'Església i els catòlics al món. Aquests quatre programes, juntament amb els espais autonò-

Cartell commemoratiu dels espais religiosos.

mics, conformen una variada oferta religiosa que amb el temps s'anirà adaptant a la nova televisió.

Marçal Sarrats

OPINIÓ

Cant i catequesi

A començament del mes de febrer, *Catalunya Cristiana* es va ocupar del tema del cant i la catequesi, si bé llavors es va insistir en l'ajut que ofereixen els cors a les funcions litúrgiques. Ara vull insistir, en canvi, en la formació catequètica i religiosa dels components dels cors:

- «Tots els que prenen part en la música sagrada avantatgen amb l'exemple de vida cristiana els altres fidels» (*Instrucció sobre la música sagrada*, n. 97).
- «Cal desitjar i s'ha de procurar que totes les esglésies, si és possible, tinguin el seu propi cor de cantors ben formats en litúrgia» (*Instrucció sobre la música sagrada*, n. 114).
- «Els cantors exerceixen un ofici veritablement litúrgic i per això han de ser de pietat coneguda i probitat de vida, que amb la seva modestia i actitud pietosa en les solemnitats litúrgiques es mostrin dignes del sant ofici que desenvolupen» (*Motu proprio*, del papa Pius X, n. 14).
- «S'ha de cantar més amb el cor que amb la veu» (Sant Jeroni).
- «Allò que cantes amb la boca, creu-t'ho amb el cor» (Sant Agustí).

Això servirà admirablement per complir amb l'encàrrec de la constitució conciliar sobre la Sagrada Litúrgia, amb la *Psallite sapienter* («Canteu amb saviesa») i amb la Sagrada Escripura.

Jaume Tillo, s.j.

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

El suc de taronja

Veig amb sorpresa com la Rita, la bonica encarregada de la cambra de fred (lloc on es preparen les amanides, els entremesos, les postres...), beu amb moderació, glop a glop, suc de taronja d'una gerra de la nevera. «En vols una mica, Joan?», em diu mentre me n'ofereix un got. «És d'ahir», afegeix. M'hi acosto i li dic que el suc de taronja s'ha de fer al moment, ja que perd ràpidament les vitamines. «No ho sabia», i m'estampa un petó d'amiga ben sorollós.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

O P I N I Ó

La pel·lícula «Amén» desvirtua la figura de Pius XII

Amén és el títol d'una pel·lícula, el guió de la qual ha estat realitzat per Costa-Gavras i Jean-Claude Grumberg, i dirigida pel primer, el qual, a la vegada, sembla que s'ha basat en l'obra teatral *Der Stellvertreter* («El Vicari»), de l'autor Rolf Hochhuth (Rowohlt Verlag). La tesi sustentada en la trama argumental d'aquesta pel·lícula proposa que el papa Pius XII no tan sols va consentir, sinó que fins i tot va arribar a donar suport tàcitament, en nom de l'Església catòlica, a l'holocaust del poble jueu portat a terme per les hordes nazis de Hitler.

Que potser aquesta conclusió no corre el risc de caure pel seu propi pes i, més aviat, no és pròpia sinó d'algú que, totalment desinformat, apunta conclusions precipitades i veu fantasmes on no n'hi ha, fruit de la seva ignorància?

Hi ha proves documentals infinites, llibres i testimonis que, precisament, demostren tot el contrari pel que fa a Pius XII. Ara no els anomenarem tots, però als coautors del guió d'*Amén* no els aniria malament fer un cop d'ull al contingut del llibre *Crown Of Glory. The life of Pope Pius XII* («Corona de glòria. Vida del papa Pius XII»), subscrit, en coautoria, per Alden Hatch (protestant) i Seamus Walsh (catòlic).

En aquesta obra es deixa constància opor-

tuna que quan els neofeixistes van començar les seves venjances criminals i els seus atacs als jueus a Roma, milers de refugiats van anar a la Ciutat del Vaticà buscant un asil que, com a l'edat mitjana, estaven segurs de poder trobar a la Casa de Déu. Molts van traspasar la ratlla pintada que constituïa la frontera del Vaticà (Estat Pontifici) per cercar la seva salvació entre les ombres de la columnata. Altres es van refugiar a les basíliques i altres edificis de la Santa Seu, extramurs del Vaticà, i es va concedir asil, a Castelgandolfo, a no menys de 3.000 persones. Pius XII va autoritzar els seus guàrdies a no ser gaire minuciosos en la identificació rigorosa exigida, i no hi va haver diferències entre blancs, negres, grocs; catòlics, protes-

Pius XII.

tants o jueus.

El 28 de novembre el Gran Rabí de Roma va sol·licitar la protecció del Sant Pare, ja que els nazis i neofeixistes havien exigut als jueus residents a Roma el lliurament d'un milió de llires i de cent lliures d'or, i els van amenaçar de saquejar casa seva i portar-los als camps d'extermini si no ho feien. A les vint-i-quatre hores, els jueus van poder pagar el tribut en or, gràcies a Pius XII, que no va manifestar mai d'on havia tret aquest or, si bé se sap que durant aquelles hores es va ordenar fondre molts vasos sagrats per poder socórrer aquells homes de fe diferent. Malauradament, el *progrom* nazi es va reprendre a Roma, amb diferents assalts, saquejos i deportacions al nord d'Itàlia i Alemanya.

Els catòlics alemanys, dirigits pel cardinal Faulhaber i pel bisbe conspicu de Münster, Mons. Von Galen, es van oposar rotundament a Hitler, per la qual cosa van haver de patir una persecució cruel. No hem d'oblidar tampoc que Pius XII, en la seva encíclica *Summi Pontificatus*, va protestar per la guerra i la invasió nazi de Polònia, la qual cosa va portar el cap del Servei de Seguretat del Reich a prohibir-ne la lectura a les esglésies catòliques alemanyes.

El vicari de Santa Eduvigis (Berlín) va ser deportat a Dachau i el P. Dillard, a França, a Auschwitz, tots dos per haver defensat els jueus. Quan va acabar la guerra, el Gran Rabí de Roma, Zolli, es va convertir

a la fe catòlica el qual va voler prendre el nom d'Eugeni, com el Papa, en record i gratitud per tot el que Pius XII havia fet pels jueus, i Einstein, el gran científic jueu i agnòstic, va afirmar: «Només l'Església ha protestat per l'agressió hitleriana...; ara sento una gran admiració per ella. He de confessar que allò que en el passat vaig menysprear, ara ho lloco incondicionalment.»

L'octubre del 1939, Hitler ja havia ordenat les «matances de misericòrdia», a Alemanya, de malalts i minusvàlids sota el codi secret d'Aktion T4, destinat a eliminar «vida indigna de viure», i el 3 d'agost del 1941, el ja nomenat bisbe catòlic de Münster, Clemens Von Galen, va pronunciar un sermó contra el programa d'eutanàsia, i el va anomenar «assassinat pur». El programa es va silenciar i es va traslladar als camps d'extermini, quan, com a prolegomen, ja havien estat assassinats 70.000 malalts. El sermó de Von Galen figura a *Kreuz und Hakenkreuz. Der Widerstand gegen den Nationalsozialismus. 2 volums* (Munic 1946, vol. 2. pàg. 365-367).

Diguem, de pas, que Pius XII, un

Papa que comunament ha estat considerat com a retrògrad i antiquat, va ser, però, el que va saber unir més bé el saber tradicional amb el pensament més modern. Va derogar unes quantes tradicions de l'Església una mica rànçies, en va liberalitzar les constitucions, va estimular el progrés científic i va arribar fins i tot a donar la seva benedicció a la conquesta de l'espai, «perquè l'esperit humà —va dir— pogués ser capaç de comprendre més profundament encara la infinita grandesa del Creador».

I hem d'afegir, encara que això sàpiga greu a algú, que si en realitat hi va haver algun clegat que va col·laborar amb els nazis, no va ser precisament el catòlic, sinó el luterà d'Alemanya que, des dels inicis del 1930 i sota la denominació dels Deutschen Christen, es va alinear amb els postulats racials del III Reich, el qual només tenia permesa l'admissió als aris. L'estatut clerical luterà d'aquella època va incloure el denominat «pàragraf ari», que va prohibir l'ordenació de pastors que no fossin de «raça pura», va restringir l'accés, de la mateixa manera, al baptisme i va propiciar un cristianisme nacionalista, germànic i antillatí.

Què és, aleshores, el que cerca el senyor Costa-Gavras amb la seva pel·lícula, sinó desprestigiar injustament l'Església catòlica i desviar la veritable responsabilitat dels fets, basant-se en les seves pròpies elucubracions fantasioses i en l'obra teatral mediocre de cert dramaturg de mala mort?

Luciano Soret Ferrer

Rotllets de carn amb ou dur

INGREDIENTS:

250 g de carn picada de porc
250 g de carn de vedella
250 g de carn de xai
3 alls, 4 ous
1 llesca de pa
llet, oli i tomàquet

PREPARACIÓ:

Barregeu bé 250 grams de carn picada de porc, 250 grams de carn de vedella i 250 grams de carn de xai. Afegiu-hi tres alls picats i dos ous batuts. Incorporeu-hi també una llesca de pa remullada amb llet i ben espremuda. Poseu-ho sobre un paper d'alumini untat amb oli i intercaleu-hi dos ous durs sencers. Enrotlleu-ho en forma de cilindre. Poseu-ho al forn uns 45 minuts a 190 graus. Retireu el paper d'alumini i talleu-ho quan s'hagi refredat. Serviu-ho acompanyat de pa amb tomàquet.

Música sacra

TERRASSA.— El 10 d'abril proper, a les 21.00, tindrà lloc al Centre Cultural de Caixa de Terrassa l'actuació de l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra i del Cor Madrigal, sota la direcció de Jordi Casals. El programa estarà constituït per l'oratori *Passió de Jesucrist, l'etern vivent*, amb música d'Enric Ferrer i llibret d'Antoni Perarnau. Es tracta d'un oratori de *Passió* en dos plans: text en llatí, amb impressions dels moments culminants de l'Evangeli de sant Joan, i text en català, amb els comentaris d'un deixeble que va sent conscient gradualment de la grandesa de la figura de Crist. Segons Ferrer i Perarnau, «una prioritat ha estat aconseguir que l'obra sigui accessible a públics no necessàriament entesos en música, ni en música contemporània». (C.C.)

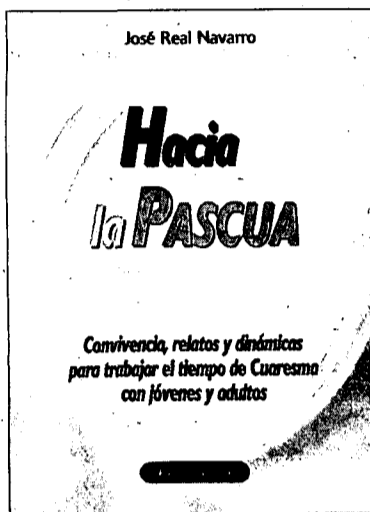
LLIBRES

Viure la Pasqua de Jesús

L'objectiu d'aquest llibre és oferir uns materials pedagògics, dinàmics i variats que ajudin a «despertar» i a prendre consciència del paper i missió que tenim els cristians en el món, en la societat i en el lloc on som, si realment volem preparar i viure l'autèntica Pasqua de Jesús. A l'hora de tractar l'essencial de la Quaresma cristiana, aquest volum cerca ser una eina que faciliti el treball dels animadors de grups cristians, responsables de

comunitat, catequistes, professors de religió, sacerdots i religiosos. El lector comprovarà que tots els materials tenen una dimensió d'«obertura a l'altre». No hi ha darrera de les diverses dinàmiques un cristianisme intimista i aïllat, sinó samarità, atent a la realitat i necessitat dels altres. Tal com ens va dir Jesús, una idea ha de quedar ben clara: al final dels nostres dies només se'ns demanarà comptes d'una cosa, del que haguem estimat i servit els nostres semblants. Aquí rau la clau de l'ésser cristià, i cap aquí s'han d'enfocar tots els esforços per preparar la Pasqua de Jesús i fer possible una feliç Pasqua de Resurrecció. (C.C.)

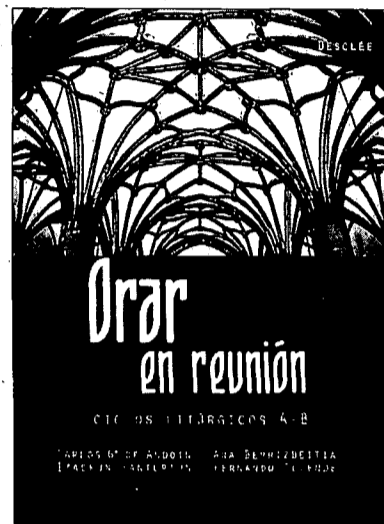
José Real Navarro, *Hacia la Pascua*. Editorial CCS, Col·lecció Recursos de Pastoral, Madrid 2003, 132 pàg.

Pautes per a la pregària col·lectiva

Molts grups petits i comunitats s'apleguen a l'Església setmana rere setmana. Revisió de vida, formació teològica, anàlisi de la realitat, catequesi, programació o avaluació de compromisos i activitats constitueixen el quefer quotidià. És molt freqüent iniciar la reunió amb una pregària de cinc o deu minuts. Aquest temps de pregària, per resultar significatiu, requereix una preparació acurada. Sovint no es disposa del temps necessari i això porta, en no poques ocasions, a la improvisació, que al final repercuteix negativament en la qualitat de la pregària. *Orar en reunió* facilita aquesta tasca. Ofereix una pregària per a cada setmana al llarg del curs pastoral. L'esquema de cada pregària s'inspira en la tradició de la pregària sàlmica. Salms, himnes i càntics preparen l'escolta de la Paraula. Igualment, els textos de l'Evangelí són els escollits per l'Església per celebrar el Dia del Senyor. No és una opció arbitrària. D'aquesta manera es prepara, aprofundeix o perllonga la sessió setmanal dels cristians entorn de la Taula del Senyor per fer memòria de la vida, mort i resurrecció de Jesús. (C.C.)

AA.DD., *Orar en reunió. Ciclos litúrgicos A-B*. Editorial Desclée De Brouwer, Bilbao 2002, 198 pàg.

Lectura reflexiva de la Bíblia

Aquest volum, que comenta les lectures bíbliques i els salms responsorials dels diumenges de Quaresma, Setmana Santa i Pasqua del Cicle B, forma part d'una sèrie dedicada a repassar, d'una manera senzilla i atractiva, els textos de la missa de cada diumenge, corresponents als cicles A, B i C. L'objectiu fonamental de Mn. Josep M. Aragonès, canonge de la catedral de Barcelona i rector de Torrelavit, amb una llarga experiència pastoral i catequètica, és ajudar a la comprensió d'uns textos que, escoltats simplement en la proclamació litúrgica de la Paraula de Déu, poden resultar estranys o fins i tot intel·ligibles per a molts fidels. Un altre dels propòsits d'aquesta sèrie és inculcar la lectura reflexiva i profitosa de la Bíblia. El volum en qüestió complementa el llibre corresponent al cicle A, aparegut en la mateixa col·lecció, l'any passat, amb el número 154. (C.C.)

Josep M. Aragonès i Rebollar, *La Bíblia a l'abast*. Comentaris al leccionari de la missa dominical. Cicle B. Volum II. Quaresma-Setmana Santa-Pasqua. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció El Gra de Blat, Barcelona 2003, 219 pàg.

Aprofundir en la fe cristiana

La recepció del missatge de l'Església per part de l'ésser humà segueix un camí de llums i ombres. Veritats que durant segles s'han entès amb claredat mitjana, en un moment determinat semblen enfosquir-se, es tornen controvertides i debatudes i cal donar-hi una resposta conforme a la llum de la fe. En aquesta obra, coordinada pel filòsof i escriptor José Gay Bochaca, s'han seleccionat 36 temes molt actuals: les obligacions cíviques dels catòlics, el significat de l'ecumenisme, educació en valors, el paper de la dona en l'Església, l'homosexualitat, la píndola de l'endemà, el valor del Magisteri, l'eutanàsia, etc. Els temes s'aborden amb un llenguatge comprensible, però amb rigor, per la qual cosa el llibre podrà ser de gran utilitat a tots els interessats a aprofundir en el coneixement i exposició de la seva fe, a progressar des del «que s'ha de creure» al «per què» de la fe. «Aquestes pàgines —afirma Gay Bochaca— volen ser un esperó per posar per obra la Bona Nova que va portar el Verb de Déu ja fa vint segles.» (C.C.)

AA.DD., *Cuestiones controvertidas del cristianismo*. Editorial Palabra, Col·lecció Pelicano, Madrid 2002, 453 pàg.

CUESTIONES CONTROVERTIDAS DEL CRISTIANISMO

JOSÉ GAY BOCHACA
(COORD.)

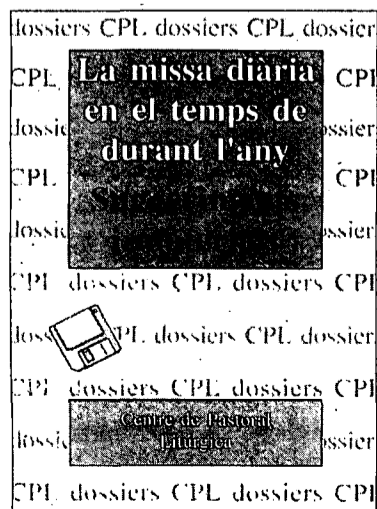

La celebració de l'Eucaristia

Són molts els cristians —laics, laiques, religiosos, religioses, diaques i sacerdots— que participen diàriament en la celebració de l'Eucaristia i que hi troben un punt de referència essencial per a la seva vida cristiana. La seva celebració, però, no és fàcil, especialment en temps ordinari (la temptació de la rutina, la manca de material que hi ajudi, l'escassa preparació...). La finalitat d'aquest llibre és ajudar a celebrar l'Eucaristia

diària durant aquestes setmanes del temps ordinari —per als temps forts el Centre de Pastoral Litúrgica ha publicat ja altres dossiers—, i ofereix orientacions i, sobretot, material que inspiri i motivi els responsables i col·laboradors de les celebracions. Per exemple, setanta-cinc formularis senzills per a la pregària dels fidels, altres trenta per a l'acte penitencial, una selecció de pregàries (col·lecta, ofrenes, postcomunió) per facilitar-ne l'ús variat, etc. S'hi adjunta un disquet (per a PC o Mac), que pot ser útil per adaptar el material que es proposa. (C.C.)

AA.DD., *La missa diària en el temps de durant l'any. Sugeriments i materials*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 2002, 144 pàg.

Pregar per aconseguir la pau

S'ha qualificat el terrorisme com el més greu dels problemes que avui afecta l'Estat espanyol i de forma singular Euskadi. Amb la convicció que només la pau construeix els

pobles i que sobre la mort d'un ésser humà no es pot construir cap projecte digne de l'home, Noticias Cristianas —una iniciativa editorial creada per oferir literatura d'espiritualitat cristiana— ha publicat aquest volum sobre la pregària d'intercessió, basat en la petició de perdó davant de Déu pels pecats col·lectius. En el llibre s'han recopilat els ensenyaments que ofereix la Bíblia i el Magisteri, així com la doctrina dels que han fet vida les exhortacions del Senyor de pregar constantment. «Confiem que l'esforç fet en la redacció d'aquest escrit sigui útil a tots aquells que volen pregar de forma eficaç davant de Déu, perquè Ell ens concedeix el do de la pau per a Euskadi i el final del terrorisme, així com la pau per a totes les nacions de la terra», es comenta en la introducció. (C.C.)

A. Escániz, *Orar por la paz en Euskadi*. Noticias Cristianas, Barcelona 2002, 96 pàg.

El llibre de la setmana

L'«altra vida» que desconeixem

Un llibre per al realisme. Instal·lats com estem en la nostra societat del benestar, intentem que no ens inquieti el que passa a les parts del nostre món on el que impera és el «malestar», amb totes les seves conseqüències físiques, morals, psicològiques, ambientals, vitals... ens agradaria poder acumular més adjectius perquè es compregués la magnitud del desastre que es viu en aquesta «altra vida» que desconeixem.

El Servei Jesuïta a Refugiats va ser una idea del P. Pedro Arrupe. Potser l'última fins que l'embòlia el va arrencar dels llocs de govern, i el va subjectar a la butaca del sofriment. Però va veure que calia unir forces per ajudar els milions d'homes, dones, nens i gent gran que patien el calvari terrible dels desplaçaments a tots els continents, i va sorgir aquesta legió de gent lliurada a ajudar els desvalguts, els marginals, els inermes, els famolencs, els desnudats, els malalts, els sidosos.

Quan veïem per televisió la marxa de la misèria, que recorria en un avançar dolorós els camins d'Àfrica o d'Àsia, vam pensar alguna vegada que aquella massa estava formada per individus concrets? Se'ns va ocórrer potser intentar entrar en el

cor d'aquells desgraciats, i veure què els passava en la que anomenem ja rutinàriament «gran magnitud de la tragèdia»?

El SJR ha intentat explicar-ho mitjançant unes pàgines precioses i dolgues al mateix temps. Unes pàgines on se'ns expliquen cent històries la protagonista de les quals és la dona.

El maquetador del llibre, per fer-lo atractiu, ens presenta una noia somrient, per invitar a entrar en el text. No vol jugar al miserabilisme, encara que a l'interior hi és latent, i fins a quin punt, la misèria. Però, al mateix temps, a totes les històries i cròniques que es recullen a les seves pàgines hi ha la figura de la dona que s'enfronta amb els riscos i els problemes, i dona la solució a les situacions abominables que han creat els homes amb els seus afanys de guerra, i els seus enfrontaments absurds.

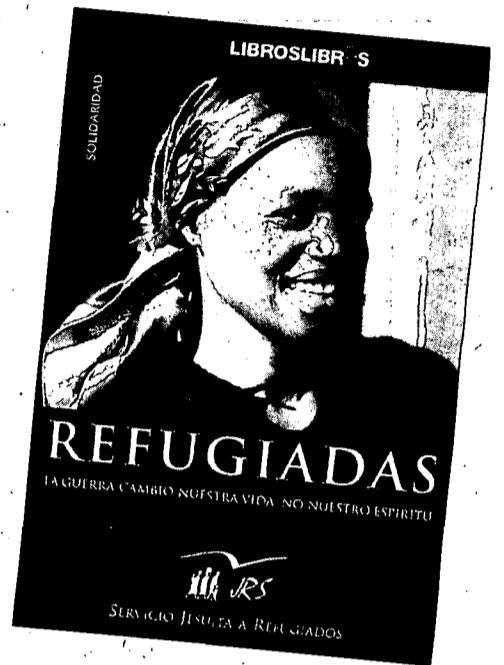
Aquesta és la grandesa d'aquest text

Servei Jesuïta a Refugiats,
REFUGIADAS.

LibrosLibres, Madrid 2002, 176 pàg.

que cal llegir des de la nostra butaca del benestar, apagant el televisor, i deixant que ens entri en la imaginació, i en el cor, l'exemple d'abnegació, de lliurament, de generositat d'aquestes dones de tots els continents que han sabut sorgir d'entre la runa per fer una mica millor —encara que sigui només una mica— la vida dels seus germans.

La lectura de *Refugiadas* és una crida a la solidaritat i al fet que ens adonem que avui, més que mai, viure és conviure, i voler que aquesta convivència sigui en igualtat de condicions. I no desistir en l'obstinació de ser homes i dones per als altres, amb un lliurament total de la nostra persona, del nostre temps, dels nostres diners. Ser ciutadans del món d'avui és sentir la fraternitat amb els més pobres i desgraciats, i posar-se mans a l'obra per ajudar-los a sortir de la seva situació de

desgràcia i de marginació.

Com conclou molt bé el jesuïta Mark Raper, antic director del SJR, «aquest llibre no pretén lamentar el seu destí, sinó celebrar la seva existència i manifestar el nostre respecte cap a cadascuna d'elles».

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Cursets

SANT CELONI

L'agrupació sardanista Baix Montseny, de Sant Celoni, ofereix la possibilitat d'aprendre a ballar sardanes a tots els nois i noies majors de 6 anys. Amb aquest motiu ha organitzat un curset que es porta a terme cada divendres, de 7 a 8 del vespre, al col·legi Cor de Maria, entre el 7 de març i el 9 de maig. Per a informació i inscripcions, truqueu al número 938 674 670 (demaneu per Esteve).

BARCELONA/SABADELL

Com cada any, l'Escola de Sardanes instaurada fa 26 anys pels grans magatzems El Corte Inglés, anuncia el desenvolupament d'un nou curs d'ensenyament de la nostra dansa, obert a tots els nens i nenes de 6 a 14 anys. Dotze sessions de dues hores setmanals estructurades aquest curset de sardanes que se celebra simultàniament a la plaça de Catalunya, a Barcelona, i també a l'Eix Macià de Sabadell, els dies 8, 15, 22 i 29 de març, 5, 12 i 26 d'abril i 3, 10, 17, 24 i 31 de maig. Tots dos cursets compten amb l'assistència tècnica dels equips de monitors de la Unió de Colles Sardanistes. També s'obre la possibilitat que hi participin alumnes de cursos anteriors per tal de perfeccionar coneixements.

SALLENT

La colla Dansaires Sallentins commemora enguany el seu cinquantè aniversari i com a pas previ a les celebracions programades amb motiu d'aquesta efemèri-

de ha organitzat el seu Segon Curset de Sardanes, que es desenvolupa els dissabtes, dies 8, 15, 22 i 29 de març i 5 i 12 d'abril de 2003, de 6 a 7 de la tarda, a l'Escola Vedruna de Sallent (Bages). El dia 12 d'abril tindrà lloc una ballada on es presentaran els nous sardanistes sortits que hagin participat en aquest curs.

SANTA COLOMA DE FARNERS

També és gratuïta la participació al curset de sardanes que es fa actualment a la capital de la comarca de la Selva, organitzat per l'Agrupació Sardanista Farners. L'ensenyament es fa cada dissabte, a les 11 del matí, fins al proper mes de juny. Aquest curset es va iniciar el mes de gener. Per a informació i inscripcions hom pot adreçar-se al Casal Cultural (edifici de l'antic hospital), al carrer de Sant Sebastià, de Santa Coloma de Farners.

MONT-ROIG DEL CAMP

Cada any, els mesos d'hivern i també durant la primavera (fins al començament del mes de juny), el Grup Sardanista de Mont-roig del Camp desenvolupa un taller de sardanes obert a gent de més de 16 anys interessada a conèixer la nostra dansa. La quota d'inscripció és de 6 euros i tots els que vulguin participar-hi s'han de posar en contacte (en hores de feina) amb la monitora Maria Neus Mendoza a través del telèfon 977 838 298. El lloc on es fan les sessions d'aquest taller de sardanes és la llar d'avis de Mont-roig del Camp, cada dijous de 4 a 5 de la tarda. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 80,60€ per any Amb dos pagament semestral de 40,30€

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou anys, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Un nou mètode per detectar planetes d'estrelles llunyanes

Fins ara tots els planetes extrasolars coneguts, que gairebé són ja un centenar des del 1995, en què es pogué detectar el primer, s'havien descobert pel vaivé de la seva estrella a causa de l'atracció gravitatòria del planeta en traslladar-se a banda i banda d'ella. Aquest mètode de detecció només ha permès constatar l'existència de planetes grans (com el nostre Júpiter o més) i pròxims al centre del sistema. Però ara s'ha aconseguit aplicar amb èxit una altra manera de detectar-ne. S'anomena «mètode de trànsit»: quan un planeta passa per davant de l'estrella és clar que la brillantor estel·lar ha de minvar (això també passa en les estrelles dobles quan una no és tan brillant com l'altra). Si passa un planeta, la disminució de la llum emesa és molt petita, però amb els fotòmetres enormement sensibles que ja es poden fabricar avui dia és mesurable. És com albirar des d'uns centenars de quilòmetres un mosquit que voli a l'entorn d'una bombeta de 60 watts.

Amb aquest sistema s'ha vist que una estrella de la constel·lació de Sagitari, que es troba a uns 5.000 anys llum de nosaltres (o sigui com si la bombeta que

afectar-ne la resplendor. Hem d'acabar, doncs, dient que l'èxit d'aquest nou sistema de detecció és molt limitat.

dèiem estigués a 320 quilòmetres) té un planeta (batejat amb el nom d'OGLE-TR-56b) que li dóna voltes cada 29 hores. La proesa de detectar-lo l'han feta els investigadors del Centre d'Astrofísica de Harvard-Smithsonian. Es tracta també d'un planeta força gros: la seva massa no arriba a la de Júpiter, però en volum el supera. Orbita a una distància de 3,4 milions de quilòmetres de l'estrella (la nostra Terra ho fa a 149,5 milions, unes 44 vegades més lluny).

Els fotòmetres que fan servir els astrofísics actuals tenen una sensibilitat extraordinària, impensable fa unes dècades. Per això han tingut tant d'èxit. Però és clar que aquest mètode només es pot aplicar quan es tracta de planetes que orbitin passant entre l'estrella i el nostre punt de mira; si l'òrbita planetària és inclinada respecte d'aquesta direcció ja no passarà el planeta per davant de l'estrella i no podrà

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

Després del que hem exposat als dos capítols anteriors del que Salet i Grassé han dit del neodarwinisme, algun lector deu haver pensat: no serà potser per prejudicis religiosos que aquests autors consideren que el neodarwinisme no ho explica tot? Perquè si són creients, com és veritat, la fe en un Creador possiblement els hagi portat a dir que la natura viva exigeix un programa intern, i per consegüent un programador. S'ha de respondre que el que cal veure és si els seus arguments són objectius, basats en fets d'observació, en dades de la ciència. I, de fet, com hem vist, és així. El que podríem afegir aquí és que més aviat es pot afirmar que els qui diuen que el neodarwinisme ja ho explica tot són els qui es deixen endur per prejudicis; perquè els seus arguments no són pas definitius ni de bon tros, però volen de totes totes que es consideri un fet que la vida sorgís espontàniament al nostre planeta i després, sense nord ni guia, evolucionés fins on ha arribat, i així poder eludir l'acció d'un Déu Creador; perquè si la intel·ligència és anterior a la vida s'ha d'admetre un Ésser transcendent, més enllà de la pura matèria, i si són materialistes no ho admetran. Ara bé, hi podem afegir que hi ha qui, sense ser creient en un Déu personal, també ha vist la inconsistència del neodarwinisme i ho ha manifestat amb totes les lletres. N'és ben representatiu el qui ens ocuparà aquest capítol.

Com a astrònom va ser una personalitat científica

Es deia Fred Hoyle (1915-2002). Era anglès. Va néixer a Yorkshire. Es graduà a la universitat de Cambridge el 1936. Ben aviat es distingí com un bon físic i al mateix temps autor de llibres de divulgació científica. I fins i tot d'escrits de ciència-ficció. Es dedicà principalment a l'astronomia. Una obra important publicada el 1955 va ser *Frontiers of Astronomy*. En reconeixement dels seus treballs el 1958 fou nomenat Plumian Professor d'astronomia i filosofia ex-

33 Un astrònom anglès que hi ha volgut dir la seva

perimental. El 1967 es fundava l'Institut d'Astronomia Teòrica de Cambridge i Fred Hoyle en fou el primer director, càrrec que exercí durant cinc anys. El 1969 era elegit membre de l'American National Academy of Sciences d'Estats Units, cosa que només per mèrits excepcionals es concedeix als qui no són americans. A la seva pàtria se li donà el títol de Cavaller el 1972.

La seva postura religiosa és clara. Ho diu ell mateix: «No sóc cristià, ni crec que arribi a ser-ho.» Ho escriu en el llibre que comentarem. Si bé, diguem-ho tot, afegim: «Però la meua incredulitat respecte del cristianisme no m'impedeix tenir un pregon respecte pels ensenyaments de Jesucrist.» La seva filosofia el porta a un cert panteisme.

No cal que detallem les obres que ha escrit. Algunes de força volada científica. Però també, cal dir-ho, quan fa elucubracions no sempre és del tot encertat. Quan Hermann Bondi i Thomas Gold van proposar la teoria cosmològica de l'estat estacionari (*Steady State*, o creació continuada), en oposició a la del Big Bang, s'hi va adherir de cor i en fou el gran propagandista. Ara ja sabem que la immensa majoria dels cosmòlegs s'han inclinat per la del Big Bang que mereix molta més credibilitat que no pas la de la creació continuada.

El llibre de Fred Hoyle que volem comentar no és pròpiament d'astronomia, si bé hi té molta relació. Porta per títol *The Intelligent Universe*. És del 1983. A l'any següent ja en sortia la traducció castellana, feta per José Chabas, a l'editorial Grijalbo de Barcelona. L'autor s'encara amb les idees més en voga sobre l'origen del cosmos i de la vida i la seva evolució.

No admet les tesis del neodarwinisme i en dóna la raó. Igual que com hem dit abans, el que ens cal tenir en compte no és qui ho diu sinó què diu, i quin valor tenen les raons del que hi posa per demostrar les seves afirmacions.

L'«Evangeli segons Darwin» no és admissible

Al capítol primer exposa les raons per les quals la probabilitat d'haver aparegut espontàniament la vida sobre la Terra és petitíssima, tan petita que ho fan impossible. Són raons que ja teníem també a l'obra de Salet. Aquí Fred Hoyle fa aquesta comparança: «En una deixalleria hi ha tots els fragments i les peces d'un Boeing 474, separades i desordenades. Si un tifó s'abat sobre la deixalleria, quina és la probabilitat de trobar-nos després amb un 747 totalment muntat i llest per al vol?». Doncs molt més petita és encara la de poder sorgir la vida espontàniament de les peces (aminoàcids, nucleòtids...) que hi hagués a la mar primitiva.

El capítol segon porta per títol: «L'Evangeli segons Darwin» i comença així: «Què ha passat perquè la teoria de Darwin sobre l'evolució per la selecció natural s'hagi afermat, en poc més d'un segle, com una superstició, en l'anomenada opinió qualificada? Per què se segueix defensant amb tanta força aquesta teoria? Personalment no tinc cap dubte que als historiadors de la ciència del futur els resultarà misteriós que una teoria, que pot considerar-se impresentable, hagi arribat a ser tan àmpliament admesa. La seva explicació, crec jo, es basarà no tant en la naturalesa errònia de la pròpia teoria com en els canvis socials i les circumstàncies

històriques que rodejaren el seu desenvolupament.» És la primera vegada que veiem titllada d'impresentable la teoria darwiniana, i això dit no per un francès sinó per un compatriota de Darwin.

Les raons que addueix per provar el que acaba de dir coincideixen substancialment amb les que ja hem trobat a Salet i a Grassé: les variacions per mutacions en els errors de còpia de l'ADN es produeixen a un ritme lentíssim, insuficient per explicar la macroevolució; els fòssils han rebut una mala lectura ja que falten els testimonis dels grans canvis (ni l'*Archaeopteryx* mostra el pas dels rèptils als ocells, perquè és una peça aïllada que ni diu com va sorgir dels rèptils ni que d'ella vinguessin les aus); hi ha molts problemes en biologia no resolts pel darwinisme; la coloració advertidora de certs insectes contra els depredadors, la complicada vida de certs paràsits, el ball de les abelles per indicar on hi ha flors, la construcció de les teranyines per les aranyes... No diu coses que no s'hagin dit, però el que volem subratllar és que aquest anglès també ha vist que cal reconèixer que tenen valor. La selecció natural amb les mutacions i els altres factors introduïts per la teoria sintètica no ho poden explicar tot.

L'originalitat de Fred Hoyle és que per solucionar el problema de l'aparició de la vida a la Terra i al seu desenvolupament recorre a un origen extraterrestre. Al capítol 3 diu que els cometes i meteorits poden haver-nos portat els gèrmens de vida, i que encara ara ens en porten de tant en tant. I als capítols següents segueix amb aquest tema. No cal que ens entretinguem en les explicacions que fa. Al final del capítol 9 diu: «Els microorganismes i els fragments genètics són les subrutines de la biologia i existeixen a l'espai en nombre prodigiós, a cavall de la radiació de les estrelles...» I titula l'últim capítol, el 10, «L'Univers intel·ligent» i ja es veu cap on va: hi ha una intel·ligència còsmica que dirigeix el procés biològic que l'home ha descobert. Deixem-ho aquí.

Pensadors cristians del segle xx (81)

Josef Hromádka i el cristianisme pacificador

HROMÁDKA I EL SEU TEMPS

Josef L. Hromádka neix el 1889 a Hodslavice (Moràvia). En la joventut s'inclina pels estudis de Teologia. En una època marcada pel positivisme filosòfic, viu fascinat per les qüestions transcendents. Estudia a Viena, Basilea, Heidelberg i Aberdeen.

Acabats els estudis teològics s'inicia en la docència universitària el 1920 a la Universitat Johann Hus de Praga (República Txeca, antiga Txecoslovàquia). S'especialitza com a professor de Teologia sistemàtica. Durant la II Guerra Mundial impartirà classes d'Apologètica i d'Ètica al Seminari Teològic de Princeton (EUA).

Del 1950 al 1966 ocuparà el càrrec de degà de la Facultat Teològica Comenius de la Universitat de Praga. Compartirà aquesta responsabilitat amb el seu nomenament com a membre del Consell Eumènic de les Esglésies. Serà president de la Conferència Cristiana de la Pau, on es debaten, en una gran assemblea formada per protestants, catòlics i ortodoxos, els problemes de la pau mundial.

Va ser membre de l'Església evangèlica txeca, situada dins de la branca protestant. Les arrels de la seva Església van néixer abans de la Reforma Protestant de Luter. Eren els antics Germans Moraus, que es van constituir el 1458 a Bohèmia i Moràvia, després de la guerra amb els husites, com a facció independent del catolicisme. La seva finalitat era la de dur una vida radicalment evangèlica i practicar amb cura la no-violència, partidaris del pietisme, enemics del jurament i de la guerra, feien servir com a única font religiosa les Sagrades Escripures.

Hromádka va impulsar els estudis teològics i filosòfics en els difícils anys del comunisme txecoslovac. Va potenciar l'anàlisi del fenomen religiós a les seves classes i va promoure el diàleg entre professors marxistes i cristians, en un ambient marcat per l'estalinisme comunista.

D'entre les seves obres destaquem: *Teologia e Iglesia* (1949), *Evangelio para los ateos* (1960); *El Evangelio en camino hacia el hombre* (1961); *Diálogos entre*

«La totalitat del pensament de Hromádka indica mobilitat; la dinàmica s'oposa a l'estàtica, la mutació a la calma, el foc a l'anquilosament i la revolució a l'*status quo*» (Hans Ruh).

cristianos y marxistas (1965).

UN PENSAMENT VIU

Les idees de Hromádka, poc conegudes a Occident, han influït notablement, en la segona meitat del segle xx, en els països de l'Est.

En un primer moment, es planteja si cal creure en Déu per ser plenament home. Considera que l'home necessita Déu. És més, afirma que «la gràcia no destrueix la naturalesa humana, sinó que l'eleva i la perfecciona». Aquesta gràcia ajuda l'home a purificar-se de les seves dolences espirituals.

Davant de l'ateisme sociològic, que inunda la nostra societat actual, el creient és capaç de testimoniar la gràcia divina, com a element nuclear de les nostres vides, que ens omple existencialment i ens dona la felicitat.

Hromádka creu fermament que l'home necessita Déu per ser plenament home, tot i que K. Rahner afirmi que «Déu continua essent el misteri absolut i indesxifrable». A Déu no se'l pot rebaixar a la mesura dels nostres conflic-

tes humans. Déu és l'absolut que es troba en el rerefons de tota recerca de la veritat i en tot ideal humanístic (justícia, amor, pau, bondat...). Per a Hromádka, Déu és «la força de la nostra força» i no tant «el consol de les nostres febleses» (Duméry).

CRÍTICA AL CRISTIANISME ABURGESAT

La seva postura davant del sistema comunista txec va ser clara: de total crítica al totalitarisme marxista. Afirmava insistentment que algun dia, els règims comunistes d'arreu del món s'enfrontarien als problemes existencials de l'ésser humà.

Aquesta crítica radical del comunisme també deriva en una crítica a les institucions que deixen de banda els drets humans i es dediquen a fomentar la burocràcia, el poder i el materialisme. Per això, criticarà amb èmfasi el cristianisme aburgesat i benestant. S'enfronta a les institucions cristianes que no han sabut defensar els valors humans ni el desenvolupament de l'home.

Les crítiques de Hromádka al cristianisme *light* es basen en l'Evangelí. Contempla Jesucrist, per mitjà del qual Déu és en camí cap a l'home. Jesús de Natzaret es mostra solidari amb l'home, és el seu germà. L'Evangelí desitja encendre en els nostres cors el foc de Jesús per l'home, per l'home de tots els temps: «Res no es pot

fer sense un foc ardent en els nostres cors, perquè sense ell no podem parlar amb vida, comprensiblement i amb sentit creador» (*El Evangelio en camino hacia el hombre*, 1961).

TEOLOGIA DE L'ENCARNACIÓ

Gràcies a l'encarnació, Jesús de Natzaret ha penetrat en la història, per escriure-hi també el camí de salvació per a la humanitat sencera. Així, el pensador txec ens recorda: «El meu interès rau a demostrar que l'Església de Jesucrist i els seus teòlegs han de mirar amb valor la història cara a cara i comprendre la realitat actual en tota la seva cruïlla i amb tot el vigor» (*Der Khatolizismus und der Kampf um das Christendom*, 1925).

Hromádka, a través dels seus escrits i de la seva docència, cercava que els cristians mirassin els signes divins a través de la història i, darrera d'aquesta mirada objectiva de la història, s'adonessin que ells estan cridats a canviar-la o, almenys, a influir-hi decisivament. El gran perill per als cristians i, per a les esglésies cristianes, constitueix a anquilosar-se en la història, en el passat «gloriós» sense mirar cap al futur ni arrelar-se en el present, lluitant per millorar el present dels pobles i nacions des dels valors evangèlics.

A Hromádka l'amoïnava que les institucions eclesials actuessin reaccionàriament respecte els canvis dels temps. Necessitaven, també elles, evolucionar; cercar incansablement possibilitats noves de servei a l'home modern i a la societat. Per al nostre pensador txec, l'Església sempre està en moviment i «l'escenari dels seus camins canvia de dia a dia i d'any en any».

MISSATGER DE LA PAU

Hromádka, en la seva passió per defensar el cristianisme autèntic de les postures hipòcrites i no evangèliques, va fer una crida a tots els cristians perquè lluitessin per la pau mundial. No hem de retreure'ns de les realitats polítiques ni socials. Cal predicar la pau en tota situació política.

El nostre pensador cristià va plantar cara als nous experiments socials marxistes, a l'escàndol de la violació sistemàtica dels drets humans dins dels països totalitaris, a l'existència de dos blocs antagònics: Occident i l'URSS, amb un seriós potencial nuclear.

Hromádka ens crida a la reconciliació i al perdó mutu entre les Esglésies cristianes, a la trobada ecumènica, al diàleg interreligiós i a la pau mundial.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL
FM 106.6

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

RADIO

Des de les 02.00 a les 6.30 hores, selecció de música instrumental.
Sant Rosari, a les 6.30 hores.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
Informació general i d'Església, cada mitja hora.
Comentari de l'Evàngeli, a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 10.30 hores.
Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-10.00 *Hora blaugrana* (esports)
10.00-14.00 *Radiofórmula*
14.00-14.30 *Sin concesiones* (esports)
14.30-15.00 *Catalunya actualitat* (informatiu)
15.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-20.00 *La Plaça de l'Església* (magazin)
20.00-21.30 *Sin concesiones* (esports)
21.30-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana i un informatiu general i d'Església durant la primera mitja hora).
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
00.00-02.00 *La gran diferència* (selecció musical)

Dimarts

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
09.00-10.00 *Hora blaugrana*
10.00-14.00 *Radiofórmula*
14.00-14.30 *Sin concesiones*
14.30-15.00 *Informatiu*
15.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-20.00 *La Plaça de l'Església*
20.00-21.30 *Sin concesiones*
21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família)
00.00-02.00 *La gran diferència*

Dimecres

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
09.00-10.00 *Hora blaugrana*
10.00-14.00 *Radiofórmula*
14.00-14.30 *Sin concesiones*
14.30-15.00 *Informatiu*
15.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-20.00 *La Plaça de l'Església*
20.00-21.30 *Sin concesiones*
21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
23.00-00.00 *Mar de claror* (cateques)
00.00-02.00 *La gran diferència*

Dijous

07.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-10.00 *Hora blaugrana*
10.00-14.00 *Radiofórmula*
14.00-14.30 *Sin concesiones*
14.30-15.00 *Informatiu*
15.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-20.00 *La Plaça de l'Església*
20.00-21.30 *Sin concesiones*
21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme)
00.00-02.00 *La gran diferència*

Divendres

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
09.00-10.00 *Hora blaugrana*
10.00-14.00 *Radiofórmula*
14.00-14.30 *Sin concesiones*
14.30-15.00 *Informatiu*
15.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-19.00 *La Plaça de l'Església*
19.00-20.00 *Catalunya sense barreres* (atenció a discapacitats)
20.00-21.30 *Sin concesiones*
21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
00.00-02.00 *La gran diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *La gran diferència*
08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
09.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *Club de golf* (esports).
11.00-12.00 *Trotamundos* (turisme rural)
12.00-13.00 *Hora blaugrana*
13.00-14.00 *Línia oberta*
14.00-17.00 *Radiofórmula*
17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
18.00-19.00 *En compàs de cine* (cinema).
19.00-20.00 *Els temps de la música* (música clàssica)
20.00-00.00 *Ressons o futbol Sin concesiones*
00.00-01.00 *Radiofórmula*
01.00-06.30 *La gran diferència*

Diuenge

07.00-08.30 *La gran diferència*
08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
09.00-10.00 *Tot sardana*
10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
12.00-13.30 *Sirocco* (ONG)
13.30-14.00 *El Cafè Internacional*
14.00-17.00 *La gran diferència*
17.00-18.00 *Mar de claror*
18.00-18.30 *La Taula de l'Evàngeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
21.00-23.00 *Ressons o futbol Sin concesiones*
23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions)
23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *La cova del Country*
00.30-01.00 *Cova de Jazz*
01.00-06.30 *La gran diferència*

90.1 FM Tortosa (Coll Redó), Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tàrragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
104.4 FM Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.20 *Informatiu matí + el Temps*
09.30 *Música Principat*
14.00-14.15 *Informatiu migdia + el Temps*
20.00-20.30 *Informatiu + el Temps + Música Principat*
9.15, 14.15, 18.45 *el Temps*
9.00, 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
08.12, 10.45, 16.15 *Agenda*
12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*
00.00-02.00 *Música Principat*

Dilluns

20.30-21.00 *Des del campanar*

Dimarts

20.30-21.00 *In Corpore Sano*

Dimecres

20.30-21.00 *El que més ens agrada*

Dijous

20.30-21.00 *Fruits de la terra*

Divendres

20.30-21.00 *La Taula de l'Evàngeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*

13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diuenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evàngeli*

RÀDIO BARCELONA (OM:666)
Diuenge: De 22.05 a 23.00h, 105.0 FM
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

2

Diuenge 16

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 10)
«Sri Lanka: un pueblo bajo sospecha.»
Sri Lanka s'ha convertit en pol d'atracció del turisme sexual per als pederastes de mig món. El programa mostra la lluita contra aquesta xacra per part dels missioners somascos.
10.00 *Últimas preguntas*
«Juan Pablo II en España.»
El 3 i 4 de maig proper, el Papa serà a Espanya per canonitzar cinc nous sants espanyols. Mons. Juan José Asenjo ens explica com es desenvoluparà el viatge i com s'organitzen els preparatius.
10.25 *Testimonio*
«Luz del mundo.»
Julita, cega de naixement, des de la seva discapacitat és capaç de superar-se cada dia per fer més feliços tots aquells que l'envolten.
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació del cor parroquial Santa Agnès de Malanyanes (Vallès Oriental), sota la direcció de Pelegrí Bernal.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 17

17.40 *Pueblo de Dios*
«Un sueño de 40 años.»

TV 3

Diuenge 16

09.00 *Signes dels Temps*
«Viure en una família nombrosa.»
Un de cada cinc espanyols viu en una família nombrosa. Quines són les reivindicacions que fa aquest col·lectiu? Quines ajudes reben de les administracions? Reportatge sobre la Pilar i el Carles, un matrimoni de Barcelona que té 6 fills i que és membre de l'associació de Famílies Nombroses de Catalunya (Fanoc).
Altres temes:
—Entrevista a Joan Vidal, comissari general de Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya.
—Conversa sobre els 50 anys dels Equips de Matrimonis «Mare de Déu» de Catalunya.
—Presentació de la nova revista interreligiosa *La Xarxa de Manresa*.
—Comentari de llibres, amb Jaume Reixach.
—Comentari de l'Evàngeli de diuenge.
(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diuenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diuenge a les 10.55 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

tv3

Divendres 14

20.30 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió. (Comentari de l'Evàngeli del diuenge.)
Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Més TV

Cada diuenge

12.00 *Paraula i vida*
Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diuenge a la tarda cada tres hores).
També s'emet pel Canal Reus-TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada dues hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diuenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

SETMANA SANTA

• **PARRÒQUIA SANT SEBASTIÀ DE BADALONA.**— Diumenge de Rams (13 d'abril), benedicció de rams i missa de Passió, a les 10.30, al Mas Ram, i a les 12.00, a Pomar; **Dijous Sant (17 d'abril)**, celebració del Sant Sopar del Senyor, a les 19.30; processó, a les 22.00; **Divendres Sant (18 d'abril)**, via crucis; celebració de la Passió del Senyor, a les 12.00; entrada del Crist de la Bona Mort dels Legionaris al temple; celebració de les Set Paraulles; processó; **Dissabte Sant (19 d'abril)**, laudes i recepció dels sants olis; preparació de la Pasqua, a les 10.30; preparació dels passos per al Diumenge de Resurrecció, a les 13.00; Vetlla Pasqual, a les 23.00; **Diumenge de Resurrecció (20 d'abril)**, a les 11.00, processó del Ressuscitat i trobada amb la Mare Déu i el Ressuscitat; a les 13.00, missa de Resurrecció. Més informació: tel. 933 954 154.

Internet

• **RECURSOS HOMILÈTICS.**— A www.arqbcn.org Mn. Joan Serra i Fontanet, rector jubilat de l'Esperit Sant, presenta les seves homilies del cicle B en català. Des del primer diumenge de Quaresma també hi són en castellà.

QUARESMA 2003

Recés femení dirigit pel
Rvd. Dr. Francesc Muñoz

Dissabte 22 de març

CASA DE LA SAGRADA FAMÍLIA
Vallvidrera
c/ Sagrada Família, s/n
08017 Barcelona

Des de les 10.30 hores
fins a les 17.00 hores

Per a més informació i reserves
Telèfon: 932 047 803

• **ARXIU MISSIONER.**— L'agència Fides ha introduït a la seva pàgina www.fides.org un nou bloc de prop de 500 fotografies sobre la història de les missions, des del 1961 al 1983.

Altres bisbats

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 4 al 6 d'abril, sessions de formació humana sobre *La vida de relació*, amb M. Àngeles de los Ríos. Més informació: M. Teresa Amador, pl. Conde de Elda, 11, 4t D - Aranjuez, tel. 918 924 845.

• **RELIGIOSOS CAMILS.**— El Centre d'Humanització de la Salut dels religiosos camils organitza a Salamanca un curs sobre *Vivència y acompañamiento de la soledad* (amb col·laboració amb Càritas Salamanca), del 4 al 6 d'abril. Més informació: tel. 918 060 696.

• **PREMSA I ESGLÉSIA.**— El Departament de Periodisme de la Facultat d'Humanitats i Ciències de la Comunicació de la Universitat San Pablo-CEU organitza, del 23 al 24 d'abril, les I Jornades Premsa i Església a l'Espanya Contemporània, dedicades al *Concepto y orígenes de la prensa católica*. Més informació: tel. 914 539 500 i 914 539 546.

Barcelona

• **SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— Programa de Quaresma: el 14 de març, via crucis després de la missa, a les 19.00; el 15, a les 17.00, ritu d'iniciació cristiana d'adults; el 21, via crucis després de la missa, a les 19.00; el 22, a les 18.00, conferència a càrrec de Mn. Jaume González Padrós, vicari de la parròquia de Sant Gregori Taumaturg i coordinador d'estudis de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, sobre *L'eucaristia, font de caritat de la vida cristiana*. Després, mitja hora de pregària amb exposició del Santíssim; el 28, via crucis després de la missa, a les 19.00; el 29, a les 18.00, conferència de Mons. Ramon Malla, bisbe emèrit de Lleida, sobre *Dimensió eclesial de l'eucaristia*. Després, mitja hora de pregària amb exposició del Santíssim.

• **ORDENACIONS DIACONALS.**— El 16 de març, a les 19.00, seran ordenats diaques, de mans del cardenal Ricard M. Carles, F. Xavier Grau i David Remolar a la capella del Seminari conciliar. C/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza el 17 de març, a les 17.00, un aula d'extensió universitària de la gent gran sobre *Iran: costums i cultures*, a càrrec d'Anna Briongos (escriptora). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 17 de març, a les 19.30, Teresa Pou (periodista i presentadora del programa *Signes dels temps*, de TV3) participarà a la reflexió de l'actualitat cultural i religiosa C/ València, 244, 1r - Barcelona, tel. 934 880 888, web: fundaciojoanmaragall.org

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 17 de març, a les 20.45, escola de pregària sobre *Des del món de l'immigrant*, conduïda per Joaquim Pons, s.j., a l'església dels Jesuïtes, c/ Casp, 27 - Barcelona; el 18, a les 19.30, tertúlia mensual amb Luis Sols, c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **ORIGEN JUEU DEL CRISTIANISME.**— Aquest curs és impartit pel professor Mario Saban, llicenciat en Dret per la Universitat de Buenos Aires. La propera sessió serà el 18 de març, de 17.30 a 19.00. Més informació tel. 932 003 283.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— El 18 de març, a les 18.30, dins del cicle *Església i Ciència al llarg de la història*, Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic i professor de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL) parlarà sobre *Dos innovadors científics: Spallanzani i Haüy*. C/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **SAFOR.**— El Servei d'Assistència i Formació Religiosa (SAFOR) de la Universitat Autònoma de Barcelona organitza una conferència el 19 de març, a les 13.00, a càrrec del professor Joan B. Martínez Porcell, sobre *El pensament com a instrument d'unió entre cristians, musulmans i jueus*. Després de la conferència, eucaristia presidida pel mateix Dr. Martínez Porcell, vicari episcopal del Vallès Occidental.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 20 de març, a les 19.00, cicle de cinema musical i romàntic amb la projecció de la pel·lícula *Casi ángeles*, sobre els Nens Cantors de Viena. C/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **AULA DEL CONSERVATORI DEL LICEU.**— El 20 de març, a les 21.00, concert de jazz fusió amb Lucky Gury,

Jordi Clúa i Francis Rabassa. C/ Montornès, 37 - Barcelona, tel. 932 111 062, fax 932 112 490.

• **MARATA.**— El Centre Cultural Marata de les Franqueses del Vallès organitza un cicle de conferències sobre el tema *Trobem-nos i parlem-ne...*, a les 21.30. La propera xerrada serà el 20 de març, sobre *...de la relació política: és una relació de confiança?*, amb Antoni Farrés, exalcalde de Sabadell.

• **JORNADA DE BIOÈTICA.**— El 22 de març, Jornada de Bioètica sobre *Ètica, derecho y ciencia: responsabilidad y futuro*, organitzada per la Fundació Pineda. Hi participaran, entre altres, Natàlia López (catedràtica de Bioquímica i Biologia Molecular de la Universitat de Navarra), Pilar Cambra (redactora en cap d'*Expansión*) i Ferran Trullols (metge i ginecòleg). Més informació: Montserrat Bravo, tel. 932 637 990.

• **ESPAI VOCACIONAL.**— El 22 de març, d'11.00 a 13.30, recés vocacional predicat pel cardenal Ricard M. Carles. Seminari conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **TEATRE-FÒRUM.**— El 22 de març, a les 18.00, representació de l'obra *Draps Bruts*. Tot seguit, es debatrà sobre la reinserció social dels joves amb dificultats. C/ Bailèn, 175 - Barcelona.

• **TROBADA PER A NOIS I NOIES D'ESO.**— El 23 de març la Delegació diocesana de Catequesi i la Delegació diocesana de Pastoral de Joventut organitzen una trobada diocesana per a nois i noies d'ESO, amb el lema *Sou forts. La Paraula de Déu està en vosaltres (1 Jn 2,14)*.

• **RELIGIONS EN PAU.**— El 23 de març, de 10.15 a les 18.30, trobada interreligiosa a la sala Claret (c/ Sant Antoni M. Claret, 45 - Barcelona). Xavier Melloni (jesuïta i doctor en Teologia i antropòleg) parlarà sobre *Religions en pau per a la pau del món*.

• **CONFRARIA DEL NEN JESÚS DE PRAGA.**— El 23 de març, eucaristia a les 16.45. Consagració dels nens i petició de descendència dels matrimonis que no en tenen. Lloc: monestir de la Visitació.

• **PARES TEATINS.**— El 23 de març, a les 18.00, concert d'orgue a càrrec d'alum-

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangelí.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Avenida de Madrid, 21, 1º B,
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

CURSETS DE CRISTIANDAT

Casa d'espiritualitat de Banyoles, 27-30 març

Tres dies per conèixer i aprofundir el fonamental cristià

Tel. 972 571 758

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: persones@teleline.es

nes del Conservatori de Música del Liceu. Església de Sant Gaietà, c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Amb col·laboració amb la Delegació general d'Apostolat Seglar de l'arquebisbat de Barcelona organitza unes conferències quaresmals amb el tema genèric d'*El Vaticà II, un esdeveniment espiritual*. La propera conferència serà el **23 de març** amb Josep M. Rovira Bellosó, que parlarà sobre *L'Església, situada entre el cel i la terra, cridada a la santedat*. A les 19.00, conferència; a les 19.45, silenci amb la possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació o d'entrevistar-se amb el conferenciant; a les 20.00, vespres solemnes; a les 20.30, eucaristia o possibilitat de celebrar el sagrament de la Reconciliació. Hi haurà servei de guarderia. C/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 932 037 446.

• **FUNDACIÓ CLARET.**— El **4 i 5 d'abril** organitza un simposi sobre *Ser cristià en la vida quotidiana*. Hi participaran entre altres Josep Oton (escriptor i professor de l'ISCREB), M. Claustre Solé (professora de Bíblia a la Facultat de Teologia de Catalunya) i Ester Romero (periodista). Més informació i inscripcions: M. Teresa Cortina, c/ Nàpols, 346, 1r 2a - Barcelona, tel. 934 761 450, fax 934 761 451, a/e: info@fundacioclarer.org, web: www.fundacioclarer.org

• **EUROCONGRÉS 2000.**— El **5 d'abril** tindran lloc diversos actes de proclamació de les conclusions generals al Palau de la Música Catalana, l'Estació de França, el Museu d'Història de Catalunya i l'esplanada del Palau de Mar. Més informació: rambla de Catalunya, 15, principal - Barcelona, tel. 934 121 014, fax 934 126 543, a/e: info@eurocongres2000.com

• **SETMANA SANTA.**— Del **13 al 15 d'abril**, recés de Setmana Santa per a joves a Bellesguard (c/ Bellesguard de Dalt, s/n - Barcelona), a càrrec de Mn. Valentí Alonso. Més informació: tel. 933 011 277.

• **CATEDRAL.**— Confirmacions el **29 d'abril**, a les 17.00, i el **7 de maig**, a les 17.00. Informació i inscripcions: Domèria de la catedral, tel. 933 102 580, de dilluns a divendres de 10.30 a 13.00.

Girona

• **ORIENTACIÓ VOCACIONAL.**— El **14 de març**, de 17.30 a 20.00, trobada d'orientació vocacional per a joves de 17 a 23 anys sobre *Fer servei*. Serà al Seminari diocesà de Girona. Més informació: tel. 972 200 462.

• **XERRADES.**— Cicle de xerrades *Viure en parella* a la Casa de Cultura de Blanes (c/ Mn. Jaume Arcelos, 7). Serà el **14 de març**, a les 22.00, sobre *Cos humà i sexualitat*, per Inés M. Sieira (sexòloga) i M. Teresa Hernández (ginecòloga); el **21**, Anna Sola, Carme Massó i David Reixach, advocats, parlaran sobre *Aspectes jurídics del matrimoni*. Organitza: Servei d'Aco-

llida de Parelles de les parròquies de Blanes. Obert a tothom. Més informació: tel. 972 330 574.

• **VIA CRUCIS.**— El **16 i 23 de març**, Via Crucis al Camí de les Creus de Girona fins a la capella del Calvari. A les 16.30, sortida a peu des de la plaça dels Apòstols; a les 16.15, sortida amb el carrilet des del Pont de Pedra. En cas de mal temps es farà a la catedral. Organitza: Junta de Confraries de Girona.

• **TESINA.**— El **17 de març**, a les 20.00, lectura pública de la tesina de llicenciatura d'Àngela Oller i Barnada, alumna de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona, amb el títol *El Déu de l'Església plural*. Aula d'audiovisuals de l'Institut. Oberta a tothom.

• **CÀRITAS.**— El **19 de març**, a les 20.00, xerrada sobre *Acompanyament i relació d'ajuda*, a càrrec de Dolors Sitjas a l'Hotel d'Entitats (c/ Sant Dionís). Organitza: Càritas de Sant Cugat de Salt.

• **FORMACIÓ.**— El **21 de març** a les 9.45, programa de formació organitzat per la parròquia de Canet de Mar sobre *L'art de la interiorització amb la pregària: teoria i pràctica* (amb música ambiental), al Centre Parroquial.

• **MÚSICA SAGRADA.**— El **22 de març**, a les 19.00, concert de música sagrada a la catedral de Girona de la coral Amethysta, el cor Filharmonia i la coral Şaba Nova. Entrada lliure i gratuïta.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El **22 de març**, excursió al Costabona. Sortida a les 7.30 des de la plaça de Sant Domènec. Es tornarà a les 19.00. Més informació: tel. 972 219 610, de dilluns a dijous de 19.00 a 21.00.

Solsona

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Del **31 de març al 6 d'abril**, dirigits pel P. Jordi Castanyer, monjo; del **4 al 6 d'abril**, recés per a qui no disposi de tota la setmana. Més informació: el Miracle, tel. 973 480 002, fax 973 481 756.

Tarragona

• **SOPAR-COL·LOQUI.**— El **14 de març**, a les 19.30, al Bufet Salas (c/ Ernest Vilches de Tarragona), sobre *Globalitat, justícia social i ciutadania mundial*, a càrrec de Toni Comín, professor de Filosofia Social a ESADE. Organitza: Justícia i Pau.

• **ACCIÓ CATÒLICA.**— El **18 de març**, a les 17.00, *Trobada personal amb Déu*, dins del cicle *Formem-nos per al compromís*, organitzat per la Comissió diocesana de l'Acció Catòlica d'adults. Centre Pastoral Bisbe Borràs (c/ de Sant Francesc, 16 - Tarragona).

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN BAPTISTA DE REUS.**— Els dies **18 i 25 de març**, i **1 d'abril**, a les 16.30 i a les 20.30, xerrades sobre *Teologia a l'abast*, a càrrec del rector Mn. Josep Gil; durant els diu-

menges de Quaresma, a les 17.45, via crucis amenitzat per l'arxiconfraria del Sant Crist de la Creu.

• **TAIZÉ.**— El **21 de març**, a les 21.00, oració de Taizé al Fòrum de Joves (c/ de l'Abadia, 2 - Reus). Coordina l'arxiprestat de Reus.

• **RELIGIOSES.**— El **22 de març**, a les 16.30, formació permanent de les religioses sobre *Jesús comunicat avui*, a càrrec de Mn. Armand Puig. Col·legi Sagrat Cor, de Tarragona.

• **JOCS FLORALS.**— Torroja del Priorat organitza la XXVII edició dels Jocs Florals amb els premis següents: Flor Natural, Englantina d'Or, Viola d'Or i Argent, Premi Marcel Sentís, Premi Jaume Ardèvol i Cabrer, Premi Torre-Roja i Premi Montsant. Fins al **3 d'abril** es poden lliurar els originals al Centre Cultural i Recreatiu La Unió, c/ Major, 36 - 43737 Torroja del Priorat.

Urgell

• **CONFERÈNCIA QUARESIMAL.**— El **18 de març**, a les 22.00, Mons. Gabino Díaz Merchán, arquebisbe emèrit d'Oviedo i bisbe que va assistir al Vaticà II, parlarà sobre *A los cuarenta años del Concilio Vaticano II. Experiencia personal y*

eclesial. Casa de l'Església Santa Maria del Fener d'Andorra la Vella.

• **AULA OBERTA.**— El **22 de març**, d'11.00 a 13.00, aula oberta sobre *La música com a llenguatge evangelitzador*, amb Helena Mercader (licenciada en Ciències Eclesiàstiques). Organitza: Seminari del Poble de Déu. Casal Sant Martí de Campelles (Ripollès). Telèfon: 972 727 288.

• **PARRÒQUIA DE SANT JULIÀ DE LÒRIA.**— El **22 de març**, I Assemblea Parroquial: a les 12.00, missa; a les 16.00, obertura. Hi haurà quatre ponències: evangelització dels nens, evangelització dels adults, el Baptisme i l'Eucaristia.

Vic

• **CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET.**— Del **28 al 30 de març**, curs sobre *Enneagrama i Evangeli*, amb Antònia Círrer (psicòloga) i Jaume Sidera (claretia). Més informació: tel. 938 850 544.

• **LA COVA DE MANRESA.**— Del **2 a l'11 d'abril**, exercicis espirituals dirigits pel P. Josep M. Abizanda, s.j.; el **5**, de 10.00 a 18.00, taller d'interioritat per a joves de 16 a 18 anys, amb Josep Oton, Jordi Osua i Elena Andrés. Més informació: tel. 938 720 422, fax 938 729 116, a/e: covae@terra.es, Internet: www.jesuites.net

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA en una torre per a 24 àvies per a estades llargues i curtes. Centre de dia, segons les necessitats de cada família, fins i tot, per hores, també festius i caps de setmana. Tel. 932 039 740 Isabel.

TENIM cura de malalts i servei de podologia. Tel. 974 427 344.

TREBALL

EXCEL·LENT planxadora. Roba de vestir i blanca. Per hores. Tel. 637 993 064.

COMPRA i VENDA

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

COMPRO SEGELLS, monedes, rellotges de tot tipus, postals, cromos, joguines, objectes antics, mobles, llibres i quadres. Tel. 933 578 394.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

HABITATGE

ES VEN pis zona Eixample, a prop Sagrada Família, 4h, exterior, 80 m², té calefacció, rampa minusvàlids, balcó, bany. Tel. 934 571 420. No agències.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM
 ADREÇA
 POBLACIÓ C. P.
 TELÈFON SETMANES

☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	1,40 €
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	2,80 €
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	4,20 €
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	5,60 €
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	7,00 €
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	8,40 €
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	9,80 €

Destacat (+2,50 €): Requadrat, Trama, Negreta (16% d'IVA INCLÓS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 15€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Malts són els lleidatans que coneixen el restaurador i creador Manel Uceda pel seu petit taller ubicat al bell mig del barri antic de la ciutat, concretament al carrer de la Palma. Des del carrer es poden contemplar tot un conjunt de retaules de caràcter religiós, la majoria de gran format i altres de petits. Tots ells han estat reproduïts fidelment per l'artista, respectant la seva concepció gòtica en estètica, relleus i colors. Crist, la Mare de Déu i sants com sant Anastasi, sant Jordi o santa Llúcia, entre altres, són els principals protagonistes d'aquestes singulars retaules d'artesanía religiosa.

Uceda ha estat darrerament d'actualitat per haver exposat un bon aplec d'aquests retaules al pati del Palau de la Paeria, en una exposició organitzada per la regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Lleida.

Manel Uceda, autor de retaules d'inspiració gòtica

«En l'art religiós hi poso tota la meua vida»

—Quan va iniciar-se en la restauració i creació d'art religiós?

—Vaig començar a treballar quan tenia només deu anys, com a aprenent d'un gran restaurador i daurador, el mestre Luciano Oliva. Era vigatà, havia treballat en una fàbrica de sants a Olot i després de la guerra es va establir a Lleida on va obrir taller al carrer Sant Antoni. En aquells anys va treballar molt, ja que portava un gran bagatge professional i les esglésies lleidatanes, molt afectades per la guerra, necessitaven altars i retaules per substituir els desapareguts. Després vaig anar amb Gabriel Casanovas, pare i fill, tots dos restauradors, i el pare, a més, un gran pintor. Finalment Ramon Borràs, que va bastir i daurar molts dels altars i retaules de les esglésies de Lleida, va confiar en mi i amb ell vaig aprendre molt. L'any 1965 vaig establir-me pel meu compte en aquest taller, fins avui.

—Encara viu d'aquesta feina?

—Ja no, ara ho faig per plaer, i gaudeixo amb les meves creacions i

satisfet que siguin molts els qui, com ara, amb l'exposició, contemplin i coneguin els meus retaules i els agradi. Si algú, a més, mostra interès per adquirir-ne algun... en podem parlar.

—Quants retaules ha fet fins ara?

—Una vintena, si bé set d'ells són grans. El més gran és la reproducció del retaule de la Mare de Déu dels Paers del segle xv, original que es pot contemplar a la Paeria de Lleida, amb unes mides de 3 m d'alt per 2,90 m d'amplada. El darrer que he fet és el de la Mare de Déu dels Àngels, com a homenatge a aquesta advocació que se celebra el dia 2 d'agost. Jo precisament vaig néixer un 2 d'agost de l'any 1937. Aquest té 3,20 m d'alçada i 3 d'amplada.

—Alguns dels seus retaules es poden contemplar en esglésies?

—A l'església d'Alcoletge hi ha dos retaules meus. Un de 4 m d'alt per 3 d'amplada, que vaig fer per a l'altar de la Mare de Déu del Carme, patrona del poble, i l'altre, més gran, per a la imatge del Sagrat Cor de Jesús. A més, entre

altres treballs, vaig restaurar i daurar l'altar de Sant Josep a la catedral nova de Lleida. Darrerament he treballat en l'ornamentació i decoració d'alguns passos de Setmana Santa de la Congregació dels Dolors.

—Quina tècnica i quins materials fa servir?

—Tots els retaules són fets en fusta, que ha de ser preparada amb l'anomenada cola de conill i guix. Cal donar-li almenys cinc o sis capes per deixar-lo a punt i llimar-lo. Els ornaments s'han de bastir, a més, amb pasta i relleus i daurar-los amb or fi o plata. Quan el retaule està ja daurat i patinat, cal policromarlo i pintar-lo amb colors vells. Finalment cal fer la pintura del tema religiós escollit, amb oli i passar-hi les pertinents patines.

—Tot un art, oi?

—Sense dubte. És un art que s'ha d'aprendre de jove, en tallers d'art religiós. Sense aquesta experiència i bagatge es difícil poder seguir en aquest ofici. Personalment estic convençut que aquests retaules són el treball d'artesanía religiosa més bell. No cal dir que has de sentir-lo i creure't allò que fas i representes. Jo almenys, hi poso tota la meua vida i els meus sentiments.

Jordi Curcó

L'opció més humana

En la nostra societat cada cop es diagnostiquen més depressions, per la qual cosa la venda i el consum d'antidepressius no fa més que créixer. El mateix col·lectiu sanitari, però, avisa que sovint aquests fàrmacs no són pas l'únic remei per a aquesta mena de trastorns; molts cops, en els casos menys greus, una teràpia psicològica podria solucionar perfectament la depressió. Tot i això, es constata que sovint es recreen i consumeixen antidepressius sense gaires miraments, gairebé a tort i a dret. També cal tenir en compte que la venda d'aquests medicaments és un dels negocis en expansió de la indústria farmacèutica.

Recórrer per sistema només a la ingestió de medicines per treure's de sobre un problema psicològic com la depressió —encara que en faci desaparèixer els símptomes d'una manera mecànica— és evident que no és la solució més òptima. Sempre que sigui possible la persona ha de rebre una atenció molt més basada en el tracte humà, on s'hi impliqui no només l'especialista, sinó també la família, els amics i fins i tot el mateix afectat. És en definitiva un treball més personal, on es posen en acció les diverses capacitats humanes. Els fàrmacs, en canvi, haurien de ser l'últim recurs, perquè, justament, fan innecessària aquesta tasca, i per tant impedeixen que actuï aquesta capacitat tan humana d'afrontar entre tots les adversitats.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Sobre la conversió comunitària

Vaig voler expressar, la setmana passada, la meua confiança en «l'humil sendera quarresmal que ens ha de menar a la Pasqua». És, deia, «la resposta més eficaç al drama de la increença». I, encara, «és una sendera de conversió. Sense canvi personal —jo em converteixo— tot és en va».

Avui em fixo, sobretot, en l'altra cara de la conversió: la comunitària o, fent servir l'expressió del document final del sínode de Santo Domingo (núm. 30), «la conversió pastoral de l'Església». L'examen de consciència que ens proposava la *Tertio millennio adveniente* i tot un seguit de gestos insòlits de Joan Pau II durant l'any jubilar se situen en la mateixa línia. Per què no avancem més en aquesta direcció?

Hi ha dues veritats parcials que n'entrebanquen el camí. D'una banda, la sensació, no pas infundada, que, sovint, som víctimes de campanyes concertades de desprestigi. De l'altra, l'existència de models de reforma eclesial, del Vaticà II ençà, que s'han esllavissat cap a l'exageració, l'error doctrinal o la crisi de fe. Són veritats només parcials. Perquè qualsevol campanya malèvola ho tindrà més fàcil com

menys ens reformem... I perquè mai una via equivocada no en justifica una altra. Es produeix, en alguns mitjans, un fet preocupant: són comentades i ponderades desviacions de tipus progressista les quals, moltes vegades, no resulta difícil compartir, amb sentit globalment autocrític. Ara bé, cal que l'autocrítica la fem tots: també els qui s'emparen en els excessos d'altri per justificar un retorn al reaccionarisme i a l'immobilisme.

De temes rellevants que demanen una conversió comunitària o pastoral de l'Església, n'esmentaré tres.

N'és un allò que el teòleg Antoni Bentué anomena «subordinacionisme eclesiològic» o, en termes positius i més clars, «la igualtat dels germans» en el Poble de Déu. Bentué ho exposa amb precisió i profunditat en la seva col·laboració en la miscel·lània *Fe i Teologia en la història*, dedicada al pare Evangelista Vilanova. És bo, en aquest punt, adonar-se que no totes les reformes depenen d'altres decisions jeràrquiques. Hi ha, per exemple, una superació de l'autoritarisme i una acceptació corresponsable dels laics i de les laiques en el dia a dia eclesial que és a mans dels rectors de les parròquies.

Un altre tema especialment important en aquests moments l'acaba d'assenyalar amb encert l'arquebisbe de Sevilla, Carlos Amigo: que la imatge de l'Església transparent, prioritàriament, la misericòrdia de Jesús. No sempre resulta fàcil anunciar, al mateix temps, la veritat i l'amor (2Jn 1,3). Però, separades de l'amor, algunes veritats no porten a l'Evangelí.

Com a tercer objecte de conversió comunitària esmentaré tot allò que té relació amb la senzillesa, la pobresa, la superació de vanitats mundanes, la servicialitat. I aquí cal fer una remarca: no sempre es tracta de convertir-se estrictament d'allò que és dolent. Sant Pau exhorta a prescindir de tot allò que, de fet, resulta ocasió d'escàndol (cf. 1Co 10,31).